ВАЛЕРИЯ ВЕРБИНИНА
В СЛУЖБА НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО

Част 13 от „Амалия – тайният агент на императора“

Превод от руски: Ася Петрова, 2020

chitanka.info

Из вестник „Патриотична мисъл“

19 март 1885 г.

Победоносните руски войски показаха на целия свят на какво са способни. Не, не са се свършили още героите в майка Русия и ето, вчера достойният син на Отечеството генерал Комаров показа още веднъж славата на нашето оръжие, като я затвърди с още една блестяща победа. На южните граници на нашата държава, близо до река Кушка, на която без съмнение е отредено да влезе в историята, доблестният военачалник нанесе съкрушително поражение на афганската войска, която понесе значителни загуби. Очаква се разширение на границите на нашата велика Руска империя в Азия. Сърцата на всички истински руснаци се преизпълват с радост от тази новина.

ГЛАВА 1
В КОЯТО СТАВА ЯСНО, ЧЕ ОТЕЧЕСТВОТО Е В ОПАСНОСТ И САМО ЕДИН ЧОВЕК МОЖЕ ДА ГО СПАСИ

— Да, нещата са много зле — призна Багратионов.

Тъй като неговата събеседничка много пъти беше чувала от устата на камерхера, тайния съветник и началник на секретната служба, точно тези думи, тя само леко се намести в креслото, отпускайки се на меката облегалка, и машинално отбеляза за себе си, че този път тонът на началника й е сериозен до немай-къде и че в него се усеща непресторена загриженост. Баронеса Амалия Корф, по баща Тамарина, се славеше с умението си да забелязва именно такива тънки нюанси.

— Без преувеличение ви казвам, че сме на прага на голяма война — продължаваше Багратионов, кръстосвайки кабинета и спирайки от време на време, за да избърше с кърпичка капките пот от челото си. Амалия не проронваше нито дума.

— Ох, ама и този Афганистан!

Той с отвращение погледна кърпичката си, хвърли я на бюрото, рязко се обърна и седна срещу Амалия. Камерхерът Багратионов беше енергичен, сравнително млад — нямаше още и петдесет години — и изключително некрасив. Резките, неправилни черти на добродушното му лице и кръглата му като топка глава, покрита с твърди побелели коси, го правеха да прилича на някой смешен дребен чиновник, с каквито е пълен Петербург, и малцина подозираха какви забележителни мисли и проекти се таят във въпросната глава.

Събеседничката му беше пълна противоположност на негово превъзходителство. Баронеса Корф беше призната за една от първите красавици във висшето общество. Подобно на безстрашния генерал Комаров, тя също печелеше победи, но на малко по-различно поприще.

Злите езици шепнеха, че пред нейното обаяние са капитулирали десетина дипломати, петдесетина аристократи и даже един велик княз[1], който май заради нея развалил годежа си с някаква немска принцеса. Вярно, осведомени хора твърдяха, че го е направил, след като по непредпазливост е погледнал въпросната годеница. Двадесет и две годишната баронеса живееше сама и, стига да пожелаеше, би могла да си осигури блестяща партия, но очевидно изобщо не се стремеше към такова нещо. Още преди брака си Амалия по волята на случая и обстоятелствата се беше оказала на служба на Негово Императорско Величество и тъй като обичайно й се удаваше това, което не се удаваше на други, за кратко време се беше превърнала в един от най-ценните агенти на империята. Свободното си от работа време баронесата посвещаваше на благотворителност и се славеше като доста известен филантроп. Освен всичко друго, това беше и безупречно прикритие за основната й дейност, в която нямаше равна. Ще добавим още, че нашата героиня беше светлокоса блондинка с черни вежди и кафяви очи, които понякога ставаха златисти, така че малцина можеха да й устоят. Дори сега, когато просто си седеше, облечена в обикновена рокля в цвят бордо, и съсредоточено слушаше събеседника си, баронесата беше невероятно красива.

— А всички тези генерали… — горчиво продължаваше Багратионов, кривейки уста. Също като мнозина образовани хора, приближени до двореца, той не понасяше военните и ги считаше за ограничени тъпаци. — Скучно им е в мирно време, видите ли. Дайте им битки, сражения, звезди на гърдите и нови чинове. Пфу! Не мога да ги търпя, Амалия Константиновна. Заради тоя Комаров в такава каша се забъркахме!

Багратионов съвсем се разстрои. Преди четири години, с възкачването на престола на новия император Александър Трети, той беше заменил на поста началник на особената служба действителния статски съветник[2] Волински, ловка стара невестулка и интригант. За разлика от своя по-уравновесен предшественик, Багратионов приемаше близо до сърцето си държавните дела, и на Амалия това й харесваше.

— Най-добре щеше да е преди половин година да я беше загубил тази проклета битка — заключи тайният съветник, мръщейки се страдалчески. — Колко неприятности щяхме да избегнем!

— Генералите не обичат много да губят — иронично отбеляза Амалия.

— Да, но случаят е извънреден. — Багратионов се изправи и се приближи до голяма карта на света, която висеше на стената, накривена от златната рамка на портрета на господаря. — Ето, вижте — почука той с пръст по картата. — Виждате ли? Това е Туркестанска област.

Пръстът се плъзна надолу по картата.

— Ето я и въпросната река Кушка, където през март храбрият генерал… впрочем, да не продължавам.

Пръстът се помръдна вляво.

— Това е Персия.

Пръстът се плъзна надясно по картата.

— А това е Афганистан, който — ако бог се смили над Русия — англичаните никога няма да получат. Засега, въпреки всичките им усилия, двете водени войни и договора за протекторат, не успяха да се закрепят там[3]. А това — тайният съветник тикна пръст в огромната област малко по-надолу, оцветена в красив яркорозов цвят — са владенията на Англия. Индия, Амалия Константиновна.

— С други думи — направи равносметка Амалия, — Афганистан играе роля на повече или по-малко неутрална територия между нашите земи и колониите на англичаните. И генерал Комаров, сблъсквайки се с афганците и на всичкото отгоре побеждавайки ги, е поставил под заплаха съществуващото status quo. Нали така?

Ако любознателният читател реши да провери изказванията на съветника и неговата очарователна събеседница с карта в ръка, то той трябва да има предвид, че през XIX век Индия е включвала и територията на съвременен Пакистан, а Персия е традиционното руско име на Иран.

— А най-лошото е — подхвана Багратионов, — че Комаров, по същество, е успял да удържи победа не над афганците, а над англичаните, които са стояли зад гърба им и са направлявали атаката. Ето кое е наистина ужасното!

— Единственото, което не разбрах, четейки вестниците, е на чия територия все пак се е състояло сражението — отбеляза Амалия.

— Това никой не знае — яростно разроши с две ръце късата си коса тайният съветник. — Навремето толкова много тръбяхме за

правата си над Константинопол и прочие, че всички успяха да ни повярват, и сега, Амалия Константиновна, англичаните усещат, че представляваме сериозна заплаха за тях.

Багратионов рухна в креслото си.

— Сега виждате, баронесо, до какво водят неразумните действия на някои военни.

— А ние действително ли сме толкова опасни за англичаните? — спокойно попита Амалия.

— В смисъл, дали възнамеряваме да заплашваме техните колонии в Индия? — Багратионов развълнувано се привдигна. — Боже мой, Амалия Константиновна, не! Разбира се, че не. Нямаме нито сили, нито средства, нито, честно казано, желание за такова нещо. Но въпреки това англичаните се вълнуват и това е напълно разбираемо. Я си представете, че се намери някой нов Скобелев, на когото му хрумне да се прослави като герой. На глупаците, знаете ли, им върви, и то винаги тогава, когато не трябва. А какво ще стане, ако някой такъв… герой вземе, че се насочи към Кабул, без да дочака заповед от Петербург? Нали всички помнят как преди двадесет години Черняев самоволно завзе Ташкент, макар че никой не го беше карал[4]. Но това беше никому ненужния Ташкент, а сега става дума за територия, за която претендират англичаните. — Багратионов тежко въздъхна. — И тогава, Амалия Константиновна, ще се забърка такава каша, че много дълго ще ни се наложи да я сърбаме.

Амалия слушаше тайния съветник, почуквайки с връхчето на бродираната си обувка по двулицевия килим, с който беше застлан кабинетът, и си мислеше, че Пьотр Петрович Багратионов все пак е несправедлив към военните. И че не всеки от тях е глупак, и че следва да се вземе под внимание, че службата им е тежка и че носят отговорност не за купчинки хартия, а за реални човешки животи, да не говорим пък за условията, в които понякога им се налага да воюват. Как генерал Гурко е преминал Балкана и превзел София при минус двадесет и пет градусов студ, а? А геройската отбрана на град Баязет без вода при четиридесет и пет градусова жега? А защитата на Шипченския проход, която са удържали — и са удържали! — срещу значително превъзхождащ ги противник?[5] Способните военни са нужни на всяка държава не по-малко от опитните дипломати и даже

камерхери, така че многоуважаемият господин съветник напразно мърмори.

— Следва ли да разбирам думите на Ваше Превъзходителство в смисъл — осведоми се Амалия с равен тон, — че войната с Англия може да започне всеки момент?

Тайният съветник сведе глава.

— Аз бих казал, че войната е неизбежна. Англичаните от векове се стремят към безопасност в пределите на своите владения, заради което именно и максимално ги разширяват, и съвсем не им харесва да търпят около себе си нашето присъствие. И до Кушкинската епопея отношенията ни се развиваха, меко казано, неудачно, а сега вече съвсем ги развалихме. Този злощастен сблъсък показа, че и те, и ние няма къде да се денем: границите ни са вече плътно приближени. Епохата на завоеванията приключи, Амалия Константиновна. Твърде дълбоко навлязохме в Средна Азия, за да се оттеглим оттам. Англичаните, на свой ред, на нищо не държат толкова, колкото на Индия, и заради нея са готови на всичко. Те са храбри хора, но не това е проблемът, защото срещу всяка храброст винаги ще се намери някоя още по-голяма. Проблемът е в това, че те са още и невероятно коварни. Ако започнеш да воюваш с тях, ще вдигнат срещу теб цяла Европа, а това на Русия съвсем не й е нужно. По време на турската война за малко щяхме да превземем Константинопол, но само защото другите държави не се намесваха до определен момент, понеже разчитаха, че сами ще си счупим врата. Сега не биха ни позволили даже да изведем флот в Черно море. Не, трябва да направим всичко, за да избегнем войната, но… без ущърб за нашия престиж. — Багратионов вдигна очи към портрета в позлатена рамка, на който беше изобразен немлад човек с гъста брада, високо чело и проницателни очи. — Политиката на Негово Императорско Величество е навсякъде да се съхранява мира, доколкото това е възможно. Сама знаете колко е сложно — нали Франция и Германия само чакат повод, за да впият зъби в гърлата си, а Бисмарк и австрийците плетат интриги срещу нас и вдигат митата на руските стоки. Французите са ни верни съюзници, но какво да очакваме от тях, щом адмирал Жорес, когото преди две години изпратиха тук като посланик, заяви, че на Русия не би й навредил републикански строй. Как ви се струва, а? И то след като предишният ни цар беше зверски убит от такива поборници за свобода…

— Но нима великият Горчаков не успя да сключи никакви благоприятни за нас военни съюзи? — прекъсна го Амалия.

Под „великия Горчаков“ се подразбираше знаменитият дипломат, министър на външните работи при управлението на няколко царе, известен още и с това, че някога е бил приятел в лицея на поета Пушкин. Княз Горчаков се беше оттеглил в оставка през 1882 година, когато беше вече на цели осемдесет и четири години.

— Разбира се — неохотно се съгласи Пьотр Петрович. — Съществува съюзът на тримата императори — руския, немския и австрийския — за взаимен неутралитет в случай на война с четвърта държава. По такъв начин, ако ние, за наша беда, започнем да воюваме с Англия или пак ни се прище да се проветрим в Константинопол, немците и австрийците няма да воюват против нас. Но никой, Амалия Константиновна, няма да може да им попречи тайно да помагат на нашия противник, ако преценят, че това им е изгодно. Доказателство представлява факта, че все повече губим влияние в България, за чието освобождение, забележете, самите ние способствахме, а сега нещата там отиват към пълен разрив в отношенията. Съюзът ни с французите е по-изгоден за тях, отколкото за нас, и ако англичаните решат да ни нападнат, никой няма да ни дойде на помощ. Срокът на съюза на тримата императори изтича през 1887 година, а какво ще стане после е напълно неизвестно. Така че…

Багратионов направи значителна пауза, по време на която Амалия загледа с преувеличено внимание венчалния пръстен на безименния си пръст.

— Наскоро се виждах с Негово Императорско Величество — заговори отново съветникът — и той също се придържа към мнението, че трябва да направим всичко, което зависи от нас, за да не допуснем война сега. Затова си помислихме за вас.

В дъното на душата си Амалия се забавляваше. Те какво, ще я назначат за главнокомандващ на армията ли? Или ще й наредят да отстрани английската кралица Виктория, дебелата грозна жена, която не може да понася Русия и руснаците?

— В Англия — продължаваше тайният съветник — съществува група от хора, които с всички средства тласкат страната към война с нас. Групата се оглавява от двама души и те са особено опасни, тъй като имат пари, власт и влияние, които им позволяват да правят всичко,

което пожелаят. Първият е Джордж Лаймхаус, баронет и собственик на стоманолеярни заводи. Той е най-големият производител на оръдия и прочие видове оръжия, така че войната за него е само средство да напълни джобовете си. Баща му е забогатял просто приказно по време на Кримската война и Лаймхаус тайно мечтае да надмине неговото достижение. Вторият е лорд Ъндъруд, или лорд Печатарската преса, както още му казват. Ежедневният тираж на неговите издания е пет милиона и нещо екземпляра. Печата вестници и списания като „Бритиш уърд“, „Нюз енд сторис“, „Пикчър ревю“ и други. Като техен собственик той може да насочва общественото мнение в нужното му русло. Преди виждаше във войната с нас само повод за куриозни карикатури, с които са осеяни страниците на неговите издания, но от известно време насам всичко се промени и неотдавна получихме достоверни сведения за това, че двамата с Лаймхаус са сключили съюз и действат заедно. По време на война тиражите на вестниците хвръкват до небесата, защото всички искат да знаят последните новини и, ако тя се разрази, Ъндъруд ще спечели. Освен това, Лаймхаус му е обещал солиден дял от акциите на заводите си в Бирмингам. Новоизпечените съюзници вече са купили или привлекли на своя страна няколко политици, например лорд Сеймур, и са си осигурили поддръжката на някои от членовете на кралското семейство. Та така, Амалия Константиновна, на тази entente cordiale[7] на пресата и оръдията трябва да се сложи край. С всякакви средства.

— А общественото мнение? — попита Амалия. — Наистина ли е толкова лесно да бъде манипулирано?

Багратионов тихо се подсмихна.

— Помнете, Амалия Константиновна: англичанинът Карлайл е казал за човешкия род, че почти всички хора са глупаци. Аз не бих рискувал да оспорвам това твърдение, въпреки че то порядъчно накърнява самолюбието ми.

„Хъм, трябва да го прочета този Карлайл“ — помисли си Амалия, но не каза нищо.

— Вашата задача е да не допуснете война между Русия и Англия — продължаваше Багратионов. — Как — вече ви казах. С какви средства ще го направите на мен ми е безразлично. И на Негово Императорско Величество също.

— С други думи — рече Амалия, която обичаше всичко да е ясно, — ако намеря за целесъобразно да отстраня лорд Ъндъруд или баронет Лаймхаус, тоест, да ги отстраня физически…

— Естествено. Но върху вас не бива да падне и сянка от подозрение, Амалия Константиновна! Надявам се, че го разбирате.

Лек мраз пробягна по гърба на Амалия. Никога досега не й бяха давали толкова ясно да разбере, че може да убие човек — даже двама души — по свое усмотрение. И това не й хареса.

— Кога ще тръгнете за Лондон? — попита тайният съветник, търсейки с очи кърпичката си, която се беше дянала някъде.

— Още утре — отвърна Амалия. — Ще ми трябват най-подробни досиета на двамата джентълмени.

— Ще ги получите. Експресът за Париж тръгва в един часа на обяд. Под какво име ще пътувате?

— Под моето собствено. И без това достатъчно ме познават. Надявам се, че в Англия не са осведомени защо отивам там?

— Изключено, Амалия Константиновна. Решението да изпратим вас беше взето от Негово Императорско Величество и от мен и не сме уведомявали никого за това. С дипломатически паспорт ли ще пътувате?

Преимуществото на дипломатическия паспорт беше в това, че притежателят му не можеше да бъде арестуван. Но когато те изпращат с повече от съмнителна задача, привидно спасителният паспорт може да се превърне в сериозно препятствие — нали, ако не дай си боже, работата се провали, ще се вдигне такъв скандал, от който не може да те спаси никаква неприкосновеност, само че тогава би пострадала не само Амалия, а и целия дипломатически корпус. Затова баронесата отвърна:

— С обикновен. Дипломатическият паспорт може да усложни мисията ми.

— Посланикът ни в Лондон е княз Голицин. Ако възникнат каквито и да било затруднения, обръщайте се към него, той ще ви измъкне.

И галантният Пьотр Петрович целуна ръка на дамата, като я изпрати до вратата на кабинета си.

[1] Титлата велик княз съответства приблизително на принц, престолонаследник. Тя дава формално право на притежателя си да претендира за престола на Руската империя. — Б.пр. ↑

[2] Петър I въвежда цивилни чинове за администрацията по подобие на военните. Действителен статски съветник се приравнява приблизително на генерал-майор в армията, контраадмирал във флота и камерхер при двора. Рангът е давал право на потомствено дворянство. — Б.пр. ↑

[3] В първата англо-афганска война — 1838–1842 година — англичаните претърпяват поражение. Резултат от втората война — 1878–1880 година — става Гандамакския договор за протекторат на Англия над Афганистан (с него англичаните получават контрол над всички вътрешни проходи, които водят към Индия — б.пр.). Именно по време на втората война, в битката край Мейванд, в която англичаните са разбити, е ранен небезизвестния доктор Уотсън (вж. Артър Конан Дойл, „Етюд в червено“). — Б.а. ↑

[4] През юни 1865 година генерал М. Г. Черняев се възползва от благоприятните обстоятелства и, без да получи съгласие от столицата, щурмува и превзема Ташкент, който е принадлежал на Кокандското ханство. — Б.а. ↑

[5] Имат се предвид епизоди от скорошната руско-турска война[6] (1877–1878 година). — Б.а. ↑

[6] Тази война не се е водила само на Балканския полуостров. — Б.пр. ↑

[7] Сърдечно съгласие (фр.) — Б.а. ↑

ГЛАВА 2
В КОЯТО ПРИЯТЕЛИТЕ СЕ НАДПРЕВАРВАТ ДА ДАВАТ СЪВЕТИ, А ВРАГОВЕТЕ ПЛЕТАТ КОЗНИ

— Е, много мило, няма що!

Амалия беше раздразнена и имаше всички основания за това. Случвало се беше да й дават трудни поръчения… случвало се беше да й дават неприятни поръчения… но досега никой още не беше искал от нея невъзможното!

Шега ли е да предотвратиш война! Дори и когато знаеш, че много искат да я предизвикат в свой интерес двама джентълмени на средна възраст. Ами ако моментът вече е пропуснат? Ако кралицата твърдо е решила да воюва с Русия? Ако английските генерали вече потриват ръце, предвкусвайки нови походи, а данъкоплатците са готови да платят за това, доколкото е по силите им? Тогава никакво убийство нищо няма да реши, нещо повече — то може само да влоши нещата.

Амалия нареди на слугата си да й намери всички вестници на Ъндъруд за последните шест месеца. Какви ли? Ами всякакви! Братът на великия княз Владимир Лвович май е англофил и чете цялата английска преса.

— Кажи, че са за мен.

В Петербург Амалия живееше в прекрасна градска къща заедно с цялото си семейство: малкия си син Михаил, майка си Аделаида Станиславовна, полячка по произход, вуйчо си Казимир и слугите.

Аделаида Станиславовна беше особа, неспокойна във всички отношения. Щом чу стъпките на дъщеря си по стълбата, тя извика:

— Ах! Моята Amélie!

И се втурна към нея, като че ли не се бяха виждали десет години.

— Моята Amélie! — развълнувано повтори майката, стискайки крехката баронеса в обятията си. — Ти трябва да направиш така, че този ужасен човек да не идва повече тук!

— Кой, мамо?

— Граф Колтовски!

— Но защо? — учуди се Амалия. Граф Колтовски им беше съсед, побелял старец на седемдесет години. — Какво е направил?

— Направи ми предложение! — с негодувание извика прекрасната (за годините си) полячка. — Ето това направи!

— Но, мамо, вие трябва да се гордеете с това — отбеляза Амалия и сви рамене — Не на всички на вашата възраст им предлагат брак.

— Аз ли да се гордея? — пронизително пропищя Аделаида Станиславовна. Но доводът, приведен от дъщеря й, я накара да се замисли.

Амалия се възползва от това, за да се промъкне, но не успя да стигне по-далеч от малката гостна с картината на Тициан на стената, която баронесата беше донесла от едно от странстванията си. Там в нея отново се вкопчи догонилата дъщеря си Аделаида Станиславовна.

— Но, Amélie, та това е неприлично! Аз съм на четиридесет…

— На четиридесет и пет — поправи я брат й Казимир, който седеше в стаята и редеше пасианс.

— Ах, остави, аз по-добре знам, струва ми се! — ядосано му възрази сестра му. — И, между впрочем, вече съм баба!

— Не бих казал, че да станеш графиня е неприлично — меланхолично се изказа Казимир. — Неприлично е само това, че след това може да ти попадне под ръка княз и ще съжаляваш за решението си.

— Казимир! — негодуващо извика Аделаида Станиславовна. — Това, че ти не се жениш, не означава, че и другите трябва да бъдат като теб!

На думата „женитба“ Казимир ужасено опули очи, изпусна картите и бързо се прекръсти. Амалия пристъпи към вратата, но майка й я забеляза.

— Амели! Ти къде?

— Да си събирам багажа.

— Пак ли те пращат някъде? Безобразие! Ти сигурно работиш вместо всички там. И къде отиваш, бедното ми момиче?

— В Англия.

— О, боже! — Аделаида Станиславовна се хвана за сърцето. — *Казимеж*, чу ли? Там има ужасни мъгли и времето е отвратително! Помни за белите си дробове, Амалия, и се опитай да не се простудиш!

— Трябва да ми донесат документи от службата и билет за влака — рече Амалия, — извикайте ме, когато дойде куриера.

С тези думи тя се затвори в стаята си, за да се заеме с приготвянето на необходимите й за пътя вещи, и излезе само за една минута, за да нареди на слугата да изпрати спешна телеграма до Париж, за господин Франсоа Галио̀. При събирането на багажа не биваше да пропусне нито една дреболия, а част от вещите й със сигурност би озадачила камериерката — например, колтът със седефена дръжка, подарък от един американски приятел, или пък сандъчето с помади, мазила и парфюми, чието двойно дъно скриваше множество подозрителни шишенца и кутийки.

Като се убеди, че не е забравила нищо, Амалия слезе на долния етаж и то точно навреме за пристигането на куриер с две обемисти папки и малък плик.

— Мога ли да взема досиетата със себе си? — попита Амалия. — Боя се, че няма да ми остане време да се запозная с тях до утре.

— Разбира се — последва отговорът. — Но трябва да ги оставите в Париж.

„И защо казах, че съм готова да замина още утре? — размишляваше Амалия. — Войната може и да почака два-три дни, в края на краищата!“

Лакеят донесе куп английски вестници и покана за бал от Владимир Лвович. Амалия написа в отговор, че няма да може да присъства на бала, тъй като заминава по спешна работа и моли да бъде извинена. Щом даде писмото на лакея, тя отиде в детската, където сред кубчета и разни други играчки се намираше един малчуган с пълни бузки и светли къдрици. Всеки път щом погледнеше този малчуган, Амалия се поразяваше от това, че той има нейните очи.

— Е, Михаил Александрович — шеговито попита тя, сядайки направо на пода с красивата си розова рокля, — как я карате?

Малчуганът, тихо сумтейки, сложи най-отгоре върху сложна постройка поредното кубче и се взря в майка си, след което отиде при

нея и без всякакви церемонии я целуна по носа. И двамата се засмяха — просто така, без видима причина.

— Пак ли заминаваш? — попита делово малчуганът.

— Пак — потвърди Амалия с въздишка.

Мишенка срамежливо погледна надолу.

— Но ще се върнеш? — попита той недоверчиво.

— Разбира се, че ще се върна, съкровище мое — отвърна ласкаво Амалия. — Какво да ти донеса?

Миша се почеса по носа и въздъхна.

— Птичка — умоляващо отвърна той. — И да пее!

— Но на птичката ще й бъде тъжно в клетка — възрази Амалия.

Малчуганът засумтя и взе да се пипа по косата.

— Не, няма да й бъде тъжно — промълви накрая той. — Нали ще си има мен.

Когато Миша беше още съвсем мъничък, той веднъж беше намерил майка си потънала в сълзи след един неприятен разговор и, разстроен, я беше попитал: „Тъжно ли ти е?“. Амалия го беше погалила по главата и беше отвърнала: „Не, защото си имам теб.“

— А аз тогава кого ще си имам? — престори се на обидена тя.

— Мен и птичката — гордо отвърна Миша. — А ти знаеш ли, че баба се побърка?

— Какво? — онемя Амалия.

— Ами да — безгрижно продължи детето. — Така каза дядо, защото тя иска да се омъжва.

„Дядо“ той наричаше брата на баба си Казимир. Бащата на Амалия беше починал преди няколко години, още преди раждането на внука си.

— Ох! — рече Амалия и си пое дъх. — Хайде по-добре да идем да обядваме.

През по-голямата част от обяда тя мълчеше. И размишляваше. Каквото и да правеше за сина си, не я оставяше чувството, че прави твърде малко. Миша беше рядко мило, кротко и добро дете и я притесняваше мисълта какъв ще стане, когато порасне. Искаше й се да го предпази от мръсотията на този свят, но с разума си разбираше, че това е неосъществимо желание. Хората ще го мъчат и той ще ги мъчи. Така е устроен светът.

— Ти защо нищо не ядеш? — попита Миша, делово облизвайки лъжицата.

Амалия се взе в ръце и отдаде дължимото на превъзходната гъска с ябълки, чието месо просто се топеше в устата.

— Графиня Апраксина — съобщи Казимир — беше организирала вечерна забава за децата, докато те нямаше. Миша също беше поканен и, представи си, внучката на княз К. не се отделяше от него.

— Той е Миша, тя е Маша — подхвана Аделаида Станиславовна. — Добро начало!

— Кое му е доброто? — възмути се Миша. — Та тя е момиче!

Всички се засмяха, а Миша се нацупи.

— Надявам се, че не отиваш в Англия за дълго време, мила моя — отбеляза Аделаида Станиславовна. — Пиши ни по-често! Ако видиш кралица Виктория, предай й колко много й се възхищавам. На нея, разбира се, й е все едно, но ти все пак й предай.

— Англия е там, където играят бридж, нали? — обади се Миша.

Амалия остави вилицата. Над масата надвисна зловещо мълчание.

— Вуйчо Казимир — заговори на полски Амалия, — бях ви помолила да не учите детето да играе карти!

— Но бриджът е интелектуална игра! — оправда се закоравелият картаджия.

— Като бакарата? Като фараона?

— Нищо подобно! Сега ще ти покажа.

Въодушевен, вуйчо Казимир стана от масата и веднага се върна с колода карти.

— Вуйчо, моля ви!

— Не, почакай — пренебрегна племенницата си Казимир и започна да вещае като пророк. — Бриджът е най-добре да се играе от четирима. Робѐр — това е…

Той раздаде картите и разказа какво представляват шлемовете, голям и малък, наддаването, контрата и реконтрата, как се броят точките и как се играе с мора.

— Вуйчо Казимир — с упрек каза Амалия, — ти размени картите.

— Кой, аз? — порази се най-честният от всички хора.

— Да, току-що! Интелектуална игра, как ли пък не!

— Е, и какво? — възмути се Казимир. — Да се научиш да мамиш, е да се научиш да печелиш! И в това няма нищо особено. На никого не съм забранил да играе честно!

— Сега разбирам — сърдито отвърна Амалия — защо, който и руски роман да отвориш, ако има поляк, то той непременно е мошеник.

— А ти чети нашия Сенкевич, племеннице — посъветва я Казимир. — Там, ако има руснак, значи е пълен негодяй. Но как успя да ме хванеш, а? Аз толкова дълго упражнявах този трик!

— Мамо! — призова Амалия Аделаида Станиславовна. — Трябва да го оженим.

Разнесоха се сърцераздирателни вопли на три езика — руски, полски и френски. Казимир падна на колене и взе да пълзи по килима, умолявайки да не го отдават на брачно заколение. Той се кълнеше, че ще се откаже от номерата си и незабавно ще се поправи. Всички участници в тази сцена отлично разбираха, че играят комедия, и се веселяха от сърце. Накрая Казимир получи прошка и се оттегли в малката гостна да усвоява някакъв нов, необикновено труден пасианс. Амалия донесе английските вестници, подреди броевете по дати и, въоръжена с молив, започна да ги разглежда. Миша седна до нея и пъхна глава под левия й лакът. Тя го прегърна и целуна по главата. Синът й се притисна към нея и заспа. В другия ъгъл Аделаида Станиславовна, тананикайки си под нос, разлистваше френски модни списания.

— А ето този турнюр е просто неприличен! Какво си мислят те! А капорът[1] е просто прелест!

Мръщейки се, Амалия изучаваше статиите, в които се споменаваше Русия, и откри, че преди около два месеца техният тон рязко се е сменил. От насмешливо ироничен той беше станал силно — до истеричност — враждебен. Амалия забеляза, че изразът „тези диви скити“ се среща не по-малко от пет пъти, а думите „руски варвари“ и „руски орди“ се повтарят толкова често, колкото позволява темата. Във всички статии се провеждаше идеята за необходимост от война в името на защита на интересите на британската нация. Амалия въздъхна и остави настрани вестниците.

— Мда-а — замислено рече тя. — Долно човече е този лорд Ъндъруд и това си е.

Тя погледна сина си, видя, че спи, взе го на ръце и го занесе в стаята му.

* * *

Приблизително по същото време, когато Амалия четеше вестници в Петербург, в Лондон тя беше тема на сериозен разговор.

— И така, Даниъл, знаем всичко, което ни е нужно. Тя ще пристигне не по-рано от сряда, така че дотогава имате време. Имайте предвид, че тази дама, въпреки елегическата й външност, е смесица от Милейди на Дюма и Рокамбол[2]. От нея могат да се очакват всякакви изненади.

— Не се притеснявайте, лорд Сеймур — отвърна неговият събеседник. — Основната изненада тя ще получи от мен.

— Разбира се, Даниъл, знам, че мога да разчитам на вас. Затова и на вас нареждам да се погрижите за нея. Нашият общ приятел, лорд Ъндърууд, ще бъде много недоволен, ако нещо се случи с мистър Лаймхаус, пък и самият лорд Ъндърууд също не е безсмъртен. Не бихме искали да се озове скоропостижно в сандък, който, хъм, не е предназначен за съхранение на вестници.

Даниъл леко изкриви уста, за да покаже, че е оценил остроумието на събеседника си по достойнство.

— Бъдете спокоен, милорд — отвърна той. — Тя няма да ви досажда, гарантирам ви.

Уви, в случаите, в които беше замесена баронеса Амалия Корф, беше безполезно човек да гарантира каквото и да било. И на Даниъл Уивъртън му предстоеше скоро да се убеди в това.

---

[1] Вид дамска шапка. — Б.пр. ↑

[2] Рокамбол е герой от поредица авантюрни романи от изключително популярния през XIX век френски писател Пиер Алексис Понсон дьо Терайл. — Б.а. ↑

ГЛАВА 3
ЗА КОНЕТЕ, ДАМИТЕ И ОСКУБАНИТЕ КОКОШКИ

Във влака, който я отнасяше към Европа, Амалия добросъвестно изучи досиетата на двете интересуващи я лица. Умът й трескаво търсеше за какво да се хване, за да сложи край на сътрудничеството на краля на пресата и властелина на оръдията. Защото, въпреки че й бяха дали да разбере, че за решението на проблема е напълно достатъчно да лиши от живот единия или дори двамата съюзници, подобен изход беше абсолютно неприемлив за Амалия. Убийството изобщо беше ultimum auxilium[1] и към него следваше да се прибягва с изключителна предпазливост. А най-добре беше да не се прибягва въобще. Освен това, незаменимите хора на този свят са много малко и никой не можеше да гарантира, че наследниците на Ъндъруд или Лаймхаус нямаше да споделят същите възгледи относно това как да ръководят делата си в този най-прекрасен от всички светове. Така че най-правилното средство според Амалия беше да успее да разбие съюза на лорда и баронета по такъв начин, че възстановяването му да стане практически невъзможно. Как да го направи тя нямаше ни най-малка представа, макар че прекрасно си даваше сметка с какво й предстои да се бори. Без всякакво съмнение, и двамата джентълмени ги движеше обикновена алчност — най-примитивната и едновременно с това най-силната от човешките страсти. Да я преодолеят, и то при изключително благоприятни обстоятелства, можеха само страхът или оскърбеното самолюбие. Именно затова Амалия така щателно препрочиташе събраните в досиетата страници, изписани с нечий четлив почерк, с надеждата, че сред купчината малозначителни и незначителни факти ще й се удаде да открие поне един, който да я доведе до желаната цел.

Влакът остави зад себе си пограничната гара Вержболово[2] и вече се движеше през уютната Германия. Амалия остави настрани

научените практически наизуст досиета и, хапейки пръсти, се загледа през прозореца.

Лорд Хърбърт Франсис Едмънд Ъндъруд беше на петдесет и четири години. Съдейки по снимката, той беше енергичен, прекрасно запазен слаб джентълмен с благородно побеляла коса, която много го красеше. Беше много умен, целеустремен и упорит. Остроумията му бяха в устата на всички, конете му предизвикваха благоговение у редовните посетители на надбягванията в Англия и на континента. Беше женен и имаше седем деца. Сред изданията му се срещаха както прекрасно оформени ежемесечници за дълбоките интелектуалци, така и евтини ежедневни тънки вестничета, които бяха по джоба на всеки жител на Англия. Мистър Печатарската преса не играеше карти, пиеше вино, но умерено. Пушеше пури, увличаше се по лов на лисици, по едно време беше издържал някаква актриса, но после я беше зарязал заради безкрайните й капризи. С една дума, ако не беше такава гад, щеше да бъде напълно приличен човек.

Джордж Лаймхаус беше роден през 1843 година и, следователно, беше с дванадесет години по-млад от другаря си. От снимката, прикрепена към досието, гледаше пълноват човек с широк кокал, с големи ръце и с надменно месесто лице, украсено с мустачки и увенчано с бомбе. Неотдавна кралицата го беше удостоила с титлата баронет и Амалия лесно можеше да се досети, че от този момент нататък новоизпеченият благородник е започнал да гледа на света още по-надменно. Лаймхаус беше един от най-крупните английски фабриканти. Банковата му сметка, така да се каже, се пукаше от нули, и той живееше нашироко. Ловът и надбягванията не го интересуваха, но той умееше да отдава дължимото на другите радости в живота — обожаваше да си похапва вкусно, имаше личен готвач-французин и беше, както се казва, любител на качественото питие. Истинската му страст обаче бяха жените и той ги преследваше с неуморност, достойна за възхищение. Тъй като беше богат и имаше значително влияние, малко дами се осмеляваха да му откажат. Жена му, неодобряваща възгледите на съпруга си, му беше родила три деца оттогава неотлъчно се намираше на бани в Спа, което прекрасно го устройваше. Ако лорд Ъндъруд се славеше като язвителен скептик и не беше лесно да го разсмееш, то Лаймхаус вероятно се заливаше от смях при всяка груба шега. Но макар че в нормалния живот той беше известен като веселяк

и бонвиван, Амалия се досещаше, че тежки времена очакват всеки, който би застанал на пътя му.

Оттук следваше, че лорд Ъндърууд най-много обича конете, а баронет Лаймхаус пред всичко останало предпочита жените. Идеално за целта на Амалия би било, ако Лаймхаус в своята безкрайна любвеобилност завърже интрижка с жената на Ъндърууд и последният разбере за това. Въпреки че за болшинството високопоставени хора семейството е само разпространена форма на лицемерие, която са длъжни да съблюдават, с него шега не биваше. Нито един мъж, колкото и да е безразличен към половинката си, не би се зарадвал да види на челото си прословутите метафорични рога, които от векове украсяват всички измамени съпрузи. А унижението, ако е обществен деятел е още по-голямо — та нали неговият живот, може да се каже, е достояние на околните и, колкото и могъщ да е, той все едно не принадлежи на себе си. Когато за позора му започнат да тръбят познатите и многобройните му неприятели, той не би понесъл подигравките им дори и ако е надарен със спокойствието на Сократ, мъдростта на Аристотел и кротостта на умряла котка. Накратко, ако Лаймхаус съблазнеше лейди Ъндърууд, лорд Печатарската преса никога не би му го простил, а това означаваше, че на сътрудничеството им моментално би дошъл край. Никакви пари не струват да престъпиш собствената си гордост, разбира се, когато и без това си вече богат.

Уви! За най-велико нещастие на Руската империя, на войната и мира, на настоящето и гредущето, Лаймхаус никога, никак, при никакви обстоятелства не би могъл да изпита сърдечна страст към лейди Ъндърууд. Никой на белия свят, нито един човек, колкото и прилежен ученик на Казанова да е, не беше способен да изпита тръпка пред нейния вид. Защото лейди Ъндърууд беше рядко, до уродливост грозна. Ниска, кривогледа, късогледа, осеяна с брадавици, както небето със звезди, тя във всяка, дори най-скъпа рокля, неизменно приличаше на зле оскубана кокошка. Единственото оправдание за нейното съществуване, поне в качеството й на лейди Ъндърууд, бяха солидните пари, които беше донесла като зестра на съпруга си, чрез които той (трети син на разорен аристократ) беше успял да започне бизнеса си. За съжаление, за всичко на този свят се плаща и в този случай разплатата беше твърде своеобразна. Всичките седем деца на лорд и лейди Ъндърууд носеха печата, ако може да се изразим по този начин,

на неоспоримото авторство на своята майка. Единият на тридесет години беше плешив като топка за билярд, друг беше кривокрак и грозен до блясък, на трети едното око гледаше към Канада, а другото — към Китай. Щом видя портрета им, Амалия си зададе въпроса как изобщо тези нелепи създания се бяха появили на бял свят. Отговорът се подразбираше от само себе си: или лорд Ъндърууд беше много смел човек, или пълната тъмнина му беше помощник. Накратко, на Амалия окончателно й стана ясно защо Печатарската преса душа дава за коне.

Като разбра, че няма да може да използва за плановете си лейди Ъндърууд, Амалия си блъска главата над това как да скара съюзниците до самия Париж, но нищо не измисли. В шпионските романи по правило героинята се опитва с всички сили да съблазни твърде влюбчивия герой, за да го подчини на волята си, но Амалия трезво оценяваше възможностите си. Тя знаеше, че дори на най-прекрасната жена на света не е по силите да накара закоравелия печалбар да забрави за милионите, които са смисъл на живота му. От идеята да използва страха Амалия веднага се отказа, защото беше абсолютно неясно с какво толкова могат да бъдат заплашени лордът или баронетът, че да се разделят с мисълта да получат колосалните суми, които биха се изсипали върху тях в случай на война. Ъндърууд водеше практически безгрешен начин на живот, а Лаймхаус при всичките си отрицателни черти не беше замесен в нищо чак толкова скандално, че да бъде застрашен от разобличение. Накратко, откъм тази страна Амалия също беше в безизходица.

„Трябва да науча повече за децата им — реши тя, когато зад прозорците вече се виждаше Северната гара. — Ако синът на единия и дъщерята на другия са, да речем, сгодени, и ако този годеж бъде развален…“

Както виждате, баронесата беше доста изобретателна интригантка. Но, за да успокоим съвестта на по-скрупульозните читатели, бързаме да съобщим отсега, че на нея не й се наложи да разбива ничии сърца, защото събитията се развиха по най-неочакван начин.

Баронесата си взе файтон и нареди да я откарат в хотел „Мираж“, където помоли да й поръчат два билета за вечерния влак за Кале. От хотела тя отиде в посолството, където остави досиетата, както я бяха помолили, а от посолството се отправи към една улица, чието име няма

да говори на читателя нищо, тъй като тя вече не съществува: изчезна по време на едно от препланираниятa на Париж. На тази улица под номер пет, където первазите бяха докрай запълнени със саксии с цветя, живееше самият Франсоа Галио, същият, до когото баронесата неотдавна беше изпратила телеграма. Веднага ще добавим, че истинската му фамилия изобщо не беше Галио и че, макар и в квартала живущият в къщата под номер пет да беше смятан за скромен рентиер, той съвсем не беше такъв.

По природа Франсоа Галио беше авантюрист и страстта му към приключения навремето можеше да го заведе твърде далеч — може да се каже, даже под ножа на гилотината — ако веднъж на пътя му не се беше изпречила нашата баронеса[3]. Един господ знае как, но на нея й се беше удало да го приучи към любов към порядъчността и то във възраст, когато човек вече не се поддава особено на чуждо влияние. И все пак Франсоа се покая, скъса със съмнителното си минало, засели се в тих квартал и се зае с отглеждането на стайни цветя.

По онова време, през 1885 година, той беше жилав, слаб като пръчка двадесет и седем годишен момък, с дълги ръце и дълги като на жерав крака. Имаше хитри сини очи, тъмни кълрави коси и притежаваше всепобеждаващо чувство за хумор, което веднъж му беше помогнало да надхитри и обере трима закоравели мошеници — и то тогава, когато те самите се канеха да го оберат.

Въпреки че в света на мошениците Франсоа дълго време беше считан за специалист по всичко, Амалия беше уверена в храбростта и надеждността му. Не беше уверена само в едно: дали той ще поиска да отиде с нея в Англия, за да й помогне за работа, която всъщност изобщо не го касаеше.

Но приемът, който й оказа рентиерът, отглеждащ цветя, разсея всичките й съмнения. Франсоа съобщи, че е получил телеграмата, вече си е събрал багажа и е готов да я последва ако ще до края на света. Освен това бил чувал много за англичанките и мечтаел да ги види със собствените си очи.

— О, мадам, така се уморих от този приличен живот! Скучно е по цял ден да бъдеш порядъчен член на обществото. Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че даже започнах да се заглеждам по магазинчето на стария ювелир на другия край на улицата. Той има две свирепи кучета, но ако успея…

— Франсоа! — каза Амалия с упрек.

Помощникът й само въздъхна и разпери ръце с толкова невинен вид, че тя не можа да сподави усмивката си.

— Благодарение на вас — измъкна се измамникът — той вече няма от какво да се опасява.

— Иска ми се да го вярвам — със съмнение в гласа рече Амалия. — Всъщност, вие говорите ли английски?

— Не говоря, но разбирам.

— Значи, можем да считаме, че изобщо не владеете езика. Жалко, само разбиране не е достатъчно… Нищо, да се надяваме, че няма да се отрази на нашата работа.

— А вашата работа опасна ли е? — попита с надежда в гласа Франсоа. — Могат ли да ни убият?

— Да ни убият — не мисля, но неприятности със сигурност може да си имаме — отвърна Амалия. — За всеки случай вземете със себе си оръжие.

— Добре — с готовност се съгласи Франсоа. — Какъв ще ви бъда, лакей?

Амалия помисли за секунда.

— Не, готвач. Френски готвач звучи естествено, а лакей на дама — не твърде.

— Наистина? — възкликна Франсоа. — Значи ще ви зарадвам. Така готвя, че пръстите си ще облизете.

— По-добре от последния път? — със съмнение попита Амалия.

— О! Повярвайте ми, няма да се изложа.

— Тогава да се срещнем в пет часа в хотела и оттам — право на гарата.

Вечерта влака, свистейки задъхано, ги откара в Кале, откъдето на сутринта с ферибот се прехвърлиха в Дувър. Засега пътешествието вървеше чудесно. Докато пътуваха, Амалия четеше последният брой на „Нюс енд сторис“, купен в Париж. Лорд Ъндъруд беше надминал себе си: думата „война“ се четеше между всички редове. Франсоа, в безупречен сив костюм, се беше разположил срещу Амалия и преглеждаше някакъв обзор на светския живот. Като повечето простосмъртни, той благоговееше пред звездите и титулуваните особи.

— Граф Ларош-Бретон омъжва единствената си дъщеря за пер на Франция, хм! А херцог…

— Това да не е случайно онзи граф, на когото навремето откраднахте сребърните прибори? — привидно между другото се поинтересува Амалия.

Франсоа прикри устата си с вестника и се изчерви.

— И пет колекционерски бутилки коняк, отлежали почти един век — въздъхна той. — После го изпихме, но, ей богу, и обикновеното божоле е по-хубаво! Едната бутилка направо се наложи да я излеем, защото нямаше желаещи да я пият.

Амалия прихна.

— А това вече е просто ужасно — отбеляза Франсоа, пробягвайки с очи по редовете. — Представете си: херцог и херцогиня Олдкасъл са се удавили във Венеция по време на медения си месец! Погребали са ги в семейната гробница. Момъкът е бил само на двадесет и две години, а тя — на осемнадесет. Да, в такива моменти по неволя се радваш, че не си херцог и не се мотаеш из Венеция.

— Франсоа, внимавайте какво говорите — строго рече Амалия — Че иначе всеки ще се досети кой сте всъщност. Думите са велики предатели, те винаги говорят за човека повече, отколкото той мисли.

— Разбрах — смирено отвърна Франсоа. — Ще си държа устата затворена.

В Дувър нашите пътешественици ги очакваше гъста мъгла.

— Боже! — възкликна разстроен Франсоа. — А аз си мислех, че историите за английската мъгла са небивалици.

— Всички куфари тук ли са? — попита Амалия, докато се мръщеше и по-плътно се увиваше в шала си.

Франсоа се обърна, за да преброи багажа им (като стана дума, той не беше особено голям). Покрай тях изтрополя тежка карета.

— Всичко е тук — доложи Франсоа, като се обърна към Амалия. — И сега…

Той искаше да попита: „И сега какво?“, но застина на място с отворена уста.

Амалия беше изчезнала.

---

[1] Крайно средство (лат.) — Б.а. ↑

[2] Днес град Вирбалис в Литва. — Б.а. ↑

[3] Историята за това е разказана в романа „Писмата на императора“ от Валерия Вербинина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4
ОБВИТА В МЪГЛА

Съобразителният читател, разбира се, вече се е досетил, че Амалия не беше изчезнала по своя воля. Докато Франсоа извън себе си от мъка трескаво обикаляше Дувър в търсене на следи от своята госпожа и благодетелка, една карета, теглена от четири пъргави коня, откарваше Амалия все по-далеч и по-далеч. Пътят се виеше между хълмовете покрай прелестни селца с къщички, обвити в бръшлян.

Амалия отвори очи и в ушите й нахлу шумът от почукването на подковите по пътя и отмереното свистене на камшика. Тя тутакси отбеляза, че в хълбока й се впива нечий лакът и че главата й се мае като от силно вино.

— Welcome to England, milady[1] — произнесе нечий гъгнив и (тя беше готова да се закълне в това) насмешлив глас.

Амалия тръсна глава. Дувър… Ами да, тя заедно с помощника си беше пристигнала в Дувър и му беше наредила да направи нещо. После я бяха хванали изотзад, бяха притиснали някакъв парцал към лицето й и… Боже мой!

Амалия се изтръгна, но нечии силни ръце се вкопчиха в нея от двете й страни и я сложиха да седне обратно на седалката. Извън кожата си от ярост, Амалия вдигна очи и видя срещу себе си много странен субект. Той беше клепоух, с недобро лице, на което иронично се кривяха тънки устни. Каретата все така пътуваше през мъглата.

— Надявам се, че пътешествието ви харесва — изгъгна клепоухият. — Вие сте, ако не се лъжа, баронеса Емили Корф? Казвам се Даниъл Уивъртън.

— Това е насилие — изсъска Амалия, опитвайки се да поправи с рамото си свлеклия се шал.

— Разбира се, че е насилие — веднага се съгласи клепоухият. — Както и убийството на обществени дейци, между другото.

Амалия се наежи. Очевидно, за нейната мисия тук бяха предварително осведомени. Ето ти на̀ „никой не знае“. Лоша ви е

работата, баронесо. С контраразузнаването изобщо, както е известно, шега не бива.

— Надявам се, сър — възвърна си обичайното присъствие на духа Амалия, — че не възнамерявате да ме убиете? Аз просто няма да преживея такова нещо!

До лявото рамо на Амалия някой се разсмя.

— Предупредиха ме каква сте — каза Даниъл, разглеждайки я от упор с безцветните си очи без мигли. — Имайте предвид, че няма да ви се получи, така че можете да не се опитвате да ме съблазнявате.

— Да ви приличам на луда? — попита Амалия в пространството с крайно изумен вид.

Този път смутено изхъмкаха над дясното й рамо. Уивъртън трепна и Амалия с радост се убеди, че думите й го жегнаха.

— Поне престоят в лечебницата няма да ви навреди — хладнокръвно отбеляза Уивъртън. — Правим го, за да не можете да правите пакостите си тук. А щом дойде времето да излезете от лудницата, вашата дива и жалка страна ще бъде поставена под протектората на Британската империя.

— Ако е толкова дива и жалка — не му остана длъжна Амалия, — за какъв дявол е притрябвала на Британската империя?

Уивъртън не намери какво да отвърне, но за Амалия това беше твърде дребна победа.

— Радвам се, че не викате — произнесе клепоухият след известно време. — Много благоразумно от ваша страна, още повече че кочияшът е наш човек и специално съм избрал заобиколен път. Така че не се надявайте, никой няма да ви дойде на помощ.

— Не се заричайте, сър, това е лош знак — насмешливо отвърна Амалия.

Но всъщност беше преизпълнена с отчаяние. Това, че я бяха заловили, и то по такъв жалък начин, беше унижение за нейната гордост. Стражите от двете й страни не я изпускаха от поглед, а и Уивъртън, както беше забелязала, само чакаше повод, за да й направи някаква гадост. Джобът на зеленикавия му сюртук забележимо се издуваше и Амалия, която поради службата си беше имала работа с всякакви видове оръжия, лесно съобрази, че в него се крие револвер.

„Франсоа, разбира се, няма да ме остави в беда. Но нали не говори английски! Това е лошо. Колко време ще мине, докато ме

намери — месец? Два? А клепоухият плъх се държи твърде уверено и изглежда, че войната е вече решена. Господи, да имах поне месец, за да направя това, което трябва!“

През това време Уивъртън, предполагайки, че така най-много ще подразни Амалия, започна да си подсвирква „Властвай, Британия“.

— Имате добър слух — сладко отбеляза пленницата, — но, според мен, кучешкият вой е къде по-добър.

Подсвиркването рязко спря.

— Колкото и да ме дразните, все едно, няма да успеете да ме изкарате от нерви — заплашително отбеляза контраразузнавачът и в този момент каретата спря. Отвън се дочуха глухи гласове.

Последвалите събития се развиха толкова бързо, че Амалия изобщо не успя да се опомни. Вратичката на каретата се отвори и нечие яко ръчище измъкна от нея Уивъртън като стрида от черупка. Клепоухият се затъркаля по пътя. Двамата пазачи получиха по един удар в зъбите, след което в безсъзнание се свлякоха на пода.

— Не се притеснявайте, мис — каза горилоподобният със застрашителни размери, който беше неутрализирал контраразузнавачите. — Всичко върви по мед и масло!

След което извлече за краката двамата пазачи на Амалия навън и захлопна вратичката. Ако се съди по воплите, на кочияша му се беше случило същото като на останалите. Изсвистя камшик и каретата отново се затъркаля напред, само че този път се движеше толкова бързо, колкото позволяваха конете.

„Хубава работа! — помисли си Амалия. — Накъде ли ме водят?“

Тя се хвърли към прозорчето, за да разгледа околността, но наоколо имаше само мъгла и прозиращи през нея зеленикави петна — очевидно, дървета.

„Във всеки случай, все ще е по-добре, отколкото в контраразузнаването“.

На отсрещната седалка лежеше чантичката, в която Амалия пазеше миниатюрен револвер за непредвидени случаи. Тя я взе и трескаво я претърси, но револверът го нямаше. Вероятно клепоухият го беше прибрал.

— По дяволите! — завика Амалия, загубила самообладание за секунда.

Каретата рязко зави и бедната баронеса беше отхвърлена в ъгъла.

— Тпру! — завикаха отвън.

Конете спряха, пръхтейки и пристъпвайки на място. Мъглата все така не позволяваше да се види нищо. Амалия се метна към вратичката, но там вече я чакаше същият онзи горилоподобен. Усмивката му се беше разтегнала до ушите, като на чеширски котарак, а зад ухото му — чак сега забеляза тя — стърчеше маргаритка.

— Боже! Каква красавица! — извика той. — Е, слава богу, пристигнахме! Вече бяхме решили, че сте размислила. Свещеникът, навярно, вече се е изморил да ни чака.

— Какъв све… — започна безсилно Амалия, но в този момент на главата й сложиха нещо бяло и леко, от което тя ослепя и се обърка.

— Тихо, всичко е наред, всичко е както трябва — говореше биячът, като я влачеше след себе си. — Прекрасна рокля за венчавка! Младият джентълмен ще бъде щастлив! Внимателно — тук има праг… Ама накъде отивате! А ето го и вашият избраник… Едва успяхме, сър. Ужасна мъгла, нищо не се вижда!

Амалия я осени. Тя разбра, че е попаднала в лудница, в която пациентите са се измъкнали на свобода, и от тази мисъл веднага се успокои.

„Ето значи каква е работата! Тук трябва да бъда предпазлива.“

Тя въртеше глава, опитвайки се да види нещо, но под проклетия бял парцал беше още по-зле, отколкото в мъглата. Някой край нея скромно се покашля.

— Готов ли сте, сър?

— Давайте, само по-бързо! — заповяда сочен баритон някъде около нея. — Джефри, елате тук, вие също ще бъдете свидетел.

— Добре, сър — почтително отвърна Джефри.

— Съгласен ли си ти, Арчибалд Едмънд Филип Невил, да вземеш за жена Емили Стърн, да я пазиш и да се грижиш за нея, докато смъртта ви раздели?

— Да, да, да!

— Едно „да“ е напълно достатъчно. Съгласна ли си ти, Емили Стърн, да се омъжиш за Арчибалд Едмънд Филип Невил…

В този момент Амалия някой много болезнено ощипа Амалия по хълбока и тя изпищя така сърцераздирателно, че трябваше да я чуят ако не в Дъблин, то поне в Единбург.

— Съгласна е! — обяви баритонът.

— Обявявам ви за мъж и жена — завърши първият глас.

Някой хвана Амалия за дясната ръка, но тук тя вече не можа да се стърпи. Измъквайки ръката си, тя отскочи встрани и като издаде няколко несвързани вопли, смъкна от главата си торбата с ресни, която й бяха нахлузили.

В живота на Амалия имаше немалко потресения, но, както тя щеше да напише в своите мемоари, това беше най-силното от тях.

Първоначално Амалия видя пейки — пейки вдясно и пейки вляво. Зад тях се точеше редица от колони. Отпред имаше олтар, а в дъното — малък орган. Това беше църква.

Пред олтара стояха трима: възрастен свещеник с приятно лице, полковник с побелели мустаци, облечен в униформата на един от индийските полкове, и млад джентълмен в най-перфектен костюм на младоженец с бял карамфил в петлицата на ревера. В ръката си дой държеше кутийка с два венчални пръстена и в пълно изумление се пулеше в Амалия.

Баронеса Корф премести поглед към торбата в краката си, с чиято помощ искаха да я ослепят, и видя, че това е обикновено було с криво прикрепено към него венче с портокалови цветчета.

„Ей сега ще се побъркам“ — помисли си тя.

Щом видя Амалия, свещеникът просто просия от радост, но радостта му бързо се смени с удивление, когато чу потресения въпрос, отправен към младоженеца:

— Сър, извинете, но кой сте вие?

Полковникът тревожно примигна.

— Аз ли? — завика юношата с белия карамфил. — Дявол да го вземе, а *вие* коя сте?

Той беше широкоплещест и висок почти три аршина[2] момък със симпатично лице, кротки, малко изпъкнали прозрачни очи и червеникави коси. На бузите му цъфтеше постоянна руменина, а на формата на устата му би завидяла всяка примадона. Общо взето, четири от пет девойки биха го сметнали за красив, а петата, след кратък размисъл, би се съгласила с тях.

— Не, *вие* кой сте — завика Амалия, чувствайки, че й се вие свят от всичко това.

— Арчи — намеси се полковникът, — какво става?

— Какво става ли? — рижият ядосано захвърли кутийката с пръстените на пода. — Това не е Емили!

— Не, аз съм Емили, тоест, Амалия! — възмути се нашата героиня. — А вие кой сте?

— Аз съм Арчибалд Невил! Как смеете? Къде е моята Емили?

— Откъде да знам? Вашите хора се нахвърлиха върху мен и…

— О, боже! — застена нещастният младоженец. — Джефри! Джефри!

Горилоподобният с маргаритката зад ухото, който стоеше встрани, се поколеба, но все пак се приближи.

— Джефри, кого сте ми докарали, а? Да не сте се побъркали всички?

— Сър — оправдаваше се биячът, — направих всичко, както ми наредихте!

— Но това не е тя! — викаше женихът, сочейки Амалия с обвинителен жест.

— Как да не е тя, сър? Нали сам ми казахте: блондинка и красавица. И други карети там нямаше. Каквото поръчахте, такова ви доставих.

— Но това не е тя! — повтаряше нещастникът и кършеше ръце. — Ах! Боже мой! Това не е тя! Тази е съвсем, съвсем друга! Какво направихте!

Джефри сви рамене. Беше в пълно недоумение.

— Защо не казахте, че не сте вие? — с укор се обърна той към Амалия.

— Аз откъде можех да знам коя ви трябва? — парира тя.

— Което си е вярно, вярно си е — въздъхна Джефри.

— Какво изобщо става тук? — попита шепнешком Амалия.

Биячът смутено изхъмка.

— Ами, ето този джентълмен просто съхне по една лейди, само че нейните родители не искат да му я дадат по никакъв начин. И той, значи, се сдоби с разрешение за венчавка и ни нареди да я докараме. Да я откраднем — поясни Джефри, като гледаше Амалия с радостна усмивка. — А ние, значи, се объркахме, и вместо нея откраднахме вас.

Амалия си пое въздух. Загадъчната на пръв поглед ситуация се оказваше банална. Дотолкова банална, че тя даже изпита леко разочарование. „Слава богу, че на света не са се свършили още

романтичните идиоти — помисли си тя, — иначе досега щяха да са ме затворили в бедлам[3].“

— Само не разбирам защо се тръшка толкова — добави биячът и разпери ръце.

Женихът наистина беше извън себе си от мъка. Той издаде няколко жални вопли, които биха трогнали всяко сърце, с изключение на крокодилското — а може би и него биха смекчили, — и се вкопчи в рижите си коси с явното намерение да ги изтръгне от корен.

— Арчи, Арчи — потупа го по гърба полковникът, за което му се наложи да вдигне ръката си нагоре. — Вземи се в ръце.

Лицето на Арчибалд гореше, но той, видимо, се опомни. Като хвърли унищожителен поглед на Амалия, той решително изпъна сюртука си и се обърна към свещеника:

— И така, сър, много съжалявам, но е станало недоразумение. Венчавката е недействителна. Това не е моята годеница. Аз изобщо не я познавам!

— Моля за извинение, сине мой — меко заговори свещеникът, а после се обърна към Амалия. — Вие Емили ли се казвате?

— Почти — потвърди тя. — Но…

— Емили Стърн?

— Не, Амалия Корф. Освен това не познавам присъстващия тук джентълмен и извинявайте, но изобщо не възнамерявах да се омъжвам за него.

— И все пак — поклати глава свещеникът — отсега нататък вие сте мъж и жена и аз нищо не мога да направя, за да променя това.

Женихът, който вече се беше отправил към вратата, спря и рязко се обърна. При което едва не събори полковника, който беше вдигнал пръстените и смирено пристъпваше след него.

— Какво? Ами че аз и очите й не съм виждал!

— Вие стояхте пред олтара и казахте „да“ — упорстваше свещеникът. — Вие сте венчани, разбирате ли?

— Нищо не съм казвала! — разсърди се Амалия.

— Вие казахте „да“!

— Не съм! Той ме ощипа!

— Много ми е притрябвало да ви щипя! — завика възмутеният младоженец.

— Вие ме ощипахте!

— Не съм!

— Казвам ви, че ме ощипахте! — войнствено повиши тон Амалия.

Арчибалд дишаше тежко. Двамата стояха един срещу друг, разменяйки си погледи както добри фехтовчици си разменят удари, когато схватката е на живот и смърт.

— Разберете — упорито рече свещеникът, като се приближи до тях, — с властта, дадена ми от църквата, аз ви венчах. Вие стояхте пред олтара, вие казахте „да“, а такива дреболии като дали се познавате или не нямат значение.

— Дреболии ли?

— Как така нямат? — възмути се Амалия. — Що за глупости! Я дайте тука разрешението за брак!

Полковникът смутено почесваше мустаците си.

— Даже не знам какво да кажа — призна той. — Но вие се дръжте, Арчи, не падайте духом. Всичко ще се оправи.

— Лесно ви е да го кажете — озъби се рижият.

Свещеникът разгърна и показа на Амалия разрешението за брак, без обаче да й дава документа в ръцете.

— Ето. Арчибалд Невил… и по-нататък: Емили Стърн…

— Но позволете! — извика Амалия. — Тук пише, че е на осемнадесет години и че е дъщеря на някакъв граф… Това не съм аз!

— Именно, не е тя! — подкрепи я младоженецът. — Нали ви казах!

— Сега вече това няма значение — отвърна свещеникът. — Съгласно английските закони, за встъпило в брак се счита лицето, което е стояло пред олтара, без значение от името, което е било вписано в разрешението.

— Какво? — изстена Амалия.

— Какво? — болезнено извика женихът.

Свещеникът разпери ръце:

— Разбирам вашето възмущение, но тъй като обредът вече е извършен, всички съмнения относно неговата правомерност би могъл да реши само съд. Тук аз съм безсилен.

— Но нали в разрешението… — започна Амалия.

— Документът — прекъсна я свещеникът — дава само основание за извършване на обреда, докато венчавката е тайнство,

неподлежащо на обсъждане. Извинете, но с нищо не мога да ви помогна.

Арчибалд, изкаран извън кожата си от спокойствието на свещеника, направи опит да изтръгне от него злощастното разрешение, явно за да го скъса на парчета. Свещеникът пъргаво отскочи назад. Полковникът удържа приятеля си.

— Боя се — рече свещеникът, — че венчавката е напълно законна. Даже ако в документа е указано не вашето, а чуждо име. Разбира се, имате право да подадете молба бракът да бъде признат за недействителен, ако считате, че към вас са се отнесли несправедливо, но съм длъжен да ви предупредя, че… хъм… такъв род дела са щекотливи и се влачат много, много дълго време.

— Чуйте — обърна се Арчибалд към Амалия. — Това е някакво ужасно, диво недоразумение! Нямам нищо лично против вас, но, дявол да го вземе… Не искам вие да ми бъдете жена!

— Арчи, Арчи… — забъбри полковникът в напразен опит да го успокои.

— Спомнете си, може би вече сте омъжена? А?

— Много съжалявам — каза Амалия искрено, — но бях омъжена, а сега…

— Вече сте била? О, по дяволите! — отново се хвана за косите рижият и рухна на пейката като подкосен. — По дяволите, по дяволите, по дяволите! — повтаряше той, поклащайки се.

— Значи, всичко е законно — удовлетворено констатира свещеникът.

— Чуйте — каза Амалия, която вече изпитваше истинска жалост към така наречения си мъж, — но това е безумие! В разрешението пише чуждо име, аз не съм Емили, а Амалия, не съм казвала „да“ пред олтара и изобщо не възнамерявах да се омъжвам!

Свещеникът само сви рамене.

— Ето какво се получава, когато хората бързат — назидателно отбеляза той.

Арчибалд ридаеше, опрял чело в облегалката на пейката. Полковникът пребиваваше в тихо вцепенение и само от време на време подръпваше мустаците си.

— Боже мой — стенеше младоженецът — какво ще каже моята леличка, когато разбере! А Емили, моята скъпа Емили! Загубен съм!

Махнете се от мен! — викна той на Амалия, която стоеше до него и не знаеше какво да направи.

Свещеникът отвори табакера и взе щипка тютюн. Той беше почтен стар джентълмен и въпреки че случващото се все пак донякъде го касаеше, изобщо не можеше да го изкара извън релси.

— Сине мой, разбирам вашето отчаяние — промълви сериозно той, — но преди да се ожените за дамата, трябваше да погледнете лицето й.

— Справедливо казано — съгласи се полковникът с облекчение, защото това бяха първото разумно нещо, което беше чул през този ден.

— Я ме оставете на мира! — викна яростно рижият дангалак, скачайки от мястото си. Той се приближи към Амалия с такава бърза крачка, че тя неволно отстъпи, и я огледа презрително. — То пък една жена! И какво да правя сега?

— Сине мой — кротко каза свещеникът, — на вас не може да ви се угоди. Разбирам да ви бях венчал за някоя блатна кикимора, но не е така! Дамата е истинска красавица. Всеки мъж не би имал нищо против да се ожени за нея! — добави той, вземайки си втора щипка. — От какво сте недоволен?

— От всичко! — излая нещастният жених. — Някаква си наконтена кокетка… от втора ръка…

Въздигна се хор от възражения.

— Е, Арчи, това вече е неучтиво! Та твоята жена е просто красавица.

— Моята… какво? О, боже! Не, по-добре да умра! Да умра и да не слушам всичко това! — стенеше злощастният младоженец, който се тресеше от гняв и мъка.

— Сър — сухо отбеляза Амалия, — като свършите с умирането, моля да ме уведомите. Не искам да бъда неучтива, но за днес имам набелязани още много дела, освен непланираната сватба с вас.

— Човек може да си помисли, че самият аз съм мечтал за нея! — изсумтя женихът. — Чуйте, вие… как се казвахте…

— Емили!

Арчибалд се отдръпна и пребледня.

— Не произнасяйте пред мен това име! Емили е моята годеница, най-чисто и въздушно създание, която… което…

— Знаете ли, сър — рече Амалия, на която неговото отчаяние, което тя намираше за смехотворно, беше поомръзнало — женени сме от пет минути, а аз вече мечтая за развод с вас. Ще говорим, когато дойдете на себе си и бъдете способен да разсъждавате трезво. А сега, извинете, но нямам време.

И нашата героиня се отправи към изхода между редиците от пейки. Но тъкмо когато се приближи до вратата, тя се отвори насреща й и на прага се появи клепоухият със синина на скулата и разбита устна.

— Е, какво, милейди, търсим убежище в църквата? Ах, ти, м-мръсница! — процеди той и с всичка сила я удари по лицето.

---

[1] Добре дошла в Англия, милейди. — Б.а. ↑

[2] Три аршина са приблизително седем фута или 2 м и 13 см. — Б.а. ↑

[3] Бедлам — станало нарицателно име на известна лондонска лудница. — Б.а. ↑

ГЛАВА 5
СМЪРТНО ОПАСНА

Никога не бяха удряли Амалия по лицето и сега тя се оказа напълно беззащитна. Бузата й започна да пари, в устата й се появи солен привкус. Тя отстъпи и погледна клепоухия с ненавист. Той я хвана за ръката и понечи да я изведе от църквата, но в този миг неочаквано се намеси рижият.

— Ей, вие — развика се той, — не смейте да пипате жена ми!

Пръстите, стиснали в желязна хватка китката на Амалия, се отпуснаха и тя незабавно се възползва, за да избяга към най-близката колона.

— Ваша Светлост — проникновено рече клепоухият, — какво говорите, каква жена? Това е лудата ми братовчедка и аз я водя в лечебницата на доктор Батъл.

— Каква братовчедка съм ти аз, глупако! — викна Амалия от безопасно разстояние — Я се виж в огледалото!

— Нещо и аз не си спомням да имате такива роднини — усъмни се Арчибалд.

Даниъл Уивъртън яростно се втурна напред и за малко не хвана отново Амалия.

— Казах ви за не докосвате жена ми, дявол да го вземе! — се едри крачки се приближи рижият към тях. — И изобщо, махайте се оттук! И без вас си имам достатъчно грижи!

— Чуйте — възмути се Уивъртън, — аз съм тук по служба! Нямате право да се държите с мен по подобен начин!

— По каква служба сте тук, щом отивате в лечебница по частна работа? — язвително попита Арчибалд. Дума да няма, той започваше все повече да се харесва на Амалия. — Махайте се!

— Ваша Светлост — развълнувано заговори Уивъртън, — нещо бъркате. Как може тя да ви бъде жена? Та вие не я познавате! Тя току-що пристигна в Англия, тази сутрин!

— И какво, вече са успели да й поставят диагноза? — не можеше да се отрече умението на Арчи да мисли логично. — А моите дела изобщо не ви засягат! За която искам, за нея се женя. Само това липсва, Невилови да искат разрешение от някакви си Уивъртънови!

— Това няма да ви се размине — изсъска клепоухият, отстъпвайки към изхода. — Ще се оплача на кралицата!

— Моята леличка да не би да е началник на лудниците? — изсумтя рижият. — Оплаквайте се, колкото си искате, любезни!

— Неговата леличка? — попита озадачено Амалия, като се обърна към полковника. Той смутено се покашля в юмрука си.

— Ами да, Арчи е праплеменник на Нейно Величество кралицата.

— А-а — провлачи Амалия, усещайки прилив на неочакван интерес към случващото се. Глупавото положение, в което се беше оказала, започваше да придобива съвсем различен вид.

Рижият здравеняк се обърна към нея.

— Какво ви е на лицето? — попита внезапно той.

— На лицето ли? — Амалия изтри кръвта от устните си. — Този господин ме удари.

Думите й имаха най-неочаквано въздействие. Негова Светлост с пълните си два метра ръст се нахвърли на Уивъртън като разярен бик на изтощен матадор. Чу се звук от разпрана яка. Под свода на църквата се чуха приглушени вопли. Амалия се отдръпна ужасена. Свещеникът, наблюдавайки благодушно развиващото се пред него чисто смъртоубийство, кихна и затвори табакерата. Полковникът с присъщата си на военен храброст се спусна да разтърва биещите се. Трябва да отбележим, че това му се удаде едва от третия път.

— Сър, вие сте мерзавец! — заяви Невил на своя противник, чиито уши сега стърчаха още повече от преди и на чието лицето синините се бяха увеличили. — Вие посмяхте да ударите жена ми, херцогинята, и то в мое присъствие!

Амалия седна, защото краката не я държаха. През главата й премина: „Вече съм херцогиня?“

— Затова имам честта да ви предизвикам на дуел — завърши херцогът и разсече с ръка въздуха.

Уивъртън, на чието лице белите петна се редуваха с червени и сини, презрително сви тънките си като конец устни.

— Където и когато ви е угодно — отвърна той. — А сега трябва да тръгвам.

— Да не сте помръднал! — прогърмя рижият здравеняк. — Ще решим нашите разногласия направо тук и сега, за да нямате възможност да избягате като вашия страхлив прародител в битката при Азенкур[1]. Удовлетворението за оскърблението трябва да последва веднага и аз нямам намерение да чакам. Джими, заеми ми сабята си!

— С най-голямо удоволствие — отвърна полковникът, отпасвайки сабята от кръста си.

— Но — с молба в гласа каза Уивъртън, — аз нямам оръжие!

— Апчи-хи! — кихна свещеникът и всички неволно погледнаха към него. А той изведнъж съобщи: — Аз имам!

— Ами, донесете го! — нареди Арчи.

И свещеникът се понесе толкова бързо, колкото подагрените му крака позволяваха, към своята къща, която се намираше съвсем близо до църквата.

Жена му, запретнала долния край на полата си, се трудеше в градината.

— Сесили! — гръмогласно извика пасторът.

— Да? — привично му отвърна съпругата му.

— Сесили, бързо отивай в църквата! Двама джентълмени ще се избиват заради една лейди. По-бързо, че всичко ще изтървеш!

— О, боже, Джордж, идвам! Колко интересно!

Тя отпретна полата си, набързо избърса ръце и заситни след съпруга си, който вече носеше под мишницата си сабя.

През това време всичко в църквата вървеше по реда си.

— Предполагам, че имате секунданти, сър? — попита високомерно херцогът.

— Секун… — Уивъртън опули очи. — За какъв дявол? Ама вие сериозно ли?

— Абсолютно.

— Имам двама приятели тук наблизо — злобно изтърси той.

Оказа се, че това бяха пазачите на Амалия. Те нерешително пристъпваха пред входа и влязоха. Уивъртън им обясни за какво става дума.

— Но, сър, едно не мога да разбера — плахо отбеляза единият. — Кога е успял да се ожени за нея?

— Това и за мен е загадка, Крадок!

— Аз и не подозирах, сър, че сте такъв храбрец — каза Амалия на рижия Арчи — неин мъж през бога и пред хората.

— Дявол да го вземе — с досада отвърна херцогът, — щом вие се оказахте моя жена, значи не мога да позволя да ви бие някакъв си седми син на жалък виконт!

И той пламенно размаха сабята, разсичайки със свистене въздуха.

Влезе свещеникът, следван от възбудената си половинка. Малките й очички играеха, стремейки се нищо да не пропуснат.

— Заповядайте — рече свещеникът, подавайки с поклон сабята на Уивъртън. — Длъжен съм да отбележа, господа, че все пак е неудобно да се биете в църквата: има пейки и разни такива неща, пък и все пак е свещено място… Може би ще е по-добре да излезете навън?

Противниците си размениха злобни погледи.

— Нямам нищо против — промърмори херцогът и високомерно вирна нос.

Амалия излезе от църквата след дуелистите. В главата й се въртяха хиляди мисли. Първо, омъжвайки се неизвестно за кого, тя все пак се беше оказала херцогиня, а това, както и да го въртиш, все пак си беше приятно. Второ, случайният й мъж се беше оказал рядко решителен и безстрашен момък, а това беше още по-приятно. Трето, оказваше се, че леличката на мъжа й е кралица Виктория, а това вече си беше съвсем приятна изненада. Интересно, не можеше ли някак си да се използва това обстоятелство за постигане на поставената пред нея цел? Всичките й планове бяха осуетени от похищението и сега по неволя й се налагаше да действа, импровизирайки.

Малката процесия — дуелистите, пазачите на Амалия, самата Амалия, полковникът и свещеникът с жена си, заобиколиха църквата и се озоваха пред селско гробище със стари надгробни плочи, покрити с мъх, и скромни кръстове. Там и спряха.

— Тук — твърдо каза Невил.

Клепоухият само отметна глава.

— Длъжен съм да кажа на Ваша Светлост — каза отчетливо той, — че в Итън бях един от най-добрите фехтовачи.

— А сега ви предстои да станете един от най-добрите покойници — отвърна херцогът и застана в позиция.

Жената на свещеника се прекръсти.

— Не е грозна — рече тя на мъжа си, имайки предвид Амалия. — Никак даже не е грозна. Интересно, Джордж, защо ти не си се бил на дуел за мен?

— Защото нямаше подходящ случай, скъпа — благоразумно отвърна свещеникът.

Остриетата се срещнаха със звън и щом чу този звук, Амалия отчетливо осъзна, че ако с нейния така наречен съпруг се случи нещо, Уивъртън със сигурност ще изпълни замисъла си да я настани в лудница. Затова тя от все сърце желаеше рижият да победи, но уви, оказа се, че клепоухият напълно оправдава спечелената си в Итън репутация. Той веднага премина в нападение и подгони херцога из гробището.

— Добре се бие — отбеляза одобрително полковникът. — Боя се, че на Арчи, простете, госпожо, на вашия мъж, лошо му се пише.

Но той напразно се притесняваше. Невил беше ранен в лявата ръка, но направи лъжливо движение и Уивъртън падна върху нечий гроб. Преди да успее да се изправи, Арчибалд го забоде като пеперуда към земята. Клепоухият помърда известно време и замря.

— Сър — рече жената на свещеника с благоговение, — вие сте герой!

Агентите от контраразузнаването се спуснаха към поваления си началник.

— Мъртъв ли е? — попита свещеникът.

— Като покойник — горестно отвърна един от секундантите.

Арчибалд залитна, но се стегна и отиде при полковника, за да му върне сабята.

— Надявам се — обърна се той към секундантите, които поразени гледаха ту него, ту лежащия в непрекъснато разширяваща се локва кръв Уивъртън, — че в случай на нужда ще свидетелствате, че всичко е било по правилата. Отивам си вкъщи.

— Ще ви изпратя — бързо рече Амалия.

— На това и разчитах — промърмори раненият херцог. — До скоро, Джими. Надявам се да ми направиш компания за следващия лов.

— А какво да правя с това? — попита полковникът, показвайки кутийката с пръстените.

— Дай ми ги — прибра пръстените Арчибалд. — Да се надяваме, че ще ми потрябват, когато всичко се нареди. Благодаря ви за всичко, отче! Тази венчавка със сигурност няма да я забравя!

Амалия помогна на Арчибалд да се качи с масивна карета с герб на вратичката, помоли горилоподобния Джефри да й донесе чантичката и потеглиха.

— Дайте да прегледам раната ви — предложи Амалия, като извади от чантичката си бинтове и започна да ги къса.

Арчибалд, сумтейки, мълчаливо й позволи да извърши всички необходими манипулации.

— Струва ми се — измърмори той, — че вие ще се окажете опасна особа. Медният месец още не е започнал, а аз вече убих човек заради вас.

— Какво ли още ни предстои — скромно вмъкна Амалия. — Наистина, много съжалявам, че ви се наложи заради мен да отправите мистър Уивъртън при праотците му.

— Можете да не съжалявате — отвърна Арчибалд, — от малък не мога да търпя този тип. Още откакто на събирането край кралската коледна елха ми отмъкна черешката от тортата.

— Сигурно е утешително да знам, че сте го убил заради черешката — язвително отбеляза Амалия. — Защото повечето хора се избиват за нищо. Боли ли ви така?

— Не.

— Боя се, че нашето запознанство започна твърде неудачно — рече Амалия. — Ние даже не се представихме един на друг. Аз съм баронеса Амалия Корф.

— Така ли? — настроението на херцога значително се подобри при новината, че жена му не е някаква си там модистка, а също е аристократка. — Аз съм Арчибалд Едмънд Филип Невил, херцог Олдкасъл. В забавно положение се оказахме ние с вас, нали?

И двамата се разсмяха — за пръв път тази сутрин.

— Може ли да ви задам неприличен въпрос? — попита Амалия, докато се опитваше да си спомни къде по-рано може да е чувала за херцог Олдкасъл. — На колко сте години?

Херцогът сведе очи.

— На осемнадесет — неохотно отвърна той.

— Трябваше да се досетя — рече Амалия. — Само на вашите години хората вършат такива прекрасни глупости като да крадат годеници.

— Това не са глупости — възрази Арчибалд. — Бащата на Емили е упорит стар глупак и това си е. Заради това, че по-големият ми брат и жена му наскоро се удавиха, е решил, че е по-добре да си няма работа с моето семейство.

— Ето какво било — бавно промълви Амалия. — Значи това е бил брат ви? Този, за който писаха вестниците?

Арчибалд кимна.

— А Уивъртън? — попита той след известно мълчание. — Какъв ви се пада?

— Никакъв — отвърна Амалия. — Просто той предявяваше някакви права над мен, а аз не отстъпвах.

— Така си и знаех! Кокетка! — изсумтя Арчибалд. — Но поне сте с ума си, нали? Защото помня, че той говореше нещо за лудница.

— Това беше хитрост от негова страна — отбеляза Амалия. — За да сломи съпротивата ми.

— И какво чак толкова е намерил у вас? — сви рамене Арчибалд. — Не го разбирам!

За отмъщение Амалия леко го натисна по раната. Рижият здравеняк сподавено изхлипа и млъкна.

— Къде отиваме? — попита Амалия.

— В Олдкасъл, разбира се — отвърна Арчибалд.

— Боже мой! — възкликна Амалия. — А багажът ми? Нали е в Дувър…

— Изпратете слугите да го вземат — промърмори херцогът. — Да не мислите, че така лесно ще ви пусна? Как ли пък не! Вие сте моя жена и ще останете такава до доказване на противното.

Амалия решително нямаше какво да възрази на това.

---

[1] Едно от най-големите сражения по време на Стогодишната война (25 октомври 1415 година), в което англичаните са удържали убедителна победа над французите. — Б.а. ↑

ГЛАВА 6
В КОЯТО СЕ РАЗКАЗВА ЗА ШЕСТОТО ЧУВСТВО НА АГЕНТА

— Пристигнахме, милорд! — съобщи кочияшът.

Рижият милорд излезе от каретата и направи крачка по пътечката, но се усети и подаде ръка на Амалия.

— Заповядайте — рече той с най-непринуден тон. — Добре дошла в Олдкасъл!

Амалия вдигна глава и готовите думи, с които щеше да отговори, замряха на устните й. Никога не беше мислила, че някъде по света може да съществува такава чудовищна постройка — истински замък, огромен, застрашителен и величествен, с готически кулички и масивни стени, на места покрити с мъх или обгърнати от захванала се за тях поветица. Лявото крило очевидно беше строено през епохата на Стюардите, а дясното — през джорджианската, и приказната смесица на стиловете бодеше очите, но самият замък само печелеше от това. Той отблъскваше и привличаше едновременно.

„Дявол да го вземе — помисли си Амалия, — аз положително съм седмата жена на Синята брада.“

— А той не изглежда чак толкова стар[1] — каза накрая тя.

— Строителството на централната част — съобщи херцогът с тон на любезен екскурзовод — е започнало още при Плантагенетите, тогава собствениците му са носели титлата граф. Предишният замък е изгорял по времето на Ричард Втори, а след това е бил престрояван много пъти.

Арчибалд хвърли поглед към сюртука си, видя белия карамфил, за който напълно беше забравил, и решително го свали.

— Виждам, че тук ви харесва — рече той на Амалия и, без да й предложи ръката си, тръгна по една от многото пътечки.

Амалия, ядосана, че не можа да скрие чувствата си, закрачи след новоизпечения си мъж. Край замъка с поклон към тях се приближи

стар благообразен иконом в синя ливрея, обшита в сребро.

— Имам честта да ви поздравя, милорд, със знаменателното събитие — помпозно провъзгласи той. В този момент погледът му попадна на Амалия и изражението му леко се поизмени.

— Това трябва да е шаферката? А мис Емили? Къде е тя, сър?

— Нямам понятие, Роджърс — изсумтя Арчибалд.

— А… а дамата, сър? Коя е тя?

— Струва ми се, че е жена ми, макар че не съм сигурен.

— Така ли, милорд? — избъбри икономът. — О, боже, ръката ви! — той току-що беше забелязал, че господарят му е ранен.

— Нищо страшно, Роджър — успокои го Арчибалд, — просто участвах в малък дуел.

— Дуел? О, боже!

Усещаше се, че отговорите на младия господар поставиха Роджърс в ступор и изобщо здравата го озадачиха, но той не се осмели да разпитва повече.

Огромният хол, простиращ се нашир и на височина, посрещна Амалия с прохлада и полумрак. На стената висяха портрети, от които във всеки влизащ се взираха различни представители на рода Олдкасъл, сякаш преценяваха дали е достоен да прекрачи прага на замъка.

— Ван Дайк? — попита Амалия, с кимане на глава показвайки очарователен юноша, който държеше в ръка чифт възхитително изписани ръкавици.

— Именно. Разбирате от живопис?

— Само като любител.

— Някои от тези картини струват цяло състояние — сухо каза Арчибалд и веднага добави: — Но това не означава, че се продават. Като стана дума — оживи се той, — този, когото гледате, е известен с това, че е удавил първата си жена в езерцето край замъка.

Поклащайки се от пръсти на пети, той победоносно погледна Амалия от височината на немалкия си ръст. Тя разбра, че така неочаквано придобитият й съпруг изобщо не е толкова прост, колкото изглеждаше на пръв поглед, и че ще мине доста време, преди да й се удаде да завоюва разположението му.

— А втората му жена? — попита Амалия. — Какво е станало с нея?

— Заради нея са му отсекли главата — мрачно отвърна Амалия. — Заставила го да участва в заговор, а после самата тя го предала.

— Един на един — направи равносметка Амалия. — А този кой е? — тя спря пред портрета на джентълмен, чието лице беше подпряно от огромна изправена яка.

— Моят прадядо Руфъс Олдкасъл — отвърна Арчибалд, поглеждайки я. — Ръстът му е бил едва ли не осем фута. Впрочем, ние, Олдкасълови, всички сме високи, така си върви. Главата му била отнесена от снаряд по време на някаква битка, когато излязъл от траншеята, за да отиде по нужда.

— Ай-ай-ай — въздъхна Амалия. — Колко ли трябва да е досадно смъртта да те откъсне от толкова важно занимание.

Арчибалд се изчерви и понечи да каже нещо, но се сдържа.

— Това е Яков Първи — той погледна Амалия, но тя пазеше мълчание. — А това е Джордж Втори. Всички те са мои прадеди. По майчина линия аз съм праплеменник на кралицата, а по бащина — неин четвърти братовчед.

Амалия си помисли, че сигурно не е така леко да бъдеш и братовчед, и племенник едновременно.

— Така че на вас много, ама много ви провървя — арогантно продължаваше Арчибалд, който видимо отново беше изпаднал в лошо настроение. — Можехте да се омъжите за някой от простолюдието и това би ме избавило от много грижи. Но не мислете, че ще ви се удаде да бъдете херцогиня за дълго. Този свещеник Гленвил е просто упорито старо магаре. Дявол да го вземе, колко жалко, че нашият викарий Морис е болен! Той със сигурност не би ме поставил в такова глупаво положение, да ме кара да считам за своя жена неизвестно коя.

Икономът, който стоеше зад господаря си, трепна и отстъпи крачка назад.

— Човек може да си помисли, че *на мен* ми се е паднал кой знае какъв мъж — парира Амалия, чийто език в моменти на раздразнение ставаше по-остър от бръснач. — Винаги съм си мечтала да се омъжа за уличен стълб!

— Какво? — кипна херцогът. — Как смеете, вертиопашка нещастна!

— Да не говорим пък за това, че с вашата коса лесно може да се запали огън без кибрит. Колко ми провървя! Ходещ пожар! Никоя

факла не може да се сравнява с вас!

— Вие не сте дама!

— А вие не сте джентълмен!

— Зла жена ми се е паднала — констатира херцогът с горчивина. — Но нищо! Можете да се смеете, колкото искате! Още утре ще отида при самия Кентърбърийски архиепископ, за да признае нашия съюз за недействителен.

Лицето на иконома Роджърс посивя и той сякаш се смали.

— И какво ще кажете на архиепископа? — безстрастно се осведоми Амалия. Склонила глава към рамото си, тя внимателно разглеждаше портрета на червенокос джентълмен с ордени, който по нещо неуловимо приличаше на събеседника й.

— Цялата истина. Че сте се оженила за мен с измама.

— Аз за вас? Може би съм аз съм ви упоила? Може би аз съм ви похитила? Аз съм ви докарала в църквата и съм накарала свещеника да ни венчае?

— Добре — ледено процеди Арчибалд, — аз съм виновен. Доволна ли сте? Но на това безумие трябва да се сложи край!

— И вие ще отиде при архиепископа…

— Именно.

— Ще му представите доводите си…

— Точно така.

— Между впрочем, отвличането на хора и принуждаването им към брак са сериозни престъпления — ласкаво отбеляза Амалия и очите й станаха съвсем златисти. — Може да си имате неприятности.

— Всички неприятности са нищо в сравнение с това, което се случи с мен днес — отсече херцогът.

— Това, което се случи с вас днес — проникновено рече Амалия, — ще ви се стори същинска дреболия, когато всички започнат да ви се смеят.

— Простете? — погледна я с недоумение Арчибалд.

— Ами да. „Този Невил, рижият дангалак, нали го знаете? Чухте ли как се е изложил?“ — „Не, разкажете.“ — „Взел за годеницата си съвсем друга жена.“ — „Но какво говорите?“ — „И се оженил за нея.“ — „О, боже мой, да не е сляп? Или му е все едно за коя ще се ожени?“… Ето така ще говорят за вас, Арчи. Може ли да ви наричам Арчи? Всъщност, това баща ви ли е?

— Да — изсумтя Арчибалд, който си гризеше нокътя и съсредоточено размишляваше над думите на Амалия.

— Приличате на него.

Рижият здравеняк се изправи и високомерно изгледа Амалия от горе до долу (което за него беше проста работа).

— Надявам се да не е така — рече той.

— Не го ли обичахте?

— Той беше забележителен човек. Но най-доброто нещо, което направи, беше да умре.

Амалия вдигна вежди: подобно цинично изявление съвсем не беше в стила на събеседника й.

— Мистър Уайлд[2], журналистът, каза така — поясни Арчи. — Той, впрочем, произнесе тези думи на обяд у лейди Горинг по друг повод.

Здравенякът-херцог въздъхна и погледна Роджърс, който чакаше смирено какви още ужаси ще се изсипят на главата му тази сутрин.

— По-добре елате да обядваме, милейди. Роджърс! Отведете моята…, а, по дяволите, отведете нашата гостенка в жълтата спалня. Къде са ви нещата?

Амалия се усети, че напълно е забравила за Франсоа, който сигурно вече се беше побъркал от притеснение.

— В Дувър. Ще напиша бележка на слугата си, той не говори английски. Казва се Франсоа Галио. Потърсете го по хотелите, забравих името на този, в който щяхме да отседнем.

— Каква възхитителна способност за забравяне — изхъмка Арчибалд, качвайки се по стъпалата. — На мен ми върви, както винаги. Не стига, че жена ми не е която трябва, ами и на всичко отгоре и не помни.

— Много мъже биха дали мило и драго, за да имат такава жена — ехидно му отвърна Амалия.

— Много, но не и аз. Не, трябва да отида при архиепископа!

Лакеят замина с бележката на Амалия, а Роджърс я съпроводи до жълтите покои.

— Извинете, милейди, че питам вас — заговори умолително той, когато вратата зад тях се затвори, — но вие сте жена на херцога, нали така?

— До утре със сигурност — отвърна бодро Амалия. — А какво ще бъде после, само бог знае!

Роджър важно кимна и изчезна.

По време на обяда Амалия и съпругът й стояха от двете страни на необятната маса. Храната се стори безвкусна на Амалия, посудата беше разкошна, но твърде обемиста.

— Всъщност, аз нищо не знам за вас — промърмори Арчи, когато донесоха пудинга. — Коя сте вие и откъде сте?

— Не ви ли казах? Баронеса Амалия Изолда Елизавета Корф, руска поданичка. Живея в Петербург и имам малък син, на три години.

— Само това липсваше! — изсумтя херцогът. — Надявам се, че не сте католичка?

— А какво имате против католиците? — поинтересува се Амалия.

— Аз съм деветдесет и седми в списъка на наследниците на английския престол — сухо каза Арчибалд. — Женитбата с католичка, макар и толкова смехотворна като тази, веднага ще ме извади от този списък.

— Ай-ай-ай, чак деветдесет и седми — въздъхна Амалия. — Боя се, господине, че ще ви се наложи да чакате чума или някакво друго бедствие, за да се възкачите на трона. Колко жалко! — обяви тя, като се кръстеше като католичка и вдигаше очи към тавана.

Златната чиния на херцога с грохот се стовари на пода.

— Значи сте католичка? — промълви Арчи, гледайки Амалия с неописуем ужас.

— Само в понеделник — съобщи Амалия със сериозен тон и отмести пудинга, — а днес е сряда. Успокойте се, аз съм православна по вероизповедание, ако това ви интересува.

Арчибалд поривисто скочи на крака.

— Така, на мен ми стига толкова! — обяви той. — Роджърс! Ще взема кучетата и ще отида да се разходя. Вие и вашите маниери… — направи той опит да изпепели Амалия с поглед, но това беше все едно да разтопи айсберг с кибрит. — Колко съжалявам, че това не е сън!

— Аз също — отбеляза Амалия, когато вратата зад неочаквания й съпруг се затръшна с грохот.

След като доста пообикаля по коридорите, Амалия накрая намери своята спалня. Докато беше отсъствала, бяха изтрили праха от

огледалата, бяха махнали паяжините от ъглите, бяха застлали наново леглото, а камината беше запалена.

Амалия се замисли с какво да се захване. Да почете? Нямаше желание: когато собственият ти живот се оказва по-интересен от всякакъв роман, приключенията на измислени герои вече не те привличат. През прозореца тя видя Арчибалд, който крачеше, съпровождан от четири кучета, размахваше ръце като мелница и възбудено си говореше сам.

Арчи беше уязвен. Въпреки младостта си, той имаше доста светски опит и смяташе, че познава жените, но тази, на която по нелепа случайност се беше паднала честта да се счита за негова жена, го озадачаваше. Не стига, че откровено го закачаше, но и се държеше така, като че ли пет пари не дава за него. Арчи вдигна една пръчка от земята и я хвърли далеч напред.

— Зигзаг, търси!

Той даже не погали кучето, когато то се върна с пръчката, тържествуващо махайки с опашка.

— Стълб! Пожар! Та тя просто ми се присмива. Ама… Амалия! Камелия! Лилия! Господи, какво глупаво име! Вместо да се казва Емили, като всяка нормална дама…

Арчи се огледа и видя, че е стигнал почти до къщата на викария. Херцогът се поколеба, но му трябваше някой, пред когото да си излее душата, а познаваше викария Морис вече няколко години. Херцогът се реши, отиде до вратата и почука.

Робърт Морис, увит в шал и пуловер с рядко грозна плетка, седеше край камината, протегнал крака към топлината. Той беше на около тридесет години. Ако в началото, когато току-що беше пристигнал в Принсхилс, го считаха за твърде млад за такъв отговорен пост, то скоро всички жители почти единодушно стигнаха до извода, че по-добър свещеник не можеше да им се падне. Морис се отличаваше с ум, деликатност и красноречие, беше скромен и трудолюбив. Без да притежава значително богатство, той успяваше някак си да не излага на показ своята бедност. Веднъж на два месеца клюкарките го женеха за някоя от местните обитателки, но самият той, изглежда, не бързаше да надява брачния хомот. Неговата бивша благодетелка лейди Евърил, която му беше уредила това място, му беше оставила малка сума, но той прекрасно разбираше и от никого не

криеше, че парите едва стигат за него самия, а това означава, че няма право да се обременява със семейство. За своите години мистър Морис беше извънредно здравомислещ човек и жителите на окръга не се стесняваха да търсят съветите му. Всичко казано на младия викарий си оставаше тайна между него и неговия събеседник. Морис не се занимаваше с клюки и на него винаги можеше да се разчита. Графиня Стърн, която живееше в съседство с Принсхилс и която беше майка на въпросната Емили Стърн, особа горда и, общо взето, несклонна да изпитва симпатия към бедни свещеници, веднъж се изказа за Морис така:

— Той е много възпитан човек. Някои хора дават съвети с такъв вид, като че ли ви правят кой знае каква услуга, а той се държи така, като че ли услугата му я правите вие.

Когато вратата се отвори, Робърт кихна няколко пъти и Арчи бързо влезе, като остави кучетата отвън. Младият викарий, общо взето, съвсем не беше грозен — с големи очи, червеникави коси и тънък гърбав нос. На лицето му лежеше печата на меланхолията — а може би това беше просто следствие от слабото му здраве и хроничната му анемия.

— Ваша Светлост! — направи опит да се изправи от креслото Морис.

— Седете си, сър… Още ли сте настинал?

— Уви, да. Какво искате — есен!

— А аз никога не боледувам така — Арчи седна. — Мистър Морис, дойдох да се посъветвам с вас. Само ви моля: нали няма ми се смеете?

— Аз ли, сър? Но… Как мина онази работа?

— Работа?

— Да, знаменателното събитие. Вашата сватба.

— О, Морис, не ми говорете за нея.

— Случило ли се е нещо? — на лицето на младия свещеник се четеше искрено съчувствие.

— Случи се, да! Случи се това, че се ожених, но не за която трябва! Морис, какво да правя?

И херцогът разказа всичко, без да пести подробности.

— Това е кошмарна особа — стара, зле възпитана… Тя… тя… — Арчи съскаше като дракон, на когото току-що са съобщили, че

люспестата му кожа ще отиде за направата на дамски чанти. — Това е нещо чудовищно! А оня глупак Гленвил се осмелява да твърди, че тя е моя жена! Нима е прав?

Като изслуша Негова Светлост, младият викарий изпадна в дълбок размисъл.

— Да — призна той, — никога не съм чувал подобно нещо!

— Но тя жена ли ми е? — настояваше херцогът. — Жена ли ми е или не?

— От гледна точка на църквата — несъмнено, сър. А и законът за браковете…

Накратко, Морис не можеше да съобщи на херцога нищо утешително.

— Смятам да отида при архиепископа — призна Арчибалд. — Не възнамерявам да живея под един покрив с тази авантюристка!

Докато Арчи гърмеше и трещеше, изливайки емоциите си в малката къщичка на викария, Амалия палеше свещите в покоите си, ядосвайки се, че в замъка, тази многовековна развалина, още не са прокарали съвременно газово осветление. В камината весело пропукваха цепеници. Появи се камериерката, получи отговор от милейди, че няма нужда от нищо, и веднага си отиде. Амалия обходи покоите си, в които спокойно можеше да се помести цяла рота войници, и от нямане какво да прави започва да отваря шкафовете и сандъците. В един от тях се съхраняваха старинни рокли, каквито не се носеха вече сто години, и проядени от молците кожени наметки. В друг тя намери купчини старо желязо. Иззад скърцащата врата на шкафа миришеше на лавандула и Амалия, за своя изненада, видя в него окачена на закачалка бяла, ефирно украсена булчинска рокля.

Амалия не беше суеверна, но потрепери, щом видя роклята на младата жена, която се беше удавила и беше погребана съвсем наскоро. Тя затвори шкафа с рязко движение и забеляза леко изваденото странично чекмедже на секретера[3]. В него имаше връзка писма без пликове.

„Щастливи сме като никога. Изглежда, че проклятието вече не тегне над нас. След Венеция възнамеряваме да отидем в Милано…“

Амалия затвори чекмеджето и в този момент на вратата се почука.

— Готвачът ви пристигна, милейди!

Забравяйки за всичко на света, Амалия се спусна надолу по стълбите, където посред купчина с куфари я чакаше Франсоа — същият Франсоа с хитрите очи и откритата усмивка. В ръцете му имаше кофа, в която се плискаше вода.

— Франсоа! — завика Амалия.

— О, мадам! Колко страдах, докато се мъчех да ви открия! Всичко наред ли е с вас?

— Наред е, направо няма накъде повече, после ще ти разкажа. Представяш ли си, Франсоа, стана ужасно недоразумение и сега съм омъжена!

— Омъжена? Ами нашата работа? — стъписано попита Франсоа.

— Работата ли? Работата е опечена, мосю Галио! А какво има в кофата?

— Жива риба — доложи Франсоа. — За вас я купих, нали съм готвач!

— О! Франсоа! — завика Амалия. — Ти трябва да ме спасиш. Прави, каквото искаш, но вечерята ми трябва да е прилична, че тук сервират в златни съдове дявол знае какво!

— В златни съдове? — оживи се бившият мошеник.

— За теб, Франсоа — хвана го за копчето Амалия, — това злато трябва да е все едно е олово!

В хола влезе Арчибалд, придружен от кучетата. След разговора си с Морис той се беше поуспокоил, но щом видя непознатия човек, застина на място.

— Как беше разходката? — весело попита Амалия.

— Това вашия любовник ли е? — вместо отговор се осведоми Арчи.

— Все още не, а вие да не би да настоявате?

Лицето на херцога придоби цвят на череша, той мълчаливо се обърна и излезе. Едно куче — кръстоска между лабрадор и гонче — дотича при Франсоа, подуши го и пъхна глава в кофата. И замаха с опашка, щом Амалия го погали.

— За малко не се отрових в хотела — със сълзи на очи разправяше Франсоа. — Там сервират овесена каша, която наричат поридж. Но аз, дявол да го вземе, не съм кон, та да ям овес!

— Роджърс! — викна Амалия. — Добри ми Роджърс, това е готвачът ми. Настанете го в някоя по-прилична стая.

— Ще бъде изпълнено, милейди — отвърна с поклон икономът. — Последвайте ме.

* * *

Вечерта на този побъркан ден Амалия беше съвършено щастлива.

Първо, Франсоа наистина не се изложи и приготви за вечеря изумителна риба, запечена в тесто. Второ, Амалия най-после се сети какво трябва да направи, за да не допусне войната, и се пръскаше от гордост при мисълта за това колко е умна, хитра и как изобщо обикновените простосмъртни не могат и да се сравняват с нея. Планът беше смехотворно прост, но дали ще сработи зависеше от множество обстоятелства. Въпреки това Амалия реши да рискува и да се опита да го осъществи.

Тананикайки си някаква ария, тя окачи роклите си в шкафа и в мига, в който затваряше вратичката, все едно я полази мраз. Амалия добре знаеше какво означава това. Всички ние имаме шесто чувство, но то спохожда значително по-често тайните агенти, които живеят под повишено напрежение. Още преди погледът на Амалия да попадне на голямото огледало в дъното, тя вече знаеше със сигурност, че в стаята има още някой.

На прага на спалнята, едва не докосвайки с глава рамката на вратата, стоеше Арчи Невил и изумено се взираше в законната си половинка. Изумено — защото Амалия сега беше облечена само в полупрозрачен пеньоар, а тъй като нашата героиня притежаваше всичко, което трябва да притежава красивата жена, то херцог Олдкасъл определено имаше в какво да се взира.

— Загубихте ли се? — учтиво се осведоми Амалия.

Херцогът щателно затвори вратата и направи крачка напред. От опит Амалия знаеше, че има моменти, когато и най-изтънчените аристократи престават да бъдат такива, и съсредоточеният вид на Арчи не й хареса.

Икономът Роджърс, напълно случайно бършещ перилата наблизо, чу звук от нещо строшено, а след това приглушен шум. Ще отбележим, че макар че икономът беше извънредно добросъвестен,

бърсането на перила в никакъв случай не влизаше в задълженията му, така че налице беше извънредно рядък случай на служебно усърдие.

— А-ха — каза си старият слуга многозначително и започна да търка парапетите с удвоена енергия.

От стаята, разположена през една от жълтата спалня, с лампа в ръка излезе камериерката Мери-Ан, а в дъното на коридора, пак с лампа, се показа лакеят Скрамбълс. Всички те, разбира се, се бяха оказали тук по работа. И в този момент…

Вратата на жълтата спалня се отвори и на прага й се показа русокосата херцогиня Олдкасъл. Щом я видя, Роджърс изпусна парцала и се вцепени. Мери-Ан тихо извика, а Скрамбълс отвори уста и така и не я затвори.

На лицето на херцогинята беше изписано такова изражение, че старият иконом се сети за Жана д’Арк, която един от Олдкасълови беше помогнал да бъде изгорена на кладата. И слугите, оказали се край спалнята, и вандайковските портрети на стените наблюдаваха изумителна картина — поруменялата, с разпилени по раменете коси херцогиня влачеше след себе си херцога, който се съпротивляваше с всички сили, но нищо не можеше да направи, защото, дори да сте седем фута на ръст и да притежавате херкулесовска сила, ще се подчините, ако ви дърпат за ухото като провинил се ученик. Никога досега стените на Стария замък не бяха виждали такъв позор!

Амалия довлече херцога до най-горното стъпало, където най-сетне го пусна и Арчи Невил рухна на пода в безформена купчина.

— Сър — извика разярената херцогиня с добре поставен глас, отмятайки косите си назад, — настоятелно ви препоръчвам да вземете студен душ!

След което се обърна и сред вихъра на развяващите й се поли се отправи обратно в спалнята, като пътьом награди бедния Роджърс с такъв поглед, че след това той половин нощ не можа да заспи.

---

[1] Игра на думи: old castle на английски означава „стар замък“. — Б.пр. ↑

[2] Великият английски писател Оскар Уайлд към 1885 година още не е създал своите най-важни произведения и е бил известен най-вече със стиховете и очерците си, публикувани основно във вестник

„Пал-Мал“, а също така и с блестящите си остроумия и като апологет на естетизма. — Б.а. ↑

[3] Секретѐр — писалище с отделения за заключване на ценности и подвижна дъска за писане. — Бел.ел.кор. ↑

ГЛАВА 7
В КОЯТО ЩЕ СТАНЕ ДУМА ЗА ЖАБИТЕ И ЗА КЕНТЪРБЪРИЙСКИЯ АРХИЕПИСКОП

Следващата среща след успешно отбитата от руската крепост английска атака се състоя на сутринта по време на закуската.

Лицата на слугите бяха толкова невъзмутими, че дори най-дебелокожият наблюдател непременно би се досетил, че наскоро в замъка се е случило нещо. Особено величествено изглеждаше икономът Роджърс: той ръководеше сервирането на блюдата с такъв вид, че всеки, който го погледнеше, би останал с впечатлението, че той така се е родил — побелял, в ливрея и с благоговейно намръщено чело.

Арчибалд, едната ръка на когото беше превързана и чието дясно ухо имаше подозрително розов оттенък, мрачно ровеше из овесената си каша. На масата срещу него, на разстояние примерно пушечен изстрел, седеше законната му съпруга. Точно в този миг тя сочеше с малкото си пръстче чинията си и питаше икономa:

— Кажете, Роджърс, какво е това?

— Овесена каша, милейди — отвърна й слугата и тревожно се покашля.

— Махнете я — кратко заповяда Амалия. — Франсоа!

И, подчинявайки се на нейния зов, на вратата изникна френският готвач със сребърен поднос в ръце, на който, предчувствайки края си, се мъдреха множество най-различни вкусотии.

Арчибалд изпусна лъжицата в чинията си. Роджърс замига, без да знае какво да каже.

— Закуската е сервирана — звънко обяви Франсоа.

След това той пъргаво отиде при Амалия и с невероятна ловкост разположи край нея три вида закуски, четири основни блюда, четири десерта и стакан със сок. Но това не беше всичко: Франсоа изтича навън и щом се върна, като истински демон-изкусител постави пред

Амалия чинийка с нарязани тънички филийки хляб, чинийка с кашкавал, съд с масло и, накрая, запотена съдинка с черен хайвер.

— Франсоа — успя само да промълви Амалия, — откъде намерихте всичко това?

— О — отвърна слугата й, — осмелих се да изпратя някого за продукти в Дувър. Най-трудно беше да доставя хайвера, но за щастие там има хотел, чийто собственик е живял дълго време в Русия, и той го приготвя за себе си. Ще ви бъде ли угодно да опитате?

— Но кого си изпратил? — недоверчиво попита Амалия. — Нали не говориш английски…

— Взел съм със себе си речник — възрази обидено Франсоа. — И, освен това, карам обаянието ми да работи за мен.

— Обаянието? — рече замислено Амалия. — Хм! Само не го карай да се преработва, че накрая ще се износи.

— Разбрах, мадам!

— Арчи — рече Амалия, — какво седите там като петел на прът? По-добре се присъединете към мен. Моят Франсоа е знаменит готвач. Най-малкото, граф Ларош-Бретон не се оплакваше от него.

Франсоа се наведе в сдържан поклон и засия в усмивка.

— Благодаря — сухо отвърна Арчибалд, — но нещо нямам желание.

Но от ястията се издигаше такъв аромат, че пред него не би устоял и праведник, обявил война на чревоугодието. Дума да няма, овесената каша е прекрасно и полезно нещо, но все пак бледнее пред скаридите във винен сос. Затова седящият като истукан пред чинията си с поридж Арчи представляваше любопитен контраст с Амалия, която с удоволствие поглъщаше това, което й беше приготвил Франсоа. Накрая херцогът не издържа, премести се при Амалия и първо плахо, а след това без каквито и да е задръжки взе участие в унищожаването на кулинарните шедьоври.

— Каква прелест — рече той с пълна уста, показвайки опустошената чиния. — А какво беше това?

— Жаби, предполагам — отвърна Амалия.

Арчибалд се задави.

— Какво?

— Ами да, жаби от същото това езерце, в което вашият прадядо е удавил първата си жена — безгрижно потвърди херцогинята.

— О, жаби мои! — провикна се Арчи. — Какво коварство! Още от дете заспивах с вашите песни, а сега… сега вие паднахте под ножа на някакъв си французин!

— Тези жаби явно са в съвсем преклонна възраст, щом ги познавате от дете — язвително отбеляза Амалия. — Успокойте се, пошегувах се. Това беше телешко, а вашите жаби не стават за ядене. Французите готвят само специално отгледани жаби, а не такива, дето квакат, където им падне.

— Така ли? — ядоса се Арчибалд. — Интересно, какво пък не им харесват английските жаби?

Непосредствеността му просто обезоръжаваше. Амалия и Франсоа се спогледаха и избухнаха в смях. Херцогът засумтя и мълчаливо забоде поглед в чинията си.

— Арчи — искрено каза Амалия, — вие сте просто прелест!

— Смейте ми се, колкото искате — ядосано каза юношата, поглеждайки опустялото блюдо с „жабите“, — скоро на това ще му дойде краят. Можете да си съберете нещата, днес отиваме в Лондон. Ще се видя с архиепископа, той ще ме изслуша и, без всякакво съмнение, ще обяви нашия глупав брак за недействителен. Тогава с радост ще ви кажа „сбогом“ и с леко сърце ще се оженя за моята Емили.

— Поздравявам ви — рече Амалия и, за най-голямо смущение на херцога, го прегърна и целуна по бузата. — Франсоа! Стягайте се. Отиваме в Лондон!

— Що за непристойни нежности пред слугите! — изсумтя херцогът, докато се отдръпваше.

Вечерта четата на младоженците беше вече в лондонската къща на херцога, която се намираше на Парк Лейн — красива, но съвършено непригодна за живеене. А на следващия ден Амалия се яви в посолството, където я чакаше княз Голицин.

Княз Голицин, посланик и известен колекционер на изкуствата, беше вече на повече от шестдесет години. Той обожаваше френския език, френската литература и френските танцьорки. Затова нямаше нищо удивително в това, че беше получил назначение в Британия, страната на английския език, английската литература и строгите (или по-скоро представящите се за такива) нрави.

— Сергей Владимирович — заяви му от вратата Амалия, — аз се омъжих.

— Ай-ай-ай! — възкликна посланикът, плесна с ръце и се изправи да посрещне гостенката си. — Наистина ли е толкова зле?

— Не зная — рече Амалия, — но изглежда, че някой от хората на Пьотр Петрович или от вашите хора работи за врага. В Дувър ме очакваха.

И тя стегнато и точно описа всичко, което се беше случило с нея.

— Боже мой! — възкликна Голицин. — Значи вие сте тази, заради която… В Лондон говорят само за този дуел. Бащата на Уивъртън е подал жалба до кралицата срещу вашия… простете, срещу Арчи Невил. Впрочем, младия херцог едва ли го заплашва нещо — той е кралски кръщелник, може да се каже, любимец на Виктория. Освен това секундантите твърдят, че всичко е било по правилата и че самият той също е бил ранен… Виж ти, как се стекоха нещата! Сега, когато вие сте херцогиня, никой с пръст няма да посмее да ви пипне. Много удачна комбинация, Амалия Константиновна. Не знам как сте я осъществила, но комбинацията е невероятна, фантастично удачна!

— Нали ви разказах, всичко стана напълно случайно… — опита се да се оправдае Амалия.

— А-а, не ми говорете — провлачи Голицин, шеговито заплашвайки Амалия с пръст. — Вие, баронесо, сте съвършено уникално явление, простете прямотата на стареца. Как възнамерявате да се доберете до нашите джентълмени?

— Трябва да знам — отвърна Амалия — какво конкретно смятат да предприемат и кога.

— Ъндъруд в понеделник ще бъде у кралицата — доложи Голицин. — Лаймхаус също. Лаймхаус подготвя доклад, в който ще представи необходимите числа. Разговорът ще бъде *за войната*.

Руският дипломат стана сериозен и започна нервно да почуква по масата.

— Възможно е всичко да се реши именно през тази вечер.

— Значи, в понеделник — рече Амалия. — Благодаря ви.

— Неотдавна придобих една чудна статуя от един разорен лорд — оживи се Голицин. — Искате ли да я видите? Потресаваща фигура!

— С удоволствие — отвърна Амалия и те заговориха за Древна Гърция и Рим.

По времето, когато баронесата — извинете, сега вече херцогинята — водеше приятна беседа с изтънчения ценител на изкуството, Арчибалд Едмънд Филип Невил се маеше от скука, очаквайки да го приеме Кентърбърийският архиепископ. Архиепископът се казваше Базил Съдърланд. Започнал като викарий на не особено процъфтяващо паство, той беше направил умопомрачителна кариера и беше достигнал до висш пост в англиканската църква, така че сега вече нямаше към какво да се стреми. Съдърланд беше на петдесет и осем години. Светлосините очи на слабото му костеливо лице поразяваха с блясъка си. Устата му беше обкръжена от две извити като скоби бръчки, които издаваха склонност към мърморене. И наистина, Съдърланд беше жлъчен и суров и се славеше с оня особен английски хумор, който на непосветените им изглежда като чист садизъм. Най-лошото, впрочем, беше това, че страдаше от язва, и затова, когато пред него застана пращящият от здраве юнак с гренадирски ръст, първото чувство на архиепископа беше непреодолимо отвращение.

„Този едва ли страда от болки в стомаха и си угажда, яде и пие до насита — и шампанско, и шунка, и каквото си иска, а не се измъчва с минерална водичка.“ Това беше първото, което си помисли архиепископът. Не че още тогава в ума му се зароди коварната мисъл да направи напук на Арчи — просто той реши да не пропуска случая да се заяде с този непростително здрав юноша, който на всичко отгоре беше посмял да се яви пред него с лилав карамфил на ревера.

— Сър — каза Арчибалд след предварителния обмен на любезности — при вас ме води твърде спешна работа.

А след това непозволително здравият юноша стовари върху архиепископа заявлението, че искал да се ожени за една, а под булото се била оказала съвсем друга, но той не я познавал и, между впрочем, не искал и да я познава, така че не може ли някак си по-бързо да се премахне това недоразумение.

— Да видим — изрече архиепископа и подъвка устни. — И така, вие сте възнамерявал да се ожените за девойката Емили Стърн, която се явява по-малка дъщеря на граф Стърн. Така ли е?

— Така е.

— Получил сте съгласието на родителите й. Вярно ли е?

Арчибалд се смути, което беше разбираемо, като се има предвид, че нямаше и помен от никакво съгласие.

— Предполагах — измъкна се той, — че те няма да имат нищо против нашия брак.

— Аха — изрече архиепископът. — Та значи, знаеха ли те за това или не?

— Разбира се, че знаеха — вече откровено излъга Арчибалд.

— Тогава защо не присъстваха на венчавката?

— Ами — запъна се Арчибалд, — бяха заети.

— Е, какво пък — благодушно рече архиепископът — всички ние сме заети хора, в края на краищата. Значи, те не бяха против вашия брак, булката също, и вие получихте разрешение без всякакви проблеми.

На Арчибалд му се искаше да се провали вдън земя. Той беше успял да получи разрешение само чрез силен натиск над епископа, който му беше роднина, след което епископът му беше дал да разбере, че повече не желае да го вижда. Всички обстоятелства бяха против бедния Невил.

— И ни в клин, ни в ръкав, пред олтара се оказва друга — продължи отровно архиепископът. — При това вие казвате „да“, тя казва „да“ и свещеникът ви венчава, а след това вие изведнъж разбирате, че това не е тя.

Архиепископът направи пауза.

— Сър, вие за стар глупак с изветрял мозък ли ме смятате?

— Не, сър — смути се Арчибалд.

— Може би — продължи саркастично архиепископът, — ви приличам на магаре?

— По никакъв начин, сър! — ужаси се Арчибалд. — Аз…

— Навярно все пак приличам, щом ви слушам глупостите — заяви архиепископът. — Моля да ме извините, но в това, което ми разказахте, няма и капка здрав разум. Тази лейди, вашата жена, е дошла при вас, доколкото мога да съдя, по своя воля. — Арчибалд отвори уста, но архиепископът раздразнено чукна по масата с разпечатан плик. — Преподобният Гленвил в отчета си, който ми е изпратил, твърди, че вие непозволително сте бързали с церемонията, направо не сте имал търпение да се обзаведете с жена. Но веднага след венчавката сте започнал да викате, че е станала грешка. — Арчибалд

отново понечи да каже нещо, но архиепископът предупредително вдигна ръка. — Сър, знам, че в природата съществуват всякакви чудеса, но също така знам, че даже и чудесата си имат граници. Как би могло да се случи така, че стоейки пред олтара, вие не сте познали лицето на съпругата си? Как тя изобщо се е оказала в църквата, ако не е трябвало да е там? И, накрая, щом според вашите думи тя не ви познава, как е могла да отвърне с „да“ на въпроса на преподобния Гленвил в присъствието на двама свидетели на венчавката? Та, значи, драги сър, аз ще ви кажа как е могло да се случи. Вие сте я познавал, възнамерявал сте да се ожените за нея, но в някакъв момент сте размислил и сте решил да я измамите с помощта на това глупаво разрешение, за което от самото начало сте дал неверни данни. Сега, като се хващате за факта, че в разрешението е написано друго лице, вие се опитвате да докажете необосноваността на вашия брак. Вие сте прелъстил невинна девица…

— Девица? — викна Арчибалд. — Та тя вече е била омъжена! Има дете на три години!

— Да измамиш нещастна вдовица е още по-лошо — горчиво рече архиепископът.

— Но аз очите й се съм виждал преди това! Никога не съм я срещал, разберете!

— Но не ви е домързяло да убиете на дуел джентълмена, който се е отнесъл невежливо с нея — сразі го с последния си довод почтеният Съдърланд. — Нещо не ми се вярва, че заради напълно непозната може да се убие човек, така да се каже, до смърт. Стига, сър. Имайте уважение ако не към вашата жена, то поне към самия себе си.

— Тя не ми е жена! Не е моя жена!

— Сър, принуден съм да ви отбележа, че твърде много си позволявате — прогърмя архиепископът и стана от мястото си. — Знам, че сте кръщелник на кралицата, но ако ще да бяхте самият Уелски принц, пак нямаше да ви позволя да се гаврите със свещената институция на брака! Ако настоявате, че сте се оженили за не която трябва, какво пък, обърнете се към съда и искайте развод или анулиране, каквото искате. Длъжен съм обаче веднага да ви кажа, че вашият случай е особено труден, така че ще ви посъветвам да изберете по-лесен изход: да живеете в съгласие с вашата съпруга, докато

смъртта ви раздели! А сега, Ваша Светлост, моля да ме извините, но имам друга работа.

ГЛАВА 8
В КОЯТО СЕ СКЛЮЧВА СЪГЛАШЕНИЕ

— Аз съм прокълнат, прокълнат, прокълнат! — бяха първите думи на Арчибалд, когато се върна в къщата на Парк Лейн.

Амалия, удобно настанила се на коженото диванче в библиотеката, прелисташе рядко издание на „Хептамерон“ на Маргарита Наварска.

— Какво, още ли съм ваша жена? — осведоми се тя.

— За съжаление — сухо отвърна херцогът. — Архиепископът отказа да признае венчавката за незаконна. Вече се видях с адвоката си от фирма „Дойл и синове“. Той смята, че архиепископът защитава свещеника, който е допуснал грешка. Когато го попитах дали ще мога все пак да се сдобия с признаване на брака ми с вас за недействителен, той се отклони от отговор. Струва ми се, че предпочита да се разведа с вас.

— Много ясно — отбеляза Амалия, разглеждайки великолепната винетка на една от страниците на книгата, — разводът е сложно нещо, той се точи по няколко месеца, а понякога и години, и от него може добре да се припечели… а кой адвокат би се отказал от допълнителен хонорар? Почивка в Ница, „Шато Марго“, скъпи пури, брилянти за съпругата… Вие сте лаком залък за тях.

Арчибалд застена и няколко пъти удари чело о вратичката на библиотеката.

— Не чупете мебелите — спря го Амалия. — Освен това, така нищо няма да постигнете. Ако непременно държите да си разбиете главата, пробвайте здравината на някоя от колоните в хола.

— С какво удоволствие бих ви убил! — злобно каза Арчи, но все пак остави библиотеката на мира.

— Боя се, че това удоволствие не би било взаимно — дипломатично отвърна Амалия. — Седнете и дайте да поговорим.

— Струва ми се, че вече знам за какво ще говорим — горчиво промълви Арчи, отпускайки се в креслото. — За тази половина от

моето състояние, която искате да получите, нали?

— Не.

— Така си и мислех, че няма да се задоволите с половината.

— Аз изобщо нищо не искам от вас — рече Амалия. — Просто, разбирате ли, любопитно ми е да бъда херцогиня. Може би никога повече няма да имам такава възможност.

— От вас херцогиня няма да излезе — заяви Арчибалд.

— Това пък защо?

Преди да отговори, Арчибалд кой знае защо попипа месестата част на дясното си ухо.

— Вие сте прекалено красива. Истинската лейди трябва да е хубава, но не може да бъде красавица, това привлича ненужни погледи.

Такива дивотии Амалия не беше чувала досега.

— Още една дума — сухо каза тя — и ще започна сериозно да мисля за половината от състоянието ви.

— Това няма да ме изненада — отзова се язвително херцогът.

Амалия рязко захлопна „Хептамерон“, потискайки порива си да захвърли тежката книга по Арчи. След това се приближи до масата, взе лежащите на нея листа и ги подаде на херцога.

— По-добре прочетете това…

Това беше един от най-любопитните документи, каквито се беше налагало да съставя адвокатът на руското посолство в Лондон Скуратов. Смисълът му се заключаваше в следното: ако в продължение на един месец, започвайки от днес, херцог Олдкасъл не предприеме никакви стъпки към развод, навсякъде представя Амалия като своя жена и прочие, тя се задължава да не предявява към него никакви имуществени или материални претенции и, в зависимост от неговите изисквания, веднага ще се съгласи или на развод след изтичането на този срок, или ще поддържа заявлението му за признаване на брака за недействителен.

— Нещо не разбирам — призна херцогът. — Какво искате?

— Вече ви казах — отвърна Амалия. — В продължение на един месец да бъда херцогиня. След това ще ви върна свободата.

Арчибалд стана и закръстосва стаята.

— Поставяте ме в съвършено немислимо положение. Аз водя наситен светски живот. Ходя на лов, в двореца, аз… вие искате да споделите всичко това с мен?

— А как иначе — отвърна Амалия. — Но да се разберем веднага. Вие няма да влизате в моята спалня. Нито да ми пожелаете лека нощ, като предишния път, нито… с една дума, никога.

— Бях объркал вратата — каза оскърбено херцогът.

— Вярвам ви — отзова се спокойно Амалия.

— И така, аз само ви водя на балове, на театър, представям ви на леличка и казвам на всички, че сте моя жена. Минава един месец и ние се разделяме, след което няма да ви видя повече. Вие не искате от мен нито пари, нито… накратко, нищо. Така ли?

— Така.

— Ами Емили?

— Какво Емили?

— Моята любима Емили. Вие какво, напълно ли я забравихте?

— Че какво се е случило с нея?

— Ами това — горчиво каза Арчибалд, — че ако ме види женен, тя просто няма да го преживее.

— О, Арчи — отвърна Амалия, — уверявам ви, жените са способни да преживеят и по-страшни неща. Ако се държите с такт и ум, то само ще спечелите от тази ситуация.

— Аз? — порази се херцогът.

— Ами да. Спомнете си старото изпитано хусарско правило: ако настанят хусаря в къща, където живеят две сестри и той иска да спечели благосклонността на едната, веднага започва да ухажва другата. Разберете, Арчи: всички преимущества са на ваша страна. Вие сте млад, знатен, богат и не чак толкова грозен. Не знам как сте се сдобили с това злощастно разрешение за брак и сте уговорил Емили да избяга и да се венчае за вас. В последния момент тя е размислила и не е дошла. Не дойде, Арчи, нали? Тя сигурно ви обича, но е предположила, че няма да й избягате, а вие взехте, че излъгахте очакванията й. Сега вие вярвате, че сте я загубил завинаги, но не сте прав. Всички жени са собственички по природа и, когато забележат, че над тяхната собственост предявява права някоя друга, те просто излизат от кожата си. Повярвайте ми, Арчи, вашата Емили ще направи всичко, за да си ви върне, а аз… аз не възнамерявам да й преча.

— Вие сте Макиавели в пола — избуча херцогът. — Откъде знаете как ще постъпи? Та Вие и очите й не сте виждали!

— Искате ли да се обзаложим? — предложи с невинен вид Амалия. — Наемам се даже да предскажа какво ще ви каже тя при първата ви среща.

— Виж ти! Толкова ли сте уверена в себе си?

— Да сключим ли облог?

— С удоволствие!

В понеделник, денят на приема у Нейно Величество Кралицата, къщата на Парк Лейн цялата се тресеше.

— Ще закъснеем! — викаше облеченият в изумително скроен фрак херцог Олдкасъл, мятайки се между стълбите и входната врата. — Френсис! Накарайте херц… накарайте милейди да побърза, дявол да го вземе!

В покоите на милейди около нея се суетяха половин дузина шивачки на мадам Шаплен, знаменитата модистка, за правото да се обличат при която сред лондонските почитателки на модата се разигравах сериозни баталии. Самата велика мадам в много проста и скромна тъмна рокля също беше тук, което беше голяма чест за клиентката, и даваше указания кое къде да се повдигне и да се забоде. За ушиването на тоалета на херцогиня Олдкасъл бяха разполагали само с два дни и затова даже в последните минути за шивачките имаше работа. Самият тоалет представляваше мечтата на всяка принцеса. Беше преливаща се, обшита с бисери и леки пъстри перца рокля от небесносин плат, който играеше с всички цветове на дъгата.

— Assez[1]! — изкомандва мадам. Последната коленичила шивачка с облекчение се изправи и самата Шаплен се приближи, придирчиво огледа Амалия и собственоръчно поправи две гънки, които се осмеляваха да лежат не както трябва.

Лакеят забарабани по вратата:

— Моля за извинение, но Негова Светлост губи търпение!

— Ако го загуби, ще го намерим — весело се отзова Амалия, разцелува мадам по двете бузи и заплува към вратата.

Във вестибюла Арчибалд за кой ли път погледна джобния си часовник, шумно си пое въздух и го пъхна обратно в джоба си. Той се обърна към стълбата и се приготви да се разрази в жлъчна тирада, но всички думи замряха на устните му.

Защото той видя райска птица… чудо на природата… нещо прекрасно, ослепително, завладяващо… жив мираж, който вървеше срещу него. И този мираж беше жена.

Амалия, извънредно доволна от постигнатия ефект, се приближи към херцога и разтвори ветрилото си.

— Арчи — промълви тя с упрек, — не стойте така, кажете поне една дума!

Величествен негър в херцогска ливрея отвори пред тях вратичката на каретата.

— Този пък откъде се взе? — стъписа се Негова Светлост. — За какво е тук?

— Той пътува с нас — отвърна Амалия. — Това е новият ми слуга. Не се безпокойте, няма да създава никакви грижи.

Арчибалд се нацупи и се свря в ъгъла.

— Прекрасна рокля — каза той накрая.

— Да, мадам Шаплен си знае работата — потвърди Амалия.

— Към тази рокля се иска още нещо… — херцогът бръкна в джоба си и извади една от тези кутийки, в които може да се крие всичко, от пръстен със стъкълце до изумрудената гривна на Лукреция Борджия. — Надявам се, че ще ви отива. Това е фамилна ценност, принадлежеше на майка ми.

Той вдигна капака и…

Всички знаят, че жените са създания, общо взето, чувствителни и лековерни. Даже изхвърлената от съпруга ни кофа с боклук ни кара да пролеем сълзи на умиление, а от букета цветя, които ще увехнат след три дни, нашето сърце започва учестено да бие. Какво да кажем тогава за впечатлението, което дори на най-закалената и преситена особа може да направи възхитителен брилянт с размер приблизително три на два сантиметра, с най-нежен розово-люляков оттенък, с толкова изкусен обков, че изглеждаше като че ли вътре в него са се затаили и трептят езичетата на неугасим пламък?

Нашата героиня беше забележителен човек, но все пак беше само човек и при това жена. Възторгът също е капан, макар и един от най-прекрасните капани. И този, който е казал, че камъните са способни да правят магии, несъмнено е бил прав. Амалия беше омагьосана.

— Това е „Принцеса“ — каза с гордост херцогът. — Петдесет и два карата е. В света има много малко диаманти с такъв оттенък и този

е уникален. Помислих си, че щом вие вече… че ще ви е приятно да го носите.

Камъкът беше оформен като накит на верижка и Амалия безропотно позволи на херцога да окачи „Принцеса“ на шията й. Всякакви думи в такъв момент биха били неуместни. Тя попипа камъка — беше тежък и прохладен. Херцогът затвори кутийката и я прибра в джоба си. Приближаваха двореца.

— Това беше много мило от ваша страна, Арчи — искрено рече Амалия. — Не очаквах подобно нещо. Трогнахте ме.

Тя се наведе и целуна своя съпруг (общо взето, законен) по бузата. И след тази целувка Арчи Невил се почувства като последен негодяй.

---

[1] Достатъчно (фр.) — Б.а. ↑

ГЛАВА 9
В КОЯТО АМАЛИЯ ИСКА ВОЙНА, А ЕМИЛИ НЕ ИСКА НИЩО

На вечерта у кралицата, състояла се в един есенен понеделник на 1885 година, не беше съдено да влезе в историята като нещо значително. Впрочем, известно е, че историята е сляпа и често не забелязва неизключителните причини за изключителните събития. Тя, или по-скоро тези, които пишат учебниците за нея, искат да ни уверят, че управниците и политиците при своите действия се ръководят само от съображения за държавна необходимост. Не стига това, но и често от учебниците следва, че отделните личности изобщо няма значение за историческия процес, чието управление не е по силите на никой човек, колкото и високопоставен да е той. Ако приемем тази интересна, но уви, малко вероятна хипотеза, изобщо става непонятно как тогава се създава историята. Налага се да признаем, че тя или се управлява от някакъв съдба, тъмна стихийна сила, или че сама си върви, накъдето й скимне, при това винаги се завира не там, където трябва.

Но историята, която всъщност винаги се явява история на хора, все пак е немислима без участието на същите тези хора, при това в най-различни варианти. Примери? Колкото искате! Ако Елинор Аквитанска не се е омъжила за английския крал и не му беше донесла половин Франция като зестра, нямаше да я има Стогодишната война. Ако Наполеон случайно го бяха осъдили на смърт по време на революцията (а заради своето приятелство с Огюстен Робеспиер той веднъж е бил в много опасна ситуация), нямаше да го има нито наполеоновското величие, нито Наполеоновите войни, нито Наполеоновата епоха. Ако принцеса Шарлота, братовчедка на английската кралица Виктория, беше останала жива, сега нямаше да говорим за викторианската епоха, защото шансовете дъщерята на четвъртия син на крал Джордж Трети някога да заеме престола са били нищожно малки. Но тя все пак го е заела. Управлението й е съвпаднало

с период на процъфтяване на Англия, когато страната е била на върха на своето могъщество, което години по-късно успяват да разклатят само две световни войни и разпадането на Британската империя. Но през XIX век това е била най-мощната държава, която можете да си представите, и жителите й са били изпълнени с онова особено чувство на гордост, което винаги внушава принадлежността към силна, богата и уверена в бъдещето си страна.

Викторианската епоха е известна, освен с всичко друго, и със строгостта на нравите, под което се е подразбирало най-вече стриктно съблюдаване на външното приличие. Във връзка с това често се произнасят думи като скованост, лицемерие и фанатизъм. Самата кралица цял живот е носила траур по съпруга си, когото е загубила, когато е била четиридесетгодишна, но при това е имала любовници сред слугите. Възможно е в това отношение тя да е споделяла предпочитанията на майка си — някои учени генетици, обосновавайки се на факта, че Виктория е предавала хемофилия, която е наследила неясно откъде, и чрез своите потомци е заразила всички царстващи династии в Европа (в това число, уви, и руската, защото последната руска императрица е била внучка на Виктория), та значи, генетиците утвърждават, че истински баща на Виктория е бил секретарят на майка й, а съвсем не престарелият херцог на Кент. Ако специалистите по ДНК някога потвърдят този факт, което е напълно вероятно, то това ще е още едно доказателство, че на историята й е присъщо своеобразно жестоко чувство за хумор. Незаконородена, която радее за образцов морал — какво по-парадоксално от това? Впрочем, най-великият английски крал — Вилхелм Завоевателя, — чието второ прозвище е било Вилхелм Копелето, не е страдал твърде от това, че майка му е била перачка, и този факт съвсем не му е попречил да покори Англия. При това новите му поданици къде повече са били ужасени от това, че той с истинска нормандска методичност е заповядал да бъдат преброени (и това през единадесети век, когато и понятие са нямали за преброяване на населението!) и внесени в особен регистър, когото лишените от всякакво уважение към статистиката англо-сакси наричали „Книга на Страшния съд“.

Ще се върнем към кралица Виктория и ще добавим, че вечерите при нея бяха скучни, но никой не се осмеляваше да откаже покана за някоя от тях. Нямаше танци, а от развлеченията имаше само карти и

злословие. Естествено, събираше се най-отбрано общество, но даже избраните се нуждаят от това някой да ги развлича, защото самите избрани, както е известно, не са способни да се развличат сами. Обикновено не канеха нито писатели, нито артисти — кралицата не се интересуваше от изкуство, не блестеше с остроумие и не знаеше за какво да говори с тях. Като личност тя беше напълно обикновена, ако не се счита това, че й се беше паднала честта да управлява необикновена страна в необикновена епоха. Въпреки това на Амалия, която по служебна линия знаеше за кралицата много повече от необходимото, й беше любопитно да види Нейно Величество.

— Херцог и херцогиня Олдкасъл! — оповести лакеят.

Двадесет глави се обърнаха към тях. Дамите, щедро обсипани с брилянти и пудра, търсеха в новодошлата някакъв недостатък, за да имат теми за разговор. Всички вече бяха чули за някаква невероятна женитба на младия херцог, последвана от дуел, а някой беше разбрал даже за посещението на младоженеца при архиепископа, като по този въпрос се правеха най-невероятни предположения. Кавалерите — безупречно облечени, някои с разделени на път коси, други не — не търсеха нищо, но разбраха, че са намерили, каквото трябва. В дъното на гостната Ъндърууд се наведе към Лаймхаус и прошепна:

— Това е тя.

— Треторазредна кокотка, със сигурност — изсумтя Лаймхаус и удостои хергоцинята-враг с тежкия поглед на артилерист, преценяващ как по-точно да се прицели.

— Елате тук! — разнесе се повелителен глас и Амалия видя кралицата.

Тя беше невисока жена, немлада, кръгла като балон[1], с подпухнало лице, по което почти нямаше бръчки. Наполовина побелелите й коси бяха прибрани на тила под боне, тежки обеци обтягаха месестата долна част на ушите й. Кралицата носеше черна рокля, леко оживена само с брюкселска дантела.

— Значи, ти все пак си се оженил, Арчи! Даже мен не предупреди! Това ли е жена ти?

Гласът на кралицата с неговия рязък изговор притежаваше една особеност: той не умееше да поставя точка. Почти всичко, което произнасяше Виктория, неизбежно завършваше с удивителен знак. Много по-рядко — с въпросителен.

— Можеше, струва ми се, да ме поканиш на сватбата! Младеж! От нищо си нямат понятие! Е, здравейте, драга! Вие сте Емили, нали така?

— Да, Ваше Величество — рече Амалия, правейки перфектен реверанс.

— На Арчи кой знае защо само Емилита му харесват! Голям смях! А аз си мислех, че искаш да се жениш за дъщерята на граф Стърн! Какво се е случило с вас?

— Нищо, Ваше Величество — отвърна Арчи стъписан.

— Наистина ли? Ами какъв е бил този дуел? Внимавай, Арчи! Знаеш, че те обичам като свое дете, но никакви дуели занапред!

Погледът на кралицата се спря на роклята на Амалия. Нашата героиня нежно се усмихна и се склони още по-ниско. Тя прекрасно знаеше, че нищо не е способно да изкара стара грозна жена от кожата й така, както видът на друга жена, млада и красива.

— Ако се опитва да спечели доверието на кралицата — прошепна Лаймхаус на Ъндъруд, — няма да й се получи.

— И откъде сте? — попита Виктория със снизходително-презрителен тон. — От Русия, струва ми се?

— Аз съм полячка! — възмути се пламенно Амалия. Нейният до неприличие звънък глас се разнесе из цялата зала. — Русия е раков тумор на картата на Европа. Мечтая как вие най-скоро ще я излекувате! — Веждите на кралицата се повдигнаха. — О, мадам, само ако можехте да освободите бедната ми родина от варварското иго!

Кралицата се отдръпна към облегалката на креслото и бързо се заслони от патриотката с ветрилото си.

— О, мадам — продължаваше Амалия сякаш в упоение, не виждайки нищо около себе си, — колко щастлива ще бъда, когато спечелите тази война!

— Ние все още не воюваме с Русия — опита се да вразуми полската красавица кралицата.

— Но вие сте длъжна! — настояваше Амалия. — Това е ваше задължение пред бога, Ваше Величество — да обуздаете дивата, чудовищна страна, поробила моята прекрасна Полша. Ах, простете! — сети се със закъснение тя. — Нима се осмелявам да ви съветвам? Вие с вашия държавен ум и величие и без това разбирате по-добре от мен!

Както е известно, кралете не обичат особено думите „длъжен“ и „задължение“ и вече от няколко секунди Арчи тревожно дърпаше Амалия за лакътя, опитвайки се да я призове към приличие. Но последната забележка за ума и величието допадна на кралицата. Наистина, ласкателството е груб измамник, но сред владетелите още не се е намерил някой, който да е могъл да се противопостави на сладникавия му чар.

— Вашето вълнение е разбираемо! — каза кралицата, без да знае какво да мисли за тази идиотка. — Но вие нищо не разбирате от политика, дете мое! — тя махна със сгънатото си ветрило. — Можете да вървите!

— Дявол да го вземе — разстроен проговори Лаймхаус, който беше чул целия разговор отначало докрай, — какво означава всичко това?

— Струва ми се, че Русия само чака с нетърпение войната с нас — мрачно отвърна Ъндъруд. — Така мисля. Или това е блъф… твърде смел блъф. Но във всеки случай поведението на тази авантюристка е много, много странно.

— Какво правите? — отчаяно зашепна на Амалия Арчи. — Каква война, какво още сте намислила?

Амалия грациозно сви раменце, разтвори ветрилото си от пищни пера и взе да си вее, като гледаше Арчи в очите и се усмихваше многозначително. Арчи запъхтя като локомотив, наближаващ гара, и отчаяно направи обиколка по паркета.

— Вие сте непоносима — горчиво призна той.

Щом извърна глава, Амалия забеляза около стъпалата някаква млада особа в бяла рокля, украсена с набори. Особата имаше дребни черти на лицето, неестествено свита като панделка уста, коси с цвета на миша опашка и глуповато-мъченически вид, все едно току-що са я заставили да изобрази в жива картина света Варвара, която, за ваше сведение, след дълги изтезания е била обезглавена от собствения си баща. Особата, както забеляза зорката Амалия, беше висока не повече от метър и половина, но умело прикриваше този недостатък с обувки с токове, високи като кокили.

„Скъпа ми херцогиньо — обърна се към самата себе си Амалия, — залагам Биг Бен срещу Триумфалната арка, че това дребосъче е предметът на въздиханията на моя монументален съпруг“.

— Гледат ни — отбеляза тя.

Арчи се обърна, плесна с ръце и застина на място.

— Вървете, вървете при нея — рече Амалия. А когато той вече се отдалечаваше, добави: — Но не забравяйте за нашата уговорка.

След което херцогиня Олдкасъл преспокойно се върна в голямата зала и с комфорт се устрои на най-видно място, за да могат всички безпрепятствено да я съзерцават.

— Емили, почакайте, искам да говоря с вас!

— Ние няма за какво да разговаряме, сър, прощавайте! — отзова се Емили, изплъзвайки му се.

Херцог Олдкасъл се спъна и едва не се просна в цял ръст.

— Емили, почакайте, оставете ме да ви обясня!

— Да ми обясните? — Емили спря и хвърли на бившия си годеник изпълнен с оскърбено достойнство поглед. — Аз вече знам всичко, мистър Невил.

Последните дни бяха истински ад за годеницата на херцога. Отначало тя възнамеряваше да избяга с него и да се венчаят в най-близката църква. Арчи я беше уверил, че с разрешението, с което се беше сдобил, това ще бъде много просто и няма да им се наложи да препускат чак до Шотландия[2], за да се венчаят. В първия момент Емили се беше почувствала упоително, като героиня от роман. Но после се беше обезпокоила: та нали Арчи беше толкова непредсказуем, а и освен това всички знаят, че семейството му… Накратко, Емили, страдаща и каеща се, призна всичко на майка си и графиня Стърн, изпаднала в ужас, най-строго й забрани да напуска къщата.

— А на Арчи ще му пиша самата аз! За кои ни взема, в края на краищата!

Но да пише не на кой да е, а на самия херцог и кръщелник на кралицата писмо, с което учтиво да го постави в известност за това, че той е негодяй, развратител и изобщо безчестен човек, се беше оказало толкова сложно! Лейди Стърн опита девет различни варианта и всички й се струваха недостатъчно учтиви. Тя реши, че на другия ден ще й се удаде да се прави по-добре с тази сложна задача.

Уви! Първата вест, която получиха на другия ден, беше за женитбата на Арчи Невил.

— Той се е оженил? — едва промълви Емили, изпускайки чашата си върху новата си рокля.

— Оженил се е? — с ужас повтори майка й.

— Ами да — потвърди Мери Невил, братовчедка на херцога и най-близка приятелка на Емили. — Наистина, не разбрах много добре за кого. Така се изненадах! Винаги съм мислила, че не е равнодушен към теб, Емили.

Емили също винаги беше мислила така, и това, че не се беше оказала права, я хвърли в състояние, близко до отчаянието. Не че тя много държеше на Арчи — честно казано, той танцуваше зле, не беше особено интересен събеседник и при това доскоро дори не беше наследник на титлата — но да узнае, че се е оженил за друга, след като й беше писал всички тези писма и я беше умолявал да свърже съдбата си с неговата, беше голям удар за нея.

— Невил се е оженил? Слава богу! — прогърмя граф Стърн, бащата на Емили. — Повече няма да ни се пречка пред очите.

Жена му и дъщеря му тутакси излязоха срещу него в обединен фронт.

— Как така слава богу? Едуард, ти чуваш ли се изобщо какво говориш? Та той е Олдкасъл! Херцог! Кръщелник на кралицата! Та той… той е най-видния жених в цялото кралство!

— Е, вече не е — отвърна граф Стърн, който се отличаваше с напълно непоносими маниери, с които в дъното на душата си се гордееше повече от всичко. — Сега е толкова недосегаем за вас, колкото и Северния полюс — злорадо добави той.

Непонасяйки циничния намек, Емили отпусна глава върху ръцете си и зарида.

— Такава изгодна партия! — опяваше майка й.

— Как е посмял? Как е могъл? — хлипаше изоставената годеница.

— Изгодна, неизгодна, ама всички знаят, че напоследък Олдкасълови не живеят дълго — отвърна граф Стърн и стана от масата. — И да не съм чул повече това име в моята къща!

Затова пък какви язвителни упреци след този семеен скандал стовари върху Емили майка й… Оказа се, че тя, Емили, е бреме за семейството, че е неспособна да устрои живота си, че сама е изпуснала

щастието си, че със сигурност ще завърши дните си като стара мома и че родната й майка не иска и да я знае повече.

— Но нали вие сама ми забранихте… — опитваше се да възразява Емили.

— Мълчи! Боже, и защо си ми изпратил такава неразумна дъщеря?

Това беше наистина ужасно. Светът изглеждаше толкова добър и чудесен и изведнъж Емили откри, че той си има и тъмна страна. Арчи я беше излъгал, предал, оженил се беше за друга, оказваше се, че родителите й нямат търпение да се отърват от нея, а най-добрата й приятелка Мери…

— Знаех си, че така ще стане — заяви тя. И макар че гласът й се опитваше да се преструва на съчувстващ, Емили веднага долови тържествуващите нотки в него. — Цялата работа е в това, че той е непостоянен. Нали знаеш, че и ние с него някога бяхме сгодени, но нещата не стигнаха по-далеч. Но ти, разбира се, си виновна.

— Аз? Виновна? — изхлипа Емили, вдигайки глава от обляната със сълзи възглавница.

— Разбира се, скъпа моя — простодушно рече Мери. — Мъжете не обичат да ги баламосват! А ти баламосваше бедния Арчи, признай си. Първо му завъртя главата, а после се изплаши. Нищо чудно, че не е издържал и си е намерил друга.

И ето че Емили току-що беше видяла „другата“. На девойката много й се искаше нашественицата да се окаже куца, крива, гърбава и уродлива, накратко, да е като въплътена злодейка от моден роман. Но — уви! — оказваше се, че това съвсем не е така. „Другата“ беше красавица. „Другата“ беше ослепителна! И бедната Емили съзнаваше, че с нищо не може да й съперничи.

— Емили — викаше измамникът Арчи, — вие нищо не знаете!

— Така ли? Мери Невил всичко ми разказа. Вие постъпихте низко, сър!

— Тази женитба — проговори Арчи — съвсем не е това, което си мислите! Стана случайно, кълна ви се!

— Случайно?! — Емили не вярваше на ушите си. — Мистър Невил, никога не съм предполагала, че джентълмен може да се ожени случайно! Аз толкова ви обичах, а вие разбихте сърцето ми!

Арчи едва не се спъна пак.

— Емили, не ми ли вярвате?

— Как бих могла да ви вярвам? След случилото се…

— Права сте! Аз съм негодник и няма прошка за мен. Но аз… Аз все така ви обичам, Емили!

— Истинският джентълмен — възрази с оскърбен вид читателката на сърцераздирателни сантиментални романи — е длъжен да обича само жена си!

— Моята жена? Емили, какво говорите? Не я ли видяхте? Та тя е ужасна! Първо, стара е. Вече е на двадесет и две години, представяте ли си? Немислимо! А… а бялата й коса… съвсем като побеляла… Отвратително! И после, тя е абсолютно невъзпитана! Емили, кажете, наистина ли мислите, че мога да ви забравя заради нея?

— Вие сте длъжен — печално каза Емили.

— Но аз не мога! Емили…

— Не, не, Арчи! Умолявам ви, не започвайте пак. Аз… Аз мислех, че вие… вие означавахте толкова много за мен, Арчи! Но сега… Сигурно трябва да ви върна писмата ви — продължаваше Емили, чиито очи се пълнеха с предателски сълзи. — Ще ги получите, а вас ви моля да ми върнете моите, ако все така считате себе си за честен човек.

— Емили — Арчибалд стремително я хвана за ръцете, но тя се изплъзна и отстъпи крачка назад. — Емили, моля ви! Вие дори не знаете в какъв чудовищен капан попаднах. Кажете, ако се разведа, ако признаят брака ми за недействителен, ще се омъжите ли за мен?

— Да се разведете? Но вие току-що се оженихте!

— Само защото вас ви нямаше там. Емили, чуйте…

Емили ахна и отстъпи назад.

— Значи, на вас ви е било все едно за кого ще се ожените…

— В никакъв случай!

— Вие сте низък човек, мистър Невил!

— Да! — викна Арчи — Сам съм си противен, кълна ви се! Постъпих необмислено, аз… Господи, но защо не дойдохте там, както се бяхме разбрали? Вие ме направихте най-нещастния човек на света, Емили!

Тази фраза така се хареса на наивната мис Стърн, че тя, за миг забравила за ролята си, даже изхлипа.

— Твърде късно, Арчи! — провъзгласи с болка тя. — Надявам се, че никога…

— Само не ми казвайте, че не искате да ме виждате повече — бързо я прекъсна Арчи, — нали живеем близо един до друг, а това означава, че ще се срещаме.

Емили се изпъна от негодувание. Как смееше той да й казва какво да говори и какво — не!

— Това не е важно — рече тя. — Какъвто и да е вашият избор, вярвайте ми, че аз ще го уважавам и изобщо нямам намерение да ви досаждам с любовта си, която вие пренебрегнахте.

— Аз ли съм я пренебрегнал? — ужаси се Арчи. — Емили, не ме убивайте, моля ви. Аз все така ви обичам. И скоро ще бъда свободен, чувате ли? Мисля, че не е лесно да повярвате, но… Можете ли да почакате? Само месец. Дадох дума и не мога да я престъпя. Само месец, Емили, и ще се оженя за вас.

— Сър — с оскърбено изражение произнесе мис Стърн, — никога не съм чувала женен джентълмен да прави предложение на честна девойка! Запомнете, мистър Невил: аз никога няма да бъде ваша, никога, колкото и да сте ми скъп!

Макар че последната фраза беше взета от един популярен роман за девойки, Емили невероятно се гордееше с нея. Освен това, тя разбра, че Арчи, изглежда, не е щастлив в брака си, и тази мисъл я изпълни със закъсняло удовлетворение. Тя хладно склони глава и, както и героинята от романа, избяга.

— Боже мой, как загазих! — простена накрая объркания Арчи.

Но Емили вече беше избягала и се беше скрила в края на галерията, така че на херцога не му оставаше нищо, освен да се върне при своята леличка и нейните гости.

---

[1] Малко по-късно, през 1893 година, бъдещият руски цар Николай II ще запише в своя дневник впечатленията от личната си среща с кралицата: „балон на нестабилни крачета“ (запис от 19 юни). — Б.а. ↑

[2] Вероятно се има предвид селцето Гретна Грийн в южна Шотландия, известно най-вече с това, че там е можело да се сключват бракове, които по някакви причини са били забранени в останалата част на страната. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10
В КОЯТО ВСИЧКИ СЕ СМЕЯТ НА СЪПРУГА, А СЪПРУГАТА НАСТОЙЧИВО Я КАНЯТ НА ТЕАТЪР

За херцог Олдкасъл тази вечер се превърна във вечер на изпитания.

Първо така наречената му жена се държа нетактично при разговора си с кралицата, а после неговата Емили, неговата нежна, несравнима Емили му даде да разбере, че между тях всичко е свършено. А след това, като че ли му беше малко, херцогът беше обсаден от всички страни от хора, които му се подиграваха.

Те му твърдяха какво чудо е жена му, каква красавица е и колко му е провървяло. Искаха да им я представи и то не после, а сега, незабавно. Измъчваха го с въпроси, сипеха комплименти, заливаха го с поздравления — накратко, гавреха се с него.

Уелският принц, който вече четиридесет и четири години с нетърпение чакаше мястото на царстващия монарх най-после да се освободи (за което, ще отбележим в скоби, му оставаше да чака още съвсем малко — само шестнадесет години), замъкна Арчи в ъгъла и, докато издишваше в лицето му дим от скъп тютюн, пожела незабавно да му разкаже къде е срещнал жена си.

— В църквата — простодушно призна херцогът.

— О! — извика принцът. — Тогава и аз ще започна по-често да ходя в църквата, може би тогава ще срещна някоя като твоето пиленце. Че то животът с моята датчанка, сам знаеш, не е много весел! Е, запознай ме с твоята чаровница.

Нямаше какво да се прави и херцогът твърде неохотно отведе своя братовчед при Амалия и й го представи. Пред нея се оказа симпатичен джентълмен със склонност към напълняване и с онези сияещи по особен начин очи, които винаги издават искрения почитател

на прекрасния пол. Похожденията на Уелския принц бяха направо легендарни, разказите за тях се носеха от уста на уста и неведнъж, за ужас на майка му, се беше налагало да бъде привикван като свидетел по бракоразводни процеси. Той беше човек, който умееше да живее и оставяше и другите да живеят.

Амалия твърде благосклонно се отнесе към думите на принца, с които той я сравни с роза… Не, поправи се той, тя била по-красива от роза… не, да вървят по дяволите всички рози, те положително бледнеят пред вас, милейди. Принцът не беше новак в комплиментите, но Амалия така го гледаше — безхитростно и едновременно с това недоверчиво, — че Бърти[1] неволно заподозря, че тя не го възприема сериозно, а оттам дойдоха и блуждаенията му на тема „рози“, която иначе често използваше. Независимо от това, седящата наблизо лейди Х., последната страст на принца, хвърли злобен поглед на Амалия. Също като болшинството фаворитки на английските крале, лейди Х. притежаваше всички достойнства, освен красота, ум и обаяние.

— Надявам се, че ще се видим в театъра — многозначително каза принцът на херцогинята.

— Обожавам театъра — томително отвърна Амалия и Арчи с негодувание видя, че тя прави мили очи на престолонаследника.

— Мадам — изсъска той, когато лейди Х. с немалък труд откъсна принца от русокосата интригантка и го завлече в друга стая, за да му направи сцена, — моля ви да се държите малко по-сдържано. Та вие сте моя жена, в края на краищата!

— Арчи, да не би да ревнувате? — направи се на поразена Амалия. — Я по-добре ми дайте моята печалба! Всъщност, колко познах?

Арчи позеленя и мълчаливо извади от джоба си сгънато на четири листче.

— Вие сте дявол — оплака се той. — Но имайте предвид, че няма да отидете с братовчед ми на никакъв театър. Всички негови ходения на театър завършват в будоара му.

— Да беше поне десет години по-млад и без брада, бих ходила с него на театър всяка вечер — призна мечтателно Амалия.

— Милейди! — Арчи едва не се задуши от негодувание. Амалия лукаво се усмихна:

— Арчи, вие нямате чувство за хумор. Време е вече да научите, че не обичам женени мъже — по същата причина, поради която моят готвач не харесва огризки. И така? „Ние с вас няма за какво да говорим“ имаше ли?

— Имаше.

— „Вие ми разбихте сърцето“?

— Имаше.

— Вече две. „Вие ме излъгахте“?

— Нямаше.

— „Ще ви върна всичките ви писма“.

— Имаше.

— „Вярвам, че никога повече няма да ви видя“.

— Нямаше.

— Изглежда е излязло от мода. Трагическо „прощавайте“?

— Имаше, в самото начало.

— Обръщение по име и фамилия?

— Имаше, имаше.

— Пет на два. Как завърши всичко?

— Тя избяга.

— Много добре. Все едно, няма да избяга далече, а най-важното в този момент е да хукнете през глава да я гоните. Още съвсем малко търпение, сър, и вашата Емили ще ви обикне за цял живот. Или поне ще се държи здраво за вас, а това е нелоша замяна на любовта. Дължите ми три лири.

— И все пак, вие сте дявол — измърмори херцогът, отброявайки парите.

— Струва ми се, че не се познаваме… — звънна край тях нечий приятен тенор.

Амалия вдигна глава и видя край себе си двама мъже — цар-пушка (както тя наричаше за себе си планинообразния стоманолеярен магнат) и сух джентълмен с безупречна осанка.

— Ще ни запознаете ли, Ваша Светлост? Толкова сме чували за вашата жена — каза Ъндъруд с тънка усмивка.

— Да, разбира се — кимна новият съпруг на Амалия. — Джордж Лаймхаус, баронет. Сър Хърбърт Ъндъруд, наш знаменит издател.

Амалия леко наклони глава, без да подава ръка.

— Струва ми се, че с вас имаме… по-скоро, бихме могли да имаме, общи познати, господа. Доктор Батъл, например.

Ъндърууд и Лаймхаус многозначително се спогледаха.

— Докторът е истински джентълмен — отвърна Ъндърууд, който извънредно се забавляваше от случващото се. — Сигурен съм, че неговата компания би ви допаднала.

— Да, но той има такава ужасна приятелка, тази мадам Камизол дьо Форс[2] — отбеляза Амалия. — Спомням си, че вашият най-малък син я познава отблизо? Надявам се, че му е допаднала?

Както казваше генерал Тамарин, дядото на Амалия, ако ще е гарга, нека да е рошава. Най-малкият син на Ъндърууд страдаше от психическо разстройство. Очите на Печатарската преса се присвиха, усмивката му угасна.

— Благодаря ви за грижата за моя син — произнесе той повече от сдържано. — Вие сте много… — ръката му неволно се сви в юмрук — добра. Надявам се, че този джентълмен — и той посочи с глава Арчи — няма да съжалява, че е свързал живота си с вас. Всичко добро, милейди.

— Напразно се стараете — добави Лаймхаус, който така и не разбра защо съратникът му изведнъж побесня. — Ваша Светлост, моите почитания.

— Да не би да ги познавате? — попита с недоумение Арчи, когато джентълмените се отдалечиха.

— За щастие, не!

— Арчи! — изникна пред херцога и херцогинята сияещият Уелски принц. — Мама ни кани на партия бридж.

И, изпреварвайки законния съпруг, подаде ръка на Амалия.

— Ваше височество… — започна тя.

— О, що за официалности — жизнерадостно я прекъсна принцът. — Казвайте ми просто Бърти. Всичките ми приятели ми казват Бърти.

Той понижи глас:

— Е, ще дойдете ли с мен на театър?

— Бърти — каза нежно Амалия, — ще дойда с вас накрай света. С вас и с Арчи, разбира се.

— Но Арчи не обича театъра! — възкликна ядосан принцът.

— Затова пък аз обичам Арчи — отзова се безметежно Амалия.

Зад тях се разнесе грохот — Арчи, случайно замахвайки с ръка, беше съборил някаква ваза.

— Колко му е провървяло — въздъхна принца. — Боже, защо на мен никога не ми върви така?

Бърти искаше да играе с Амалия срещу братовчед си и майка си, но кралицата реши друго и седнаха да играят жени срещу мъже.

— Ах, нищо не разбирам от това! — лекомислено заяви херцогиня Олдкасъл, когато играта вече беше започнала.

Следващият три четвърти час беше ужасен. Кралицата се опитваше да води играта, но херцогинята проваляше всички робери, като при това безспирно бърбореше. Тя разправяше за семейството си, за нещастната Полша, за ужасната Русия. Не минаваше и минута без да изрече поредна чудовищна глупост. Щом разбра, че Амалия има дете, кралицата не се сдържа и хладно отбеляза:

— Неприлично е жена, която е родила дете от първия си брак, да се омъжва повторно.

— О, Ваше Величество — плачливо възкликна херцогинята — наистина ли имате толкова лошо мнение за собствената си майка?

Жълтеникавите бузи на кралицата затрепериха. Принцът смутено се покашля встрани. Арчи поаленя. Кралица Виктория наистина беше дъщеря от втория брак на вдовица, но що за чудовищна забележка! Каква непоносима, вулгарна нетактичност!

— Това не ни забавлява! — отрони кралицата една от своите знаменити фрази и, неспособна да се намира повече около толкова кошмарна особа, стана от масата.

Амалия потърси с поглед своя слуга-негър, който се криеше зад колоните. Той й кимна в отговор и изчезна.

— Научете се да играете бридж! — посъветва кралицата със заплашителен тон Амалия и се оттегли.

— Аз мога да играя бридж, просто в присъствието на такава велика кралица не мога да мисля! — с извиняващ се тон каза Амалия. — Вашата леличка много ли ми се сърди? — с гласче на обидено дете се обърна тя към Арчи.

— Да играем пак — предложи принцът, който се чувстваше най-добре, когато майка му я нямаше наоколо. Остротата на Амалия, която доста прозрачно упрекна кралицата в двуличност, изобщо не го беше докачила. Напротив, мъжеството на тази глупачка, осмеляваща се да

говори толкова чудовищни неща, невероятно го възхищаваше. — Лейди Ъмбър! Не бихте ли направили компания на трима нещастници, докато майка ми в свободното си време прекроява картата на Европа?

Лейди Ъмбър се приближи. Тя беше млада жена на тридесет и три години, с руси коси и спокойно, малко уморено лице.

— Ваше Височество…

— Познавате ли се? Лейди Беатрис Ъмбър. Херцогиня Олдкасъл. Внимавайте, нея човек трябва да я държи под око!

Лейди Беатрис седна и играта продължи по реда си. Амалия обаче все едно я бяха подменили. Тя играеше точно и уверено, рядко допускаше грешки и през по-голямата част от времето мълчеше.

— Струва ми се, че сме съседи — подхвърли лейди Беатрис на Амалия, поглеждайки с любопитство камъка с цвят на люляк на шията на херцогинята. — Обичате ли лова на лисици? Ще ви бъда задължена, ако се присъедините към нас някой път. Стивън — това е мъжът ми, лорд Ъмбър — не може да живее без това.

Амалия учтиво отвърна в смисъл че ловът на лисици е единственото, за което мечтае в живота. Тя видя как Ъндърууд и Лаймхаус съпроводени от лакей, се отправиха към изхода. Това означаваше, че кралицата ще ги приеме. Кралицата! Умът на Амалия трескаво работеше, търсейки уязвими места в собствената й комбинация. Не се ли беше престарала? Не беше ли надценила силите си? Под масата принцът се опитваше да докосне кракът й и докато му се усмихваше очаровательно, Амалия като че ли без да иска го ритна с токчето си под коляното. Бърти тихо изохка и се взря в картите си така, сякаш освен тях не го интересуваше нищо на света.

А в работния кабинет на кралицата Лаймхаус и Ъндърууд изпитваха леко вълнение. Ако войната започнеше, това щеше да е тяхната война, и двамата усещаха онова сладко главозамайване, което винаги предизвиква у човека съзнанието за неговата колосална власт. Лаймхаус извади подготвения доклад и от джоба му на килима изпърха малко розово листче, на каквито често пишат любовни писма. Ъндърууд с поглед го посочи на другаря си, но в този момент влезе кралицата и двамата джентълмени се склониха в дълбок поклон.

— Седнете! — милостиво разреши балонът в черно.

Ъндърууд се изхитри с крак да добута листчето към себе си, изпусна кърпичката си, наведе се за нея и я вдигна заедно с бележката,

която под масата незабелязано предаде на магната. Почеркът на бележката се стори на лорда смътно познат, но в този момент той не се замисли над това, а помисли за съюзника си само: „Дявол да го вземе с неговите любовни похождения! В такъв момент…“

Лаймхаус се изкашля и започна да говори, поглеждайки от време на време в записките си.

Речта му, по същество, беше много скучна и се свеждаше до следното: той ще произведе толкова оръдия, колкото са необходими на короната, и това ще бъдат най-добрите оръдия на света. Също така ще достави пушки, саби и револвери в количеството, нужно на короната, и то по твърде умерени цени — само защото е щастлив да направи добро на страната си и е готов на всичко, абсолютно всичко, за да й помогне.

След него заговори Ъндъруд. Общественото мнение, каза той, иска война. В Камарата на общините всеки момент открито ще поставят въпроса за нея (Ъндъруд премълча, че приятелите му в парламента само чакат неговия сигнал, а самият той трябва да е сигурен в поддръжката на кралицата, без чието одобрение не може да има никаква война). Руският цар е опасен и не може да се разчита на него. Изобщо руските царе, продължи той, са лоши съюзници и за благото на Британия е необходимо да…

— Лорд Ъндъруд — сухо го прекъсна кралицата, — бих ви помолила да се изказвате по по-подобаващ начин за царстващите особи, дори и ако те не са ни приятели. Не забравяйте, че един от тези царе е бил наш кръстник и те имат пълното право да разчитат на нашето уважение.

Кръстник на Виктория беше не някой друг, а самият Александър I, и в негова чест първото й име беше Александрина (второто, Виктория, беше в чест на майка й, херцогинята на Кент). Възкачвайки се на престола, тя беше избрала „Виктория“ като име, под което да бъде коронясана, и затова „Александрина“ е останало незабелязано от историята.

Ъндъруд преглътна забележката си и изложи всички доводи, които ден след ден с успех повтаряше на страниците на своите издания: по-добре да ударим първи, отколкото после да се отбраняваме, руснаците застрашават интересите на Британия в Индия и така нататък.

Кралица Виктория го слушаше и мислеше, че лордът, дума да няма, е умен човек, но не отчита някои нюанси. Например, Бисмарк не обича Русия, но мечтае за колонии. Така че няма ли да се възползва от момента, за да стане съюзник на Русия и да нанесе на Англия удар в гърба? Франция поддържа най-добри отношения с царя, но дори французите да запазят неутралитет в случай на война, Англия няма да се справи сама с двама могъщи врагове. Да не говорим пък че всякакви идиоти и идиотки (Виктория с раздразнение си спомни разкошната рокля на Амалия) само чакат англичаните да вадят вместо тях кестените от огъня. И, всъщност, не без основание. Ако Англия нападне Русия, а Полша изведнъж обяви независимост, това би било много удачно за Англия, защото вътрешните неуредици винаги отвличат силите на врага, но ако след Полша и в самата Англия започнат вълнения? Някое въстание в Ирландия, например. А ирландците ненавиждат англичаните повече, отколкото поляците руснаците. Не, много е опасно да се запалва огънят на свободата в други страни, защото е неизвестно накъде ще тръгне после този огън…

Ъндърууд замълча, изчаквайки отговора на кралицата. Тя гледаше езиците на пламъците в камината и мислеше за нещо свое. Дълбоки бръчки пресичаха челото й. Лаймхаус почти не дишаше.

— Всичко това е много хубаво! — каза Виктория накрая. — Вие сте абсолютно прави, няма защо да глезим Русия! Но в такива дела! Трябва първо всичко добре да се прецени! Аз трябва да се посъветвам с премиер-министъра! И с други хора!

— Господарке — възкликна обезкуражен Ъндърууд, — но времето, времето не чака! Ние сме длъжни…

Виктория даже трепна. Пак това проклето „длъжни“! Вярно е, че тя е конституционен монарх, а не някакъв си душител-самодържец, но може ли се държат така с нея, в края на краищата!

Ако Ъндърууд не беше произнесъл фаталната дума, кой знае, може би щеше да му се удаде да убеди кралицата, но сега вече тя твърдо беше решила да не отстъпва.

— Милорди — сухо произнесе Виктория, — аз ценя вашата грижа за интересите на империята, но не забравяйте, че е мой дълг да я защитавам и да способствам за процъфтяването й. Гледайте си вашата

работа, а аз ще си гледам моята! Кралицата на Англия още никого не е подвела!

И тя кратко им кимна, показвайки, че аудиенцията е приключила.

---

[1] Уелският принц е станал известен като крал Едуард VII, но собственото му име е било Албърт Едуард и практически през целия му живот близките му са му казвали Бърти. — Б.а. ↑

[2] От фр. camisole de force — усмирителна риза. — Б.а. ↑

ГЛАВА 11
ПЪЛНА С ОТКРИТИЯ

Играта на бридж вървеше по реда си. Дамите ту печелеха, ту губеха. Накрая принцът обяви малък шлем.

— Какви пиеси предпочитате — английски или френски? — попита той Амалия. — Лично аз намирам Шекспир за смехотворен. Всички тези безкрайни анализи на моите предци ми действат на нервите. Повече ми допада Скриб, например. Гледала ли сте „Чаша вода“?

— Обожавам Скриб[1] — каза многозначително Амалия.

Арчи направи грешен ход и малкият шлем отиде по дяволите.

— Дявол да го вземе, братовчеде! — възкликна ядосан Бърти. — Как можа така да ме подведеш? Ох!

След това се обърна към Амалия:

— Но пък, да си призная, за мен е голямо удоволствие да загубя от вас!

Лейди Х., с пламтящи като на сфинкс очи, мълчаливо наблюдаваше как принцът отброява загубата си (дребна сума, играта беше с малки залози) и, изправяйки се от мястото си, предлага ръката си на Амалия.

— Коя е тя? — попита Амалия, показвайки лейди Х. — Гледа ме през цялото време.

— Кой, тази дама ли? — изуми се напълно искрено Бърти. — Нямам понятие!

Той небрежно кимна на Ъндъруд в отговор на неговия поклон, а лордът направо застина на място като видя с кого върви принцът.

— Сега тя омотава наследника — шепнешком се оплака Лаймхаус. — Няма да мине и седмица и целият двор ще бъда в краката й.

Ъндъруд се намръщи. Думата „омотава“ звучеше простонародно, а благородният лорд не обичаше излишно тривиалните изрази.

— Най-важното е да внимавате да не омотае вас — язвително рече той. — Наследникът, слава богу, няма никакво влияние над държавните дела, а за вашите слабости всички знаят.

— Само да се приближи към мен, лошо й се пише! — извика негодуващо Лаймхаус. — Аз… с някаква си жалка интригантка…

А отдалечаващата се двойка водеше друг диалог.

— Нещо Ъндъруд има недоволен вид — отбеляза Бърти, обръщайки се към спътничката си. — Да не би мамичка да му е отказала? Изглежда, че да. Вижте, дебелакът също място не може да си намери.

Сърцето на Амалия затрепка от радост.

— Това ли е лорд Печатарската преса? — небрежно попита тя Бърти.

— Да, така му викат — потвърди принцът.

— Интересно, дали е истина това, което говорят за жена му?

— А какво говорят? — загоря от любопитство Бърти. За тези, които се движат във висшето общество, сплетните са едва ли не единствената духовна храна, достъпна за техните разбирания.

— Като че ли — понижи глас Амалия, — тя и дебелакът… Хм!

— Не може да бъде — порази се принцът. — Та тя е страшна като седемте смъртни гряха и лондонския зоопарк отгоре!

— Казват, че Лаймхаус не го е направил от добра воля — отбеляза Амалия. — Струва ми се, че я е съблазнил на бас, представяте ли си? Очевидно е искал да докаже колко е неотразим.

— Бедничкият! — посъчувства му Бърти. — А с кого е бил басът?

— Нямам понятие — отвърна Амалия, веейки си с ветрилото. — Споменаваха за лорд… лорд… как се казваше…

— Сеймур?

Лорд Сеймур беше най-горещия привърженик на войната с Русия в парламента. Освен това, Амалия му имаше зъб за това, че именно той беше изпратил хората си да я посрещнат в Дувър.

— Не помня — недоволно каза Амалия. — Във всеки случай това е невероятно… смешно.

— Действително — съгласи се Бърти, смеейки се от сърце. — Хъм, Ъндъруд с рога… Така му се пада. Този мерзавец понякога твърде много си позволява. Не можете да си представите какво беше

написал веднъж за мис Джебинс, нашата прекрасна актриса… И всичко само затова че веднъж са я видели в една карета с мен.

— Ваше Височество! — ужаси се Амалия, сваляйки ръката си от неговата. — Значи общуването с вас е толкова опасно? Не, Бърти, не искам да пишат за мен по вестниците. Това е толкова вулгарно! В книга бих могла все пак да го понеса, но по вестниците, в които после увиват дявол знае какво… това вече е прекалено!

И тя взе под ръка Арчи и го отведе оттам.

— А театъра? А Скриб? — викаше след нея принцът.

— Вашият братовчед е истинско чудовище — заяви Амалия на своя съпруг. — Боже, какви гадости ми говореше!

— Какви? — попита лейди Ъмбър, приближавайки се до тях с приятен на вид джентълмен на около четиридесет години.

— Ах, обикновени клюки! Като че ли сър Лаймхаус бил съблазнил жената на лорд Ъндъруд, за да получи влияние над него.

— Лейди Ъндъруд? Но тя е добродетелна като Пенелопа! — засмя се джентълменът. — Вярно е обаче, че останах с впечатлението, че е добродетелна по-скоро по неволя.

— Струва ми се, че чух нещо такова — призна лейди Ъмбър. За светска дама няма по-голям грях от това да признае, че не е в течение на последните слухове. — Вярно, че Ъндъруд и Лаймхаус наистина се сближиха от известно време насам.

— Интересно, дали лорд Ъндъруд знае? — попита джентълменът.

— Това е лорд Стивън, мъжа ми — представи го лейди Ъмбър като си спомни, че той и Амалия още не се познават. — Според мен, лорд Ъндъруд напълно разчита на благоразумието на жена си.

— На грозотата й, искаш да кажеш — отзова се мъжът й, разглеждайки брилянта на гърдите на Амалия. — А на вас не ви липсва смелост, милейди!

— В какъв смисъл? — предпазливо се осведоми Амалия.

— Това е „Принцеса“, нали? Прекрасен брилянт, но има един недостатък: носи нещастие на собственика си.

— Но какво говорите! — извика Амалия. Хвърляйки крадешком поглед към Арчи, тя забеляза, че той побледня и се смути.

— Първо е принадлежал на някой си Крафт, но той неочаквано се разорил и бил принуден да продаде камъка на херцог Олдкасъл,

бащата на вашия мъж, милейди. Той пък, доколкото ми е известно, го е подарил на жена си, която скоро след това е умряла от туберкулоза. Камъкът премина у единствената й дъщеря, която след кратко време се самоуби. Всички бяхме просто шокирани от това ужасно произшествие! След смъртта й камъкът се върна при баща й, стария херцог. И какво? Той внезапно умря от апоплектичен удар. Най-големият му син, не вярвайки в прокобата на камъка, го подари на жена си. Нали чухте какво се случи с тях? Удавиха се по време на медения си месец.

Лорд Ъмбър въздъхна и сви рамене:

— Но това още не е краят.

— Наистина?

— А Арчи нищо ли не ви е разказвал? За пожара, например? Или за дървото?

— Какво дърво? — попита Амалия.

— Преди месец — неохотно рече Арчи — се запали крилото на замъка. Едва успяхме да го угасим. Една седмица след това мълния удари вековния дъб край замъка, наложи се да го отсечем.

— Ето такива неща — лорд Ъмбър изпитателно погледна Амалия. — Наистина, милейди, вие сте много, много храбра жена!

— Не — отвърна Амалия, успяла да удържи усмивката на устата си, — просто не съм суеверна.

— Стивън — намеси се лейди Ъмбър, — не плаши херцогинята.

— Не е толкова лесно да бъда изплашена — отбеляза Амалия, сега вече без всякаква усмивка.

— Разбирам ви — важно рече лорд Ъмбър. — Вие носите със себе си талисман!

— Сериозно — каза лейди Ъмбър, — всички в Лондон вярват, че върху този камък лежи проклятие.

„Проклятие?“ Ами да, проклятие. Значи, ето за какво е ставало дума в писмото, намерено в стаята й! „Щастливи сме като никога“ — а скоро след това вече ги е нямало. Амалия почувства как тръпки я побиха. Тя погледна „Принцеса“ — беше блестяща, люлякова, възхитителна. Такъв камък и да носи нещастие? Глупости!

— Има само две проклятия, в които вярвам: бедността и болестите — рече тя. — Даже и в този момент гръм да ме удари, няма да променя мнението си.

— Какво пък, вие си знаете — замислено промълви лейди Ъмбър. — Но помнете, че сме ви предупредили!

В друг ъгъл на гостната двама души нито за миг не сваляха очи от херцогинята.

— Принцът я гледа — каза Лаймхаус.

— С принца е лейди Х. — отбеляза Ъндърууд. — Тя със сигурност няма да му позволи да прави глупости.

— Прикрепихте ли *към нея* надеждни хора? — попита оръдейният баронет.

— Джоунс, О’Брайън, Мълиган и Райли следят нея и готвача й денем и нощем.

— И какво?

— Нищо. Била е в посолството, била е у мадам Шаплен. Готвачът не се е отделял от кухнята.

— Дали да не се опитаме да го подкупим?

— За какво? Какво може да знае някакъв си жалък готвач? Менюто на утрешния обяд?

Негърът зад колоната, който слушаше целия разговор, се ухили. Прословутите Джоунс, О’Брайън и Ко бяха рядко ненаблюдателни и напълно лишени от въображение, иначе щяха да знаят какви чудеса е способна да сътвори прогорена коркова тапа, да не говорим пък за обикновената женска рокля и добре подбраната перука.

Вчера Амалия беше извикала Франсоа и го беше попитала:

— Мой Франсоа, способен ли си на подвиг заради мен?

— О! Трябва да заколя някого ли, мадам?

— Нищо подобно Франсоа! Трябва да ми намериш образци от почерците на лейди Джейн Ъндърууд и на Лаймхаус, а също така и хартията, която той обикновено ползва за писане. За днес, общо взето, това е всичко, но има едно „но“: край имението неотлъчно дежурят две карети, една пред парадния вход, друга пред черния. Изглежда, че ни следят.

— Може ли леко да ги зашеметя, мадам?

— Не, не, Франсоа, никакво насилие. Чуй какво измислих.

Вечерта агент Райли видя как на черния вход се появи перачка с кошница мръсно пране на главата. Поклащайки бедра, тя тръгна нагоре по улицата.

— Това се казва кукличка — въздъхна Райли.

„Кукличката“, която всъщност беше преоблечения Франсоа, се отправи към малък пансион, който държеше негова съотечественица, притежаваща две достойнства: когато трябваше, ставаше сляпа и глуха. Франсоа нае стая от нея, извади от кошницата някакви подозрителни приспособления и зачака нощта, оползотворявайки времето си с изучаване на подробна карта на Лондон.

През нощта той проникна в къщата на лорд и лейди Ъндъруд, където се сприятели с три симпатични кучета, които стопаните им, кой знае защо, смятаха за зли. След Ъндъруудови той посети Лаймхаус, който опъна нервите на Франсоа с това, че се прибра посред нощ, разбуди слугите и дълго им крещя. На Франсоа му се наложи да изслуша всичко това, легнал под кревата, изпод който успя да се измъкне чак когато Лаймхаус вече беше заспал.

— Той хъркаше като слон, мадам! — доложи Франсоа на господарката си. — Не, даже като стадо слонове!

На сутринта заменилият Райли Джоунс забеляза кълрав негър с малък куфар да влиза в имението. Негърът се промъкна в стаята на Франсоа, изми грима от лицето и ръцете си и се яви пред ясните очи на херцогиня Олдкасъл.

— Много добре — похвали действията на помощника си Амалия. — Вечерта трябва да подхвърлиш бележката, която ще ти дам, в джоба на Лаймхаус преди кралицата да го приеме. Предполагам, че е подготвил писмен доклад, така че бележката трябва да се озове в същия джоб като доклада.

Като изучи почерка на лейди Ъндъруд, тя написа на розово листче следното трогателно послание: „О, Джордж! Вие съвсем ме забравихте! Как можахте? Навеки ваша, с разбито сърце“.

— Ако много ни провърви — продължи Амалия, докато даваше бележката на Франсоа, — Ъндъруд ще я види и може би ще започне да подозира нещо.

— Ами Лаймхаус? — попита Франсоа. — Няма ли да се досети, че бележката е фалшива?

— Той със сигурност получава такива бележки с дузини — усмихна се Амалия, — как мислиш, ще тръгне ли по любовниците си да изяснява: „Скъпа, вие ли ми написахте това?“. А, освен това, много ти отива да си негър, в този образ ще дойдеш с нас при кралицата. Ако

някои от слугите те заговори, ще заломотиш неразбрано. Не си длъжен да разбираш английски!

— Слушам, мадам!

От своя страна, Амалия направи всичко, за да изкара кралицата от равновесие през съдбоносната вечер: облече си разкошна рокля, призоваваше към война, игра лошо бридж и дрънка глупости. Съдейки по всичко, усилията й бяха дали плод.

Освен това, тя пусна две сплетни, целящи да унизят Ъндъруд. Защо точно две? Защото една версия на нещо, което се е случило, не е сплетня, а даденост. А на Амалия й трябваше именно сплетня. Съществуват две разновидности на сплетните: първата е правдоподобна лъжа, а втората е истина, обрасла с измислици. На Амалия, разбира се, й трябваше първата разновидност. Лъжата трябва да е именно обоснована, иначе никой няма да повярва в нея, а значи, че няма и да я повтори. Ако някой си Смит (или Иванов) е известен с това, че не близва и капка, безполезно е да говориш за него, че е алкохолик, но ако същият този Смит (Иванов) е в обтегнати отношения с жена си, никой не би се удивил, ако чуе, че той я побийва. Плашещата външност на лейди Ъндъруд изискваше особен подход към „производството“ на сплетнята за нея и именно затова Амалия веднага вкара два предлога за интереса на Лаймхаус. Лейди Ъмбър разказа чутото на дузина познати, а Уелският принц го разпространи след всички останали. Когато тази скучна вечер най-после свърши и гостите получиха височайше позволение да си тръгнат, Амалия с удовлетворение констатира, че е направила всичко, което е могла, и най-важното — че усилията й са донесли определени плодове.

В каретата Арчи мълчеше. На Амалия също не й беше до разговори и тя замислено поглаждаше с пръст безценната „Принцеса“, която искреше в сумрака.

Негърът-слуга отвори вратичката на каретата и помогна на Амалия да слезе, а после изчезна. Възможно беше да се е разтворил в царящата наоколо тъмнина.

— Арчи — каза Амалия с упрек, когато вратите на Парк Лейн се затвориха зад тях, — вие сте зловредно човече! Нарочно ли ми дадохте „Принцеса“, като се надявахте, че ще ми е случи нещастие и ще се удавя? Мен вече са се опитвали да ме давят[2], така че запомнете: няма да ви се получи!

— Има си хас — отвърна херцогът с обиден тон, — на когото е писано да го обесят, той няма да се удави!

— Господине — избухна Амалия, — ако не бях така добре възпитана, щях да ви ударя плесница! Но тъй като съм лейди до мозъка на костите си, ще постъпя по друг начин.

Херцогът бързо вдигна ръце към ушите си, но допусна грешка, защото Амалия с всичка сила заби коляното си в едно определено чувствително място. Арчи захриптя, сгъна се на две и се свлече на пода.

— Уилър! — спокойно повика Амалия. Уилър беше лакей на херцога по време на пребиваванията му в Лондон. — Елате да помогнете на Негова Светлост. Изглежда, че е получил епилептичен припадък.

— Идвам, милейди!

Но щом направи няколко крачки, Уилър спря и с изумление възкликна:

— Но, милейди, моят господар не страда от епилепсия!

Очите на Амалия светеха в златно.

— Тогава защо лежи на пода и хрипти? — язвително попита тя и, оставяйки сконфузеният лакей да размишлява над този въпрос, се прибра в стаята си.

---

[1] Вероятно не на последно място, защото във въпросната пиеса един от героите произнася: „Най-незначителните неща често са от огромно значение. Може да си мислите, както и целият свят мисли, че политическите катастрофи, революциите, срутванията на империи са предизвикани от сериозни, дълбоки, важни причини. Но не сте прави! Държавите биват покорявани или защитавани от герои, от велики хора, но тези велики хора са водени от дребни страсти, капризи, суети“. — Б.пр. ↑

[2] Четете за това в романа на В. Вербинина „Амалия и маскираната сянка“ на издателство „Ексмо“[3]. — Б.а. ↑

[3] Книгата е излизала и под заглавие „Отровната маска“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12
В КОЯТО СЕ ПОЯВЯВА ТВЪРДЕ ИНТЕРЕСНА ЛИЧНОСТ И СИПЕ ПАРАДОКСИ

— Не искам нищо да слушам за нея! — бяха първите думи на херцог Олдкасъл на следващата сутрин.

Арчибалд изкара отвратителна нощ. Сънува, че е зрител в цирк, а после внезапно се превръща в тигър. Дресьорката го караше да скача през огнен обръч, да жонглира с живи мишки и да прави куп други главозамайващи трикове. На първия ред седеше Уелският принц и бурно аплодираше, скачайки на крака. Дресьорката се обръщаше към Арчи и той виждаше, че това е жена му в полупрозрачен пеньоар. В съня си той мечтаеше да я разкъса на парчета и накрая скочи върху нея, но скокът му завърши в пустотата и Арчи се събуди със страшно сърцебиене.

Именно затова, когато на сутринта при него дойде Уилър, осведоми се как е спал милорд и заговори за домашните дела, мимоходом споменавайки „херцогинята“, Арчи изпадна в ярост.

— Мошеничка! Интригантка! Изчадие на ада! Как загазих! О, боже, как загазих!

Той застена и забоде глава във възглавницата, като удряше с всички сили по леглото с юмрук.

Понеже знаеше, че херцогът така или иначе не може да го види, Уилър само сви рамене. Вече беше получил от камериерките най-положителни отзиви за новата херцогиня. С нея лесно се общуваше, беше любезна, никого не пришпорваше, не даваше безсмислени нареждания и не капризничеше. В очите на прислугата това са най-ценните човешки качества, които можете да си представите.

— Какво прави тя сега? — внезапно попита Арчи.

— Дава указания на готвача — отвърна лакеят с леко колебание.

— Дявол да го вземе и него! — избухна Арчи. — А негърът? Къде е негърът?

— Милейди каза, че си е заминал за Африка.

Арчи подозрително погледна слугата в лицето, но то изразяваше само пълна невъзмутимост…

— Франсоа — казваше през това време Амалия на съучастника си, — имам ново поръчение за теб. Лаймхаус има любовница, френска актриса. Казва се мадмоазел Донж. Тъй като ти си й сънародник, ще ти бъде лесно да завоюваш доверието й, за да разбереш от нея какви подаръци прави баронета на любовниците си. От една страна, не ми прилича на скъперник, а от друга — едва ли се отличава с особено въображение. Всички тези дейци извън сферата на интересите си пукната пара не струват и предполагам, че на всичките си приятелки той подарява за спомен едно и също — най-вероятно бижута. Постарай се да разузнаеш какви именно и къде ги поръчва. Да, Франсоа! Не забравяй още, че край къщата дежурят нашите ангели-хранители. Ето ти адреса на мадмоазел Донж — беше в досието. Ако баронетът вече се е разделил с нея, което е напълно възможно, разрешавам ти да я поухажваш, само не прекалявай. Общо взето, действай според обстоятелствата.

— Ах, мадам — прочувствено произнесе Франсоа, слагайки ръка на гърдите си, — със своето поръчение вие поливате с балсам раните ми!

— Какво, Франсоа, не ти ли харесва Англия?

— Не че не ми харесва… Но само сега, когато вече съм бил тук, разбирам защо англичаните са успели да завоюват целия свят. Вкъщи ги чакат овесената каша и англичанките, така че, може да се каже, те няма какво да губят.

— Пфу, Франсоа — каза Амалия с укор. — Наистина ли всички англичанки са толкова зле? Засрами се! Всъщност, ти за какво си говореше с младшата камериерка преди закуска, а?

— Мадам забравя, че не говоря английски — отвърна обидено Франсоа.

— Очевидно, само след закуска — отбеляза Амалия, гледайки го изпитателно.

Франсоа порозовя като варена скарида.

— Мадам, аз все пак съм французин, а французите имаме такава слава… Все пак трябва да защитавам репутацията на моята нация, в края на краищата.

— Франсоа, трябва да отбележа, че ти преди не проявяваше такъв патриотичен плам. Какво става?

— Казвам ви, мадам: в чужбина се налага човек да защитава престижа на родината.

— Каква самоотверженост!

— Какво да се прави, като Франция е известна именно с това. Не бих казал, че това е лошо. Само че понякога е доста трудоемко, защото всички искат доказателства, така се каже, чрез действия. Но заради родината човек може и да се постарае!

Твърдо, този мошеник беше неподражаем. Амалия тихо въздъхна.

— Франсоа, остави Алис на мира и се заеми с това, което ти поръчах. Всъщност, ето ти още една задача: купи ковчеже подобно на тези, които имат вкъщи Ъндъруудови. Ти беше там, когато търсеше нещо писано от нашата лейди, трябва да ги помниш. Колко време ще ти е нужно, за да разговориш мадмоазел Донж и да набавиш ковчежето?

— Към два часа, мадам.

— Франсоа, та ти си просто чудо… Добре. Върви, давам ти два дни. Но бъди предпазлив!

На вратата Франсоа се сблъска с Невил.

— Пак! — изсъска Арчи, изпращайки готвачът с недоволен поглед. — Мадам, време е да внесем известна яснота в нашите взаимоотношения. Нямам намерение…

Но в този момент на прага изникна Уилър с поднос, на който лежеше обемиста пачка писма.

— Толкова много? — порази се Арчи. — Откъде?

Той се зае да разрязва с нож пликовете, поглеждайки Амалия намръщено. Уилър се изпъна като струна, гледайки право пред себе си, но с крайчеца на окото си попоглеждаше към херцогинята, която носеше копринен пеньоар, този път непрозрачен, но позволяващ човек да се досеща какво се крие под него.

— Уилър — сухо каза Арчи, — струва ми се, че по най-безсрамен начин зяпате жена ми.

— В никакъв случай, сър! — ужаси се Уилър.

— Уилър — кипна Арчи, — махайте се, преди да съм ви уволнил!

Уилър изпълни заповедта и беззвучно се разтвори в лабиринта от коридори в имението.

— Всичко в тази къща ме дразни — капризно се оплака Арчи, като отново се захвана с разпечатването на писмата. — А това пък какво е? Печатът е на Уелския принц! — той поаленя. — Нали няма да възразите, милейди, ако го прочета? Адресирано е до вас, разбира се, но… Дявол да го вземе! Не трябваше да го чета. Вие пък съвсем няма защо да го виждате. Нито една порядъчна жена… Така, а какво имаме тук? Ето, моля ви се, още една покана! Всички искат да видят новоизпечената херцогиня Олдкасъл и мухльото-мъж, има си хас. А това какво е? Прием у лейди Ърлин! — той ядосано хвърли цялата купчина писма на масата.

Амалия седеше безмълвна, отпивайки кафе от чашка с големината на напръстник.

— С какво — жално попита херцогът, — с какво съм разгневил бог, та ми изпрати вас?

— Не знам — благоволи да отвърне Амалия, — но за себе си твърдо мога да кажа, че страдам без вина.

— Тя ми се и подиграва… — жално съобщи Арчи на позлатения Купидон върху старинния часовник в стил Помпадур.

Купидон не реагира по никакъв начин на думите му. Богът на любовта, вероятно, познаваше и по-големи трагедии.

— А, и ако още веднъж си позволите да ме докоснете… — злобно започна Арчи.

— Какво ще ми направите? Ще ме удавите в Темза? Ще ме затворите в семейната крипта без храна и вода?

— Това за криптата е добра идея, но аз се уповавам на разрушителната сила на „Принцеса“, милейди. Моля се на бог да ви сполети някакъв нещастен случай, който да ме избави от необходимостта да използвам насилие — отвърна той, подражавайки на тона на Амалия.

— Майка ми винаги казва: „Когато цялата надежда е в молитвата, значи няма надежда“. Какво пък, за да облекча задачата ви,

ще нося брилянта без да го свалям на всички вечерни събития, на които ще присъстваме. Всъщност, кого трябва да посетим?

Арчи тихо въздъхна.

— Понякога — изрече той — се съмнявам, че ще имам сили да издържа оставащите двадесет и пет дни.

Франсоа се появи надвечер, когато мадам Шаплен помагаше на Амалия да облече розова рокля със сребро, в която на херцогинята предстоеше да блести на приема у лейди Ърлин, неуморна светска сплетница.

Изчаквайки вратата след великата мадам и нейните помощнички да се затвори, Франсоа извади ковчеже, приглади косата си и седна.

— Ето ковчежето, което искахте, мадам.

— А другата работа? — попита Амалия.

Франсоа се смръщи.

— За малко да се провали — доложи с отвращение той. — Облякох се като перачка, като предния път, и представете си, един от ония типове тръгна след мен.

— По дяволите, да не са те засекли?

— Не, мадам, той го направи с непристойни намерения.

— Ангелът-хранител?

— Аха! Говореше ми всякакви гнусотии и се мъчеше да ме ощипе по задника.

— Но не те е познал? — разтревожено попита Амалия. — Ти какво му каза?

— Това, което им е хубавото на жените — без всякакви заобикалки заяви Франсоа — е, че могат и думица да не продумат и никой нищо няма да заподозре. На всичките му думи аз отговарях с хихикане, но на ъгъла търпението ми се изчерпа и вече исках да го халосам както трябва, обаче се побоях, че ще разваля цялата работа и ще ми се карате.

Амалия въздъхна с облекчение.

— Франсоа — обяви тя, — ти заслужаваш допълнителна награда.

— Бедните жени… — каза меланхолично Франсоа. — Какво ли не им се налага да търпят! Накратко, бях у моята съотечественица.

Оказахте се права: Лаймхаус вече я е зарязал заради друга, така че тя много се зарадва на моето посещение. Наговорих й куп комплименти и научих доста интересни неща. По въпроса за подаръците: нашият баронет има навик на всичките си любовници да подарява еднакви пръстени. Доколкото разбрах, това е нещо като знак, че са били с него. Мадмоазел Донж ми показа нейния пръстен. Той е златен, с малък рубин, заобиколен от дребни брилянти, накратко, не е бог знае какво. Пръстените се поръчват на бижутера Лоусън, което е съвсем близо до нас. Аз…

— Прекрасно, Франсоа — прекъсна го Амалия. — Помогни ми да закопчая верижката.

— О! — плесна с ръце Франсоа. — Какъв възхитителен брилянт! Истински ли е?

— Да, но по-добре не мисли за него. Казват, че носел нещастие на всичките си собственици… Благодаря, Франсоа. И така, следващата задача за тебе: ти се жениш. Само не прави такава физиономия! Напомняш ми за моя вуйчо Казимир. И така, ти си богат французин… Вземи, ето ти пари. Ще отидеш при бижутера Лоусън и ще му поръчаш пръстен за годеницата ти. С рубин и брилянти, ясно? Ще донесеш пръстена на мен. Купи още две-три рози различни цветове, трябва да ги изсушим. Дребна работа… Да, трябва ни още мъжка носна кърпа. Всъщност не, не кърпа, става прекалено. Може би по-добре табакера? Лаймхаус пуши, знам го от досието му. Да имах някаква вещ с неговите инициали, щеше да е просто прекрасно. Ти си претърсвал вещите му, кажи, не помниш ли каква табакера има?

Франсоа се изкашля смутено.

— Какво има, Франсоа?

— Виждате ли — плахо започна мошеникът, — аз такова… хм… Общо взето, когато ми наредихте да намеря хартията, която ползва Лаймхаус, и образец от неговия почерк, аз… м-м… Накратко, превиших пълномощията си.

— Откраднал си табакерата му? — тихо попита Амалия.

— Да, мадам. Тя беше такава… такава… Накратко, който не е бил крадец, той няма да ме разбере. Тя е… как се казваше във вестника? Екстатическо удоволствие!

— Естетическо — поправи го Амалия. — Франсоа, ти си гений! Давай табакерата.

— В стаята ми е — съобщи Франсоа.

— Донеси я!

След минута табакерата вече беше в ръцете на Амалия. Това наистина беше изящна вещ, златна, цялата великолепно гравирана, с инициалите на собственика й на капака.

— Чудесно — одобри Амалия. — И така, Франсоа, остават розите и пръстена. Разчитам на теб. Ако нашите ангели не те оставят на мира, какво пък, облечи се като негър, тогава мисля, че няма от какво да се опасяваш. Всъщност, можеш да си поръчаш такава табакера при бижутера, ще я внеса в общите разходи. Все пак ще ти бъде по-приятно да имаш вещ с твоите собствени инициали, нали? Това е всичко, трябва да тръгвам…

Вечерта у лейди Ърлин надхвърли всички очаквания. Първо, тя беше удостоена с присъствието на херцогиня Олдкасъл, за която толкова се говореше. Второ, на нея присъстваше някакъв член на кралското семейство, безгласен и трудноподвижен, но придаващ на събралото се общество необходимия блясък със самото си появяване. И трето, за десерт, така да се каже, беше сервиран известният журналист мистър Оскар Уайлд, доста едър ирландец с порцелановосини очи и щателно сресани коси. Лейди Ърлин беше напълно щастлива: имаше основания да смята, че нейното party се е получило[1] превъзходно. Самата лейди Ърлин беше известна с това, че възрастта й не се променяше вече осем години, застивайки на числото тридесет и една.

— Ако кажа, че съм на тридесет, няма да ми повярват, а тридесет и две вече е твърде много! — така обосноваваше тя своя избор.

Лейди Ърлин беше омъжена, но ако лорд Ърлин изобщо съществуваше в природата, то той благоразумно не издаваше признаци на живот. Злите езици твърдяха, че жена му, тази красива брюнетка с орлов нос, това положение на нещата напълно я устройва. И наистина, за лейди Ърлин не можеше да се каже, че страда. Тя устройваше модни приеми, въртеше се във вихъра на светския живот и изобщо се наслаждаваше, както можеше.

Сред гостите Амалия забеляза няколко познати лица: Беатрис и Стивън Ъмбър, както и полковник Джеймс Хоторн, същия, който беше

свидетел на сватбата й с Арчи. Полковникът се поклони на Амалия, видимо смутен. След него се приближи неспокоен млад човек със слабо лице и вълнисти коси. Арчи й го представи като своя братовчед Брус. След пет минути Амалия чу как братовчедът Брус, замъкнал Арчи в ъгъла, му иска десет лири назаем.

На масата Амалия се оказа между мъжа си и ирландския журналист, който я поглеждаше с любопитство. Както се изясни при разговора, журналистът някога си беше написал пиеса за Русия[2]. Амалия разбра, че в нея е имало цареубийство, нихилисти и изобщо са кипели възвишени страсти, при което кой знае защо нито един театър не беше рискувал да постави тази галиматия. Мислено Амалия въздаде хвала на небесата: когато на Запад се заемат да пишат за Русия, то излиза или злобен пасквил, или някаква невероятна глупост от рода на „Михаил Строгов“ на Жул Верн, който се беше оказал по-фантастичен от всякаква фантастика, въпреки че историята, разказана в него, претендираше да е достоверна.

— Защо не напишете пиеса за живота в Англия? — попита Амалия. — За писателя е най-добре да пише за това, което познава.

Известно време ирландецът я гледа важно, преди да отговори. Големите му изпъкнали очи биха могли да бъдат хипнотизиращи, ако в тях не се криеше толкова добродушие.

— Познанието — това е само набор от заблуди, представящи се за истина. Художникът може да се заблуждава, но кое може да бъде по-лошо от това да бъдеш правдив? Нали изкуството, като се замислим дълбоко, не е нещо по-различно от прекрасна лъжа. Не сте ли съгласна?

Амалия загуби интерес към събеседника си. Тя реши, че пред нея стои poseur[3], обикновено дрънкало, желаещо да мине за остроумно.

— Скъпа моя, вие сте наистина безстрашна жена! — възхити се лейди Ърлин. — Първо този брилянт… Боже! Тръпки щяха да ме побиват, ако го носех! Сега спорите с мистър Уайлд… Внимавайте, той е закоравял любител на споровете. Миналия път, например, той ме убеди, че… Как го беше казал? Ах, да, че егоизмът е висша форма на благотворителност. Или беше, че благотворителността е висша форма на егоизъм?

— Виж ти! — изрече безименният член на кралското семейство.

— Накратко, че тези две неща напълно се покриват. Мистър Уайлд! Кога най-сетне ще напишете нещо за нас?

„Никога“ — мислено подсказа Амалия. Самата тя беше виждала множество подобни на ирландеца хора, които блестяха в салоните, но бяха напълно неспособни да изразят свързано мислите си на хартия.

— Нима не прочетохте моята статия „За женската рокля[4]“? — попита журналистът.

— О! Имам предвид роман, мистър Уайлд! Такъв, че да те хване за сърцето. Съвременната литература е толкова постна и еднообразна!

— Сериозно? — удиви се Брус Невил, братовчедът на Арчи. — Аз пък и не подозирах, че съществува такава!

Над масата се разнесе дружен смях.

— Не е ли странно, наистина: литератори има, а литература няма! — отбеляза през смях Беатрис Ъмбър.

— Именно затова я няма — отвърна мистър Уайлд със сериозен тон. — Проблемът е в това, че литераторите твърде сериозно се отнасят към своята работа.

— Е, според мен сте твърде суров с тях, мистър Уайлд!

— Веднъж четох Дикенс — вметна полковника, който дотогава мълчеше. — Не е лошо, но е много дълго. И изобщо няма военни.

— О! Дикенс! Колко жалко, че е вече мъртъв!

— Разбира се — съгласи се мистър Уайлд, — и е особено неприлично, че умря в Лондон. Трябва де се умира или в Париж, или в Рим, или изобщо да не се умира[5].

— Добре би било! — въздъхна една лейди от тази част от гостите, чиито години отдавна бяха превалили седемдесет.

— А възможно ли е? — скептично се осведоми Стивън Ъмбър.

— Разбира се, но за целта се иска да бъдете произведение на изкуството.

Приказливият ирландец напълно подчини на себе си общата беседа. Засипваха го с въпроси от всички страни и той им отговаряше така непринудено и изящно, че Амалия без да иска започна да се вглежда по-внимателно в него. Според нея много негови фрази бяха просто евтина словесна еквилибристика, но той явно беше умен и съжденията му често поразяваха с проницателността си.

— Познавате ли Ърни?

— Да, но си мисля да прекратя познанството си с него. Станал е напълно непоносим. Представете си, преди месец започна да мисли и това толкова му хареса, че вече не може да спре. Мисля, че мястото му е в парламента.

— Вие говорите като по писано, мистър Уайлд!

— Даже отделна фраза може да бъде роман.

— Как мислите, дали Елизабет ще се омъжи за този художник?

— На мен ми се струва, скъпа, че тя отдава явно предпочитание на фабриканта N, този, дето произвежда изкуствени челюсти.

— И нищо чудно: жената винаги предпочита изкуственото пред изкуството.

— Ах, мистър Уайлд, толкова сте забавен!

— Вярвате ли в безсмъртието, мистър Уайлд?

— Бих искал.

— И все пак?

— И все пак… Душата без тяло е по-малко от нищо.

— А тяло без душа? Може ли да има такова?

— Разбира се. Това е образцовият англичанин.

— О!

— А!

— Не, какъв шегаджия наистина!

— Чухте ли? Лаймхаус май бил съблазнил жената на Ъндъруд. Голям смях!

— Защо пък? Всяка жена мечтае да бъде непостоянна, но не всяка й се удава.

— Мистър Уайлд, та вие сте циник!

— Цинизмът е цената за това да знаеш кое колко струва.

— Интересно, постоянството някога било ли е на мода?

— Разбира се. По времето на Адам и Ева, но оттогава много неща са се изменили.

— О! Скъпа, той абсолютно няма съвест.

— Какво е съвестта? Здравият разум ни подсказва, че това е просто обърнато наопаки самолюбие.

— Арчи — изнемогвайки рече Амалия, когато се връщаха от вечеринката, — когато избирате покани за вечери, погрижете се мистър Уайлд да не бъде там. Той положително е непоносим.

— Можете да не се безпокоите — отзова се Арчи, — в края на седмицата се връщаме в Олдкасъл.

Амалия въздъхна с облекчение.

Ако знаеше какво я чака в Олдкасъл, тя най-вероятно би предпочела да остане в Лондон и да вечеря всяка вечер с мистър Уайлд. Но тъй като нищо подобно не й минаваше през ума, ние просто ще я последваме и ще видим какво ще се случи.

---

[1] Вечеринка (англ.). — Б.а. ↑

[2] Пиесата се казва „Вера, или Нихилисти“. За съществуването й знаят само най-заклетите почитатели на великия писател, тъй като тя се счита за едно от най-неудачните му творения. — Б.а. ↑

[3] Позьор (фр.) — Б.а. ↑

[4] Публикувана във вестник „Пал-Мал“ на 14 февруари 1884 година. — Б.а. ↑

[5] Самият Оскар Уайлд умира в Париж на 46 години, 15 години след описваните събития. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13
СЪОТВЕТСТВАЩА НА ИМЕТО СИ

До лорд Сеймур

Секретно

От: Обри Джоунс, Робърт О'Брайън, Рупърт Мълиган и Самюъл Райли

Обектът се държи спокойно. Четири пъти беше навестяван от мадам Шаплен, френска модистка. Следенето на готвача не доведе до никакъв резултат: той практически не напуска кухнята. Три пъти обектът и херцогът излизаха, за да правят посещения. От беседата с младшия лакей Бармъли стана ясно, че скоро ще се връщат в Олдкасъл.

Щом прочете донесението, лорд Сеймур замислено направи няколко крачки из кабинета си. Благородният лорд наполовина се състоеше от космати, обрасли вежди, и наполовина — от всичко останало, така че всеки, който поне веднъж го беше виждал, вече не можеше да го забрави.

Лорд Сеймур беше недоволен. Спокойствието на обекта му се струваше измамно и той вече беше дал заповед на двама от хората си, които се ползваха с успех сред прекрасния пол, да се свържат с шивачките на мадам Шаплен и да разузнаят каква работа има тя с херцогинята. Самата мадам Шаплен също я следяха, но това не доведе до нищо, освен до установяване на факта, че симпатичният млад човек, който живееше с модистката и който се представяше за неин племенник, всъщност й се пада нещо съвсем друго. Но пък нали това, в края на краищата, не беше престъпление.

Ако лорд Сеймур го тревожеха нечии любовни връзки, то във всеки случай не бяха тези на някаква си там модистка. Например,

когато той чу, че Лаймхаус е завъртял интрижка с жената на Ъндърууд (което вече си беше източник на сериозни неприятности), лорд Сеймур се опита предпазливо да поговори с Лаймхаус по въпроса. Но баронетът не беше от тези, на които е достатъчен лек намек, за да се сетят за какво става дума. Отначало той се преструваше, че не разбира за какво му намекват — а може би наистина не разбираше, — а после изпадна в ярост и заяви, че неговите лични работи не касаят никого. Накратко, само дето не прати събеседника си по дяволите.

Никога досега лорд Сеймур не се беше оказвал в толкова деликатно положение. Той не разбираше какво такъв опитен човек като Лаймхаус би могъл да намира у лейди Ъндърууд, макар че до ушите му долитаха слухове, че като че ли баронетът е завързал отношения с лейди Джейн след сключен с някого бас. От Лаймхаус такова нещо можеше да се очаква — навремето си беше покорил толкова красавици, че за разнообразие можеше да се е прехвърлил и на по-малко изискани екземпляри. С кого именно е бил сключен басът лорд Сеймур не знаеше, а неговата собствена жена, лейди Сеймур, окръгли очи, когато той я попита направо за това.

— Но, скъпи — изчурулика тя, — мислех, че при твоя пост ти си длъжен да знаеш всичко!

Уви, да се знае всичко беше решително невъзможно. Например, нито лорд Сеймур, нито неговите хора се досещаха, че преди отпътуването от Лондон готвачът Франсоа няколко пъти беше излизал от къщата по поръки на господарката си. Първо той й донесе пръстен с рубин от бижутера Лоусън, а после се промъкна в имението на Ъндъруудови, след което Амалия му разреши да си почине.

— Бомбата е заложена, Франсоа, но кога ще се взриви, е неизвестно. Трябва да почакаме.

На вратата се почука.

— Моля за извинение, Ваша Светлост — каза лакеят Уилър, — но случайно да сте виждала иглата за вратовръзки на херцога? Една такава голяма, с изумруд… Негова Светлост не може да я намери.

— Не, не съм я виждала.

— Мога ли да тръгвам? — осведоми се Франсоа, когато вратата зад Уилър се затвори.

Амалия мълчаливо гледаше съучастника си, почуквайки с пантофка по пода. Франсоа се размърда на място, показвайки признаци на нетърпение, но Амалия все така не казваше нито дума.

— Права сте — въздъхна мошеникът, — у мен е. Да я донеса ли?

— Да, Франсоа — рече Амалия, — и да не се повтаря повече!

— Просто исках да се убедя, че не губя тренинг — оправдаваше се Франсоа.

— О, не, Франсоа, точно от това със сигурност няма опасност!

През деня търсената игла се намери под килима на голямата гостна, а на следващата сутрин херцогската чета замина за замъка Олдкасъл.

— Организирам лов — каза Арчи. — Ще дойдат много хора — Джими, Ъмбърови, братовчедът Брус и други.

— А братовчедът Бърти? — осведоми се Амалия.

— Не ме изкарвайте от нерви! — раздразнено изсумтя Арчи. — Той шест пъти ви изпраща писма, които вече се уморих да късам на парчета. Ако се появи в Олдкасъл, ще насъскам кучетата по него.

Замъкът на Синята брада си беше все такъв, какъвто го беше запомнила Амалия — плашещ и възхитителен. Тя се преоблече за обяд, след който помоли икономa да й покаже дървото, в което беше попаднала мълния.

— Наложи се да го отсечем, милейди — отвърна Роджърс. — Остана само пън.

Амалия каза, че пънът напълно я устройва. Дървото се намираше на стотина метра от замъка, на открито пространство. Роджърс съобщи, че е било високо дърво, не по-малко от шестдесет фута.

— Нищо чудно, че го е ударила мълния — промърмори Амалия и се отправи към крилото, което беше горяло през тази година.

Оказа се, че това е обикновено помещение за пазача, където пазеха градински инвентар. То стоеше в самия край, до езерото, където упражняваха гласните си струни пълчища жаби. Покривът беше изгорял и рухнал, стените бяха покрити с черен нагар.

— Кой идва обикновено тук? Градинарят?

— Да, милейди.

— Той пуши ли?

— Лула, милейди.

Амалия се намръщи.

— И, разбира се, когато е станал пожарът, той е твърдял, че няма навик да си хвърля кибритените клечки, където му падне. Благодаря ви, Роджърс.

Ловът беше насрочен за четвъртък, а гостите пристигнаха предишната вечер. Дойде Брус Невил със сестра си Мери, светлокоса млада лейди, която с всички сили се опитваше да изглежда привлекателна, но това не й се удаваше особено. Тя се яви съпроводена от Етел Стърлинг, слабичка бледна девойка с широки раздуващи се ноздри, и със своя годеник мистър Хенри Брайс, който привличаше вниманието с уверените си маниери и безупречната си осанка. Амалия разбра, че е бил военен и даже е служил в Индия, но е излязъл в оставка по здравословни причини. Що се отнасяше до Етел, която Мери наричаше „моята скъпа сестричка“, тя действително се падаше родственица на Невилови — уви, съвсем небогата и без връзки, които биха могли да й заменят богатството. В голяма компания тази тиха и скромна девойка явно се чувстваше не на мястото си, но тя обичаше лова и забележимо се оживяваше, щом заговореше за него. Малко по-късно пристигнаха полковник Хоторн, трима приятели на Арчи с незапомнящи се фамилии и физиономии, а освен тях и един далечен чичо на Арчи — мистър Хардли със съпругата си, който беше толкова добродушен, колкото тя свадлива. Съпругата му намрази Амалия от пръв поглед и докато пред хората демонстрираше горещата си привързаност към нея, зад гърба й говореше за нея ужасни гадости.

— Скъпа моя, каква изумителна рокля! Просто невероятна! Толкова се радваме да се запознаем с вас. Най-после Олдкасъл ще има достойна стопанка. Надявам се да ни поканите на кръщенето на наследника, че то тези мъже постоянно забравят за всичко! Та кога да очакваме попълнение в семейството?

От всички страни към тях бяха устремени любопитни погледи. Арчи позеленя и впери мъченически поглед в тавана.

— Quand les poules auront des dents[1]! — обяви Амалия. — Как да го преведа на английски, скъпи?

— Ъ-ъ… „по-бързо, отколкото си мислите“! — съвзе се Арчи, хвърляйки й изпълнен с благодарности поглед.

— Именно — потвърди Амалия.

— Арчи — подхвана мисис Хардли малко по-късно, когато Амалия вече беше излязла, — не намираш ли, че жена ти харчи твърде

много за тоалети?

Арчи се смути. Общо взето, всички пари, които Амалия харчеше за себе си, бяха нейни собствени.

— Е, нали знаеш, леличко, че на брилянта му е нужен достоен обков — измъкна се той.

Мистър Хардли одобрително премлясна.

— Къде се запознахте, Арчи? Ти никога не си ни разказвал за нея!

— Това е тайна — отвърна Арчи с усмивка.

Той се качи при Амалия и след няколко общи фрази я попита дали може да покани Емили на гости или на нея ще й бъде неприятно.

— Поканете я — каза Амалия, която, прозявайки се, четеше Ъндъруудовите вестници. — Правете, каквото искате, Арчи, на мен ми е все едно.

— Поканих още и Ъмбърови — добави Арчи. — Ако съседите ни вече са пристигнали от Лондон, ще се присъединят към нас. И, разбира се, вие ще дойдете на лова с мен.

Амалия досадено отметна вестниците.

— Арчи — сърдито каза тя, — не понасям, когато се убиват животни за развлечение. И освен това е подло, когато цяла тълпа конници с кучета гони едно нещастно зверче, което няма как да се защити.

— Е, недейте така — възрази запаленият ловец. — Лисицата е ужасно хитро животно!

На сутринта агент Райли, заседнал в засада с мощен бинокъл, видя около замъка невероятна суетня. Лаеха кучета, пръхтяха и цвилеха коне, хора си говореха и се смееха. Мисис Хардли в светлосинята си амазонка изглеждаше доста представително, Беатрис Ъмбър — още по-добре, но в този момент се появи херцогиня Олдкасъл в бяло и засенчи всички. След херцогинята се появи херцогът, като пътьом си слагаше ръкавиците.

— Ще се изцапа — неодобрително отбеляза мисис Хардли пред съпруга си. — Бялото много лесно се цапа!

— Но й отива — отзова се безгрижно съпругът й и мисис Хардли, трепвайки, изпитателно се вгледа в него.

Амалия не понасяше да язди в амазонка. Тя беше прекарала известно време в Америка и там беше свикнала да язди в мъжки костюм, а амазонката я ограничаваше. Въпреки това, когато доведоха коня й, тя се вдигна на седлото леко и грациозно.

— Дявол да го вземе — възкликна Брайс, годеникът на Мери Невил, — изглеждате като богинята Диана, честна дума!

Амалия леко се усмихна на снажния джентълмен — Брайс беше много висок, рижав, с открито, предразполагащо лице. Освен това винаги е приятно да чуеш нещо приятно за себе си. Арчи взе камшика от слугата и скочи на коня си. Краката на херцога се клатеха поне един фут под корема на коня и той не можа веднага да улучи стремената.

— Един кон върху друг кон — промърмори Амалия.

Кучетата се спуснаха в гората, кавалкадата потегли. Райли в засадата погледна часовника си, извади тефтер и записа времето.

Амалия яздеше, дишайки с пълни гърди, и не мислеше за нищо. Пушката лежеше напряко на седлото й и тя нямаше никакво намерение да я използва. Пропусна напред всички желаещи. Брус Невил се задържа до нея и те продължиха един до друг. Някъде напред викаха и тръбяха егерите, нарядко се чуваха и изстрели.

— А вие, изглежда, не обичате лова — отбеляза Брус.

— Равнодушна съм към него — отвърна Амалия. — Докато вашата сестра изглежда не може да живее без него.

— Мери? О, тя го обожава! Впрочем, на нея не й се удава да ловува често и затова се радва на всяка възможност. Нашето имение, уви, не ни позволява да се наслаждаваме на лова в пълния му смисъл.

Амалия си спомни как Брус крънкаше пари от мъжа й и леко се намръщи. Определено, едва ли тяхното състояние изобщо им позволяваше да се наслаждават на каквото и да било.

— Този Хенри Брайс годеник ли й е?

— О, честно да ви кажа, не знам. Мери обожава да е сгодена, но до сватба все още не се е стигало.

— Защо?

— Трудно е да се каже. Веднъж за нея се сватосва един джентълмен, но той беше вече над петдесетгодишен и имаше деца на нейната възраст, така че тя му отказа. Друг път едва не се омъжи, но се оказа, че избраникът й вече е женен някъде на Барбадос. По едно време говореха, че ще се омъжва за Арчи, но той нещо размисли.

Кажете, а възможно ли е ние с вас да сме се срещали преди? Виждал съм ви някъде…

— Едва ли — отвърна сдържано Амалия. Подтекстът на такива въпроси обикновено е доста елементарен, а на Амалия съвсем не й допадаше идеята да бъде ухажвана от Брус Невил.

— Толкова е мило от страна на вашия мъж да ни покани тук — говореше Брус. — Приятно е, че е така привързан към родните си.

Към тях се приближи Етел Стърлинг. Сивата мишка напълно се беше преобразила. Бузите й горяха, очите й светеха от щастие.

— Какво правите? Лентяи! Ние почти хванахме лисицата, но тя се изплъзна нанякъде! По-бързо, по-бързо!

Но лисицата като че ли беше потънала вдън земя. Кучетата загубиха следата и даже знаменитият Зигзаг, смешна кръстоска между гонче и черен лабрадор, който се отличаваше с най-силен нюх, не можеше да открие ловката кумица и само се мотаеше насам-натам. По принцип, това се случи, защото преди няколко минути той се беше натъкнал на седящия в засада Райли и беше заръмжал срещу него. Агентът му беше тикнал тютюн в носа, бедният Зигзаг беше започнал да киха като луд и в резултат беше изпуснал плячката.

Ловците се събраха на една голяма поляна на военен съвет. Полковникът предлагаше да се разделят, Беатрис Ъмбър възразяваше. Неочаквано Амалия я прободе нещо като мраз, както тогава, в спалнята й. Тя се огледа. Изглеждаше, че всички са тук, и все пак…

— Къде е Арчи? — попита тя.

Полковникът прекъсна спора и удивено впери поглед в нея.

— Арчи?

— Да, къде е херцогът?

Ловците започнаха да се споглеждат с недоумение. И действително, херцогът го нямаше. Мери Невил заяви, че го е видяла преди пет минути. Етел озадачено въртеше глава. Хардли твърдеше, че трябва да е някъде наблизо. Мисис Хардли с глас, на когото биха завидели всички ръждиви панти, заяви, че във всеки случай Арчи няма къде да се е дянал. Беатрис Ъмбър започна да вика херцога, към нея се присъедини и полковникът.

— Дявол да го вземе — каза Брус Невил, започвайки да се тревожи, — ами ако е попаднал в блатото?

— Какво блато, Брус? — отзова се сестра му. — Не говори глупости! Арчи познава гората като петте си пръста!

Годеникът й предложи да се отправи в търсене на херцога. Останалите, изглежда, бяха по-скоро склонни да продължат лова. Конниците се разделиха. Амалия взе Зигзаг, отвърна с категорично „не“ на предложението на Брус Невил да я съпровожда, кой знае защо провери дали пушката й е заредена и тръгна обратно на следите на подковите.

— Зигзаг, търси стопанина! Търси Арчи!

Всички лоши предчувствия се пробудиха в душата й. Камъкът, който носеше нещастие, мигновено възкръсна във въображението й. Разбира се, всичко това са глупости и суеверия, но нали херцогинята, майката на Арчи, беше умряла? Сестра му се беше самоубила? Баща му беше умрял? Брат му и неговата жена се бяха удавили? Всички ние сме само нишчици в паяжината на съдбата и кое знае как точно тя ще реши да си играе с нас…

Зигзаг залая и се втурна напред през храстите. Амалия пришпори коня, без да обръща внимание на клончетата, които се закачаха за амазонката й. Тя препусна през локва и калта се разхвърча по бялата тъкан, но на Амалия не й беше до това. Зигзаг с радостен лай тичаше напред и на една полянка, обградена с високи борове, Амалия най-сетне видя Арчи. Той лежеше на земята, слабо примигвайки, а на десетина крачки от него, разперила рижата си опашка и изплезила език, седеше на задните си лапи напълно изтощената лисица. Хълбоците й тежко се издуваха и спадаха.

— Зигзаг, при мен! Назад! Назад, негоднико! — викна нашата героиня на кучето, за да го спре.

Зигзаг със скимтене се подчини.

— Амалия — развълнува се Арчи, — ето я лисицата! Стреляйте де, какво чакате?

Зверчето помръдна с опашка и отправи към ездачката с пушка с напълно човешки, осмислен поглед, от който Амалия се почувства неудобно.

— Бягай, рижке, бягай — каза тя меко, — никой няма да те закача.

Лисицата, изглежда, я разбра. Тя се изправи и бавно се насочи към храстите. Зигзаг заръмжа и направи опит да се хвърли след нея.

— Назад, Зигзаг! — отново му викна Амалия, докато скачаше от коня си. — Арчи, какво ви е? Жив ли сте?

— Струва ми се, че счупих крак — каза жално Арчи.

— Чий — ваш или на коня?

— Предполагам, че все пак мой — сърдито отвърна херцогът. — Вие какво, не виждате ли?

— Можеше и да е на коня — рече Амалия, съвземайки се с облекчение. — То като ви гледа, човек може да си помисли, че конят трябва да язди вас, а не вие него.

— Това трябва да е смешно ли? — обиди се Арчи. — Аз гонех лисицата и дяволският кон ме хвърли. В живота си не съм падал от кон! Но той се запъна пред локвата и аз… Общо взето, никога не съм имал толкова лош късмет. Пълзях след него и се опитвах да го хвана, но той беше като луд и тогава се настаних тук и започнах да чакам. Ще ми помогнете ли?

Амалия се намръщи:

— Конят се е запънал пред локвата? Защо?

— Кой знае — раздразнено рече Олдкасъл. — Помогнете ми да стана. Защо не убихте лисицата? Щеше да бъде добър трофей!

— Къде е конят? — рязко попита Амалия.

— Избяга — сви рамене херцогът.

Амалия се оглеждаше, напрегнато съобразявайки нещо.

— Слушайте, аз прекрасно знам какво търсите — жално промълви Арчи. — Търсите камък, за да ми размажете главата. Ето, точно тук има подходящ — той яростно се заизвива. — Ще ми помогнете ли или не? Какво ви е?

— Не ми харесва — мрачно отвърна Амалия, като се приближаваше до него, — когато моят мъж пада от кон. Та нали така може и врата си да счупите, Арчи.

— И на мен не ми харесва — свадливо отвърна херцогът. — Честно казано, предпочитам аз да бъда вдовец, отколкото да оставя вас своя безутешна вдовица.

Амалия коленичи, опирайки се с ръце на мъха, и сърдито погледна херцога. Той замря в ужас, очаквайки, че за такава дързост пак ще му извият ухото или ще му направят нещо още по-лошо, но Амалия само въздъхна, наведе се над него и го целуна по устните. Отначало — примерно секунда, секунда и половина, — херцогът се

противеше, после престана, но когато започна, така де се каже, да навлиза в материала, Амалия рязко го отблъсна и се изправи. Зигзаг, склонил настрани голямата си глава, ги гледаше с умиление.

— Стига толкова изкуствено дишане — каза решително Амалия. — Да вървим, Арчи.

— Но аз не мога! — възмути се херцогът.

— Скъпи Арчи — отвърна Амалия, леко свивайки рамене, — вие сте англичанин, а англичаните са най-упоритата нация на света. Ако поискате, ще можете всичко.

— Всичко? — стъписан попита херцогът.

Амалия му помогна да се изправи, седна на седлото и бавничко потегли. Херцогът пристъпваше до нея, държейки се за стремето й, а Зигзаг тичаше напред, изплезил дългия си розов език.

Край замъка срещу тях изтича разтревоженият иконом.

— О, сър! О, сър! Кракът ви! Счупен ли е? Как се добрахте дотук?

— Изкуственото дишане прави чудеса, Роджърс! — изхриптя херцогът и припадна в ръцете на слугата.

---

[1] Когато цъфнат налъмите (фр.), в буквален превод, „когато на кокошката й пораснат зъби“. — Б.а. ↑

ГЛАВА 14
В КОЯТО АМАЛИЯ Е ОБХВАНАТА ОТ СЪМНЕНИЯ

Доведоха коня на херцога около пладне, а още преди това доктор Арлингтън, спешно извикан при пострадалия, обяви, че кракът му е само е изкълчен, а не счупен. Той предписа на херцога пълен покой и му забрани да язди в близките дни.

Гостите се разотидоха по стаите си, коментирайки досадното падане на домакина си и лисицата, която така и не бяха успели да хванат. А Амалия се отправи да огледа коня на съпруга си.

Преди всичко тя се запозна с коняря Бъртън и му зададе няколко обстоятелствени въпроса. Конят се казвал Самотната звезда и Негова Светлост винаги предпочитал именно него, съобщи й Бъртън. Често ли пада Негова Светлост от кон? Доколкото той, Бъртън, си спомнял, никога не се било случвало такова нещо. Било ли е известно, че днес херцогът ще тръгне на лов именно със Самотната звезда? Разбира се, нали това е любимият му кон и той винаги язди него.

Амалия попита добре ли се чувства конят. Бъртън се поколеба.

— Чудя се дали не е болен — каза той накрая, поглеждайки господарката си изпод вежди. — Когато го доведоха, той се дърпаше и пръхтеше и изобщо… Някак си странен е, никога не е бил такъв.

На въпроса добре ли хранят конете, конярят отвърна утвърдително и, изглежда, даже се обиди. Амалия похвали Бъртън за грижите и усърдието и се върна в замъка.

Франсоа, както се полага на готвач, правеше своите вълшебства в кухнята. Още докато се приближаваше, Амалия чу оттам да се носят женски смехове и разбра, че нейният слуга не си губи времето.

В кухнята, която представляваше помещение с размер примерно колкото Зимния дворец, освен Франсоа се намираха още половин дузина представителки на прекрасния пол. Всички те викаха, смееха

се, закачаха Франсоа и се подкачаха една друга, накратко, държаха се във висша степен осъдително.

При появата на Амалия се възцари мъртва тишина. Миячката на съдове смутено се покашля. Две камериерки веднага си спомниха, че имат работа горе и бързичко се скриха зад задната врата.

— Франсоа! Две думи.

Когато Амалия изчезна, Франсоа въздъхна, свали престилката и кепето си, изпрати въздушна целувка на останалите девойки, лекичко ощипа старшата готвачка, докато минаваше покрай нея и, преодолявайки седемдесет и шест стъпала, се оказа в покоите на херцогинята.

— Франсоа — сърдито попита Амалия, — позволи ми да те попитам, с какво се занимаваш?

— Готвя гъска, фаршировано с гъби, за мадам — доложи мошеникът.

— Не, не те питам за това!

— А за какво?

— Знаеш за какво!

— Не знам!

— Франсоа!

Готвачът се нацупи и направи опит да се изчерви, което не му се удаде веднага.

— Някога споменавал ли съм на мадам за моите корени?

— Доколкото си спомням, не, Франсоа.

— Ами, госпожо херцогиньо, по произход аз съм нормандец.

— И?

— Ами, Вилхелм Завоевателя също е бил нормандец, нали така?

— Франсоа, дай по същество. Той е бил нормандец, ти си нормандец, нататък?

— Ами щом някакъв си Вилхелм, тоест Гийом, е завоювал Англия, то защо пък аз да не повторя неговия подвиг? Забележете, госпожо херцогиньо, аз съм скромен и се задоволявам с по-малко, хм, мащабни завоевания. Мен напълно ме устройва късче от Англия, например.

— Франсоа, извинявай — каза Амалия, потърквайки чело, — но според мен си започнал завоеванието си не откъдето трябва.

— Нищо подобно, госпожо херцогиньо. Позволете ми да ви покажа…

Амалия отскочи назад.

— Не, не, Франсоа, благодаря, нищо не трябва да ми показваш.

— Както искате — промърмори мошеникът, малко обиден. — Исках само да отбележа, че най-доброто завоевание е това, което се извършва по мирен път, без звън на алебарди и стрелба от пушки.

— Франсоа, ти си велик стратег — отбеляза Амалия, — но да оставим засега алебардите на мира. Ти, както разбирам, се ползваш с доверието на местното население… — готвачът се поклони с преувеличена скромност. — Разбери кой днес сутринта е ходил в конюшните и какво е правил там. Интересуват ме всички, които са се докосвали до коня на херцога, казва се Самотната звезда.

— А какво се е случило с коня? — разтревожи се Франсоа. — Надявам се, че не са го откраднали?

— Не е там работата — отвърна Амалия. — Имам някои съмнения, Франсоа. Много лоши съмнения. Един мой познат бан… американец веднъж ми разказа какво се случва, ако нахраниш кон с татул. Животното не точно се побърква, но започва да се държи странно. Локвата може да му се струва като океан или обратно, океанът да му изглежда не по-широк от локва. Херцогът ми каза, че конят го е хвърлил точно пред локва, и това съвпадение ме накара да се замисля. Така или иначе, искам да знам със сигурност.

— Мислите — попита направо Франсоа, — че някой иска да се отърве от херцога?

— Виждаш ли, Франсоа — призна Амалия, — не изключвам да е било досадна случайност. Сигурно всички тези разговори са ми подействали по някакъв начин.

— За камъка ли? — проницателно се осведоми Франсоа.

— За камъка, който носел нещастие. И още нещо, мой Франсоа. Като говориш с прислугата, разбери как точно са умрели родните на херцога. В смисъл, не е била ли смъртта им неочаквана, не се е ли е сторила на някого странна, ами… такива неща.

— Ще бъде изпълнено, мадам!

— Разчитам на теб, Франсоа!

Последователят на Вилхелм Завоевателя очевидно наистина беше успял да се впише сред местното население. След обяда, на който

присъстваха всички гости, с изключение на Ъмброви — те бяха заминали за имението си, което се намираше в съседство — и Арчи, който лежеше в спалнята си с отекъл крак, Франсоа успя да доложи на господарката си следното.

Херцогиня Олдкасъл, майката на Арчи, си отишла от скоротечна туберкулоза за няколко седмици. Смъртта й била неочаквана, но никой не се учудил особено — всички знаели, че семейният й живот не е особено щастлив и мъжът й се отнасял към нея извънредно пренебрежително.

Нейната дъщеря, Джорджина, млада впечатлителна особа, намерили обесена около година след смъртта на майка й. Джорджина била оставила бележка, в която пишело, че не иска да живее повече. Слугите си спомняли, че напоследък била извънредно потисната и много плачела. Смъртта на майка й, към която Джорджина била привързана, силно й повлияла, но отчасти е възможно състоянието й да се обясни с характера на баща й, херцог Олдкасъл. Той бил човек, владеещ дарбата да превръща живота на близките си в ад, и когато умрял от апоплектичен удар няколко месеца след самоубийството на дъщеря си, всички само въздъхнали с облекчение.

Много повече оплаквали загубата на по-големия му син и наследник, Сирил Олдкасъл, и младата му жена. Но за тази история вече толкова е изписано! Те се удавили по време на медения си месец, това е всичко.

Накратко, всичко откъм тая страна изглеждаше достатъчно делнично и обяснимо, затова пък по повод на конюшните Франсоа беше успял да научи нещо интересно. Сутринта в Олдкасъл имало някакъв просяк. Тръгнал си веднага щом го били изгонили, но дали е бил в конюшнята Франсоа не се наемаше да каже. С просяка била разговаряла втората камериерка Елизабет и тя твърдяла, че видът му не й харесал. Тя го характеризирала като „противен старец“. Откъде бил дошъл? Струвало й се, че го била видяла на пътя, който минава край конюшните. Значи, той теоретично е могъл незабелязано да се промъкне там, за да подхвърли отрова на коня на херцога. Да, но тогава излизаше, че е трябвало да знае, че херцогът винаги язди именно този кон. Слугите не бяха забелязали нищо друго необичайно.

Амалия поблагодари на Франсоа и го отпрати. Когато той си тръгна, тя отвори ковчежето, извади от нея „Принцеса“ и замислено се

вгледа в люляковото пламтящо чудо.

Амалия беше твърде рационална, твърде — ако искате — приземена, за да вярва в разни истории за камъни, носещи нещастие. Освен това, тя беше добре образована и знаеше, че диамантът е просто въглерод с особена форма, може да се каже, братовчед на графита, от който се правят моливи. Разумът на Амалия категорично отказваше да вярва, че парче въглерод е способно да урочасва или да предизвиква смърт. Значи, можеше да става дума само за поредица от досадни случайности. Ако наистина са били случайности, а не щателно планирани от някого събития. И Амалия се замисли, не се ли таи в тези на пръв поглед загадъчни събития някой нюанс, който да доказва, че не съдбата е управлявала всичко това.

Бившият собственик на камъка се разорява. И какво от това? Предприемачи се разоряват под път и над път толкова често, колкото печелят състояния, и в това няма абсолютно нищо необичайно. По-нататък: майката на Арчи умира от туберкулоза. Също нищо особено, поне външно. Сестра му се самоубива, оставяйки бележка, т.е., убийство, маскирано като самоубийство, е изключено. Баща му умира от удар. По-големият му син и жена му се удавят… Хм, ето това може да се окаже интересно. Как именно са се удавили?

— Роджърс, извикайте Франсоа!

Готвачът-прелъстител незабавно се яви.

— Франсоа, ти нали чете онази статия? За брата на мъжа ми… Как е загинал той?

— О, мадам, било е нещастен случай. Те се отправили на разходка с лодка из залива и ги е връхлетяла буря.

— Буря ли, Франсоа?

Решително, фантазията й нямаше за какво да се закачи.

— Можеш да си вървиш, Франсоа. Извинявай, че те отвличам от работата ти.

Ако е имало буря, то налице все пак беше нещастен случай, тъй като на никого не е по силите да я сътвори, за да се избави от някакъв си херцог. Дървото, ударено от мълния… Изгорялата къщичка на пазача… Общо взето, също нищо необичайно. Амалия все повече беше склонна да мисли, че въображението й й е изиграло лоша шега. Ако не беше твърдението на Арчи, че е отличен ездач, и странното поведение на коня му, тя отдавна би изхвърлила произшествието от главата си.

Амалия си спомни думите на Арчи и неговата интонация, когато беше казал: „В живота си не съм падал от кон!“. Бедният Арчи, лежи си сам-самичък в стаята си, трябва да го навести… Та нали не го беше виждала от момента, в който си тръгна доктор Арлингтън.

Амалия тъкмо се привдигна от дивана, когато на вратата се почука.

— Ваша Светлост, пристигнаха мис Емили, дъщерята на граф Стърн, и мистър Морис… Мистър Робърт Морис — съобщи Роджърс.

— Кой е мистър Морис? — недоволно попита Амалия.

— Нашият викарий. Много достоен млад човек. Впрочем, не мисля, че ще остане да гостува у нас… Предлагам, мадам, да настаним мис Стърн, както обикновено.

— Правете, каквото искате, Роджърс… Сега слизам.

Ядосвайки се, че не успя да се види с Арчи и да го ободри, Амалия слезе, придавайки си вежливо-безразличен вид. Кой знае защо, бедничката Емили изобщо не се харесваше на Амалия, а мистър Морис й хареса още по-малко. Той беше толкова учтив, толкова любезен, толкова коректен, че в негово присъствие тя просто се задушаваше. Понякога Амалия беше твърде безжалостна и сега тя просто не схвана, че за небогат свещеник жената на аристократа е човек, с който той на всяка цена е длъжен да се разбира, иначе животът му ще стане непоносим.

— Здравейте, скъпа моя Емили — изгука Амалия („Така, токовете са още по-високи, а мозъкът е още по-малко, иначе щеше да разбира, че жълтото не се съчетава с розово“). — Колко мило от ваша страна да ни навестите! („Да си беше седяла вкъщи да бродираш… собствения си саван.“) — Жалко, че закъсняхте за днешния лов. Арчи падна от коня си и си разтегна сухожилието, нищо страшно. Много ми е приятно да се запозная с вас, мистър Морис („Господи, ръката му е като умряла риба! Откъде ми се домъкнаха на главата тия!“).

Мистър Морис се смути. Той беше дошъл изключително по настоятелната молба на графиня Стърн, майката на Емили. Графинята, чиято дъщеря й беше преразказала невразумителния си разговор с бившия си годеник, пребиваваше в недоумение и беше извикала викария, за да се опита да разбере от него какво може да означава всичко това. Мистър Морис счете, че не бива да ги държи в неведение, но тъй като не искаше да представи Арчи в смешна светлина, той само

беше дал да се разбере, че е станала грешка и че Арчи горчиво се разкайва за прибързаната си женитба. Лейди Стърн се ободри и когато пристигна поканата за лов от Арчи, тя изпрати дъщеря си в Олдкасъл, като помоли викарият да я наглежда. Молбата й беше съпроводена от обещание да задели значителна сума за нуждите на църквата, така че на Морис не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи. Той беше достатъчно умен, за да забележи, че Амалия няма високо мнение за съперницата си — и предвиждаше, че част от тази неприязън ще се обърне против него. Впрочем, Амалия изглежда съвсем не беше склонна да му обръща внимание.

— На гости са ни са полковник Хоторн, братовчедите на мъжа ми… — все пак, тя произнесе „мъжа ми“: заради чисто женското, малко понятно за мъжете удоволствие да види как се смути бедната Емили, — и още доста хора. Надявам се да ви хареса у нас. Роджърс! Бъдете така любезен, отведете гостите.

Роджърс почтително склони побелялата си глава и вече тъкмо щеше да изпълни даденото му поръчение, когато изведнъж в хола се втурна лакеят Скрамбълс. Той буквално се плъзна надолу по стълбата и сега дишаше тежко, като човек, чиито сили са на предела си. В очите му беше застинал искрен ужас.

— Ваша Светлост. Роджърс! Доктор… по-бързо! Херцог Олдкасъл умира!

ГЛАВА 15
В КОЯТО АМАЛИЯ ПРИБЯГВА ДО СЕКРЕТНОТО САНДЪЧЕ И ПРАВИ НЕУТЕШИТЕЛНИ ИЗВОДИ

Емили тихо изпищя и се приготви да припадне в ръцете на младия викарий. Роджърс, изглежда, беше изпаднал в пълен ступор.

— Арчи? — промълви Амалия, не познавайки собствения си глас. — Какво му е на Арчи?

— Не знам, милейди, но на херцога му е много зле!

Амалия се хвърли към стълбата и, повдигайки полите си, се закатери по нея, прескачайки през две стъпала. Роджърс, излязъл от вцепенението си, се спусна след нея.

— Тук, милейди, тук!

Те се озоваха в уютна спалня с огромно легло с вити стълбчета, в която пламтеше камина. Впрочем, на Амалия не й беше до разглеждане на обстановката — още от вратата тя видя изкривеното от страдание лице на херцог Олдкасъл. Тялото му се тресеше от спазми. Той се беше сгърчил настрани, стискаше в юмруци горната част на одеялото и тракаше със зъби.

— Арчи — Амалия изтича при него и го хвана за прохладната и лепкава от пот китка. — Арчи, какво ви е?

— Не знам! Лошо ми е… лошо… Господи, колко ми е лошо! — застена херцогът, извръщайки се.

— Какво сте ял?

— Обяд… Роджърс ми го донесе. Пиле, пудинг и… и кафе…

Той отметна глава на възглавницата, като дишаше тежко.

— Милейди — мърмореше Роджърс, — какво да правим? Милейди…

— Изпратете някого от слугите за доктор Арлингтън, бързо! — Роджърс изскочи от спалнята презглава. — Арчи — погледът му

блуждаеше, — Арчи, какво усещате? Опишете ми, колкото се може по-подробно. Слабост?

— Да.

— Вие ви се свят?

— Да. Да… — той се замята, мачкайки чаршафите. — Коремът… боли. Боли, много ме боли — той се приповдигна на лакти.

— Сухота в устата?

— Да… струва ми се.

— Парене?

— Да. И този привкус…

— Какъв привкус, Арчи? — изстина Амалия.

— Не знам. Метален… Странен…

— Роджърс! — завика Амалия. Арчи застена и взе да се увива в одеялото. Икономът тозчас се появи. — Незабавно: две чаши топла вода и две супени лъжици сол! Носете!

— Веднага…

— По-бързо, дявол да го вземе! Мърдайте! Арчи, опитайте се да си спомните. Когато започна всичко това?

— Току-що. Лошо ми е, Емили… О-о!

На вратата изникнаха любопитните физиономии на Емили Стърн и Робърт Морис.

— О, боже — изписка Емили, — какво му е?

— Сигурно е ял нещо развалено — предположи неуверено викарият, свивайки рамене.

Роджърс влезе тичешком, носейки гарафа с вода и солница.

— Чаша! Така… Пийте, Арчи. Роджърс, донесете леген.

— Да, милейди! Доктор Арлигтън скоро ще бъде тук.

— Леген, без разговори! Арчи, колко пъти и по кое време сте ял днес? Спомнете си, много е важно.

— Преди лова… закусих…

— Кога?

— В седем сутринта… После… обяд… преди около час…

Амалия се огледа, търсейки с поглед подноса.

— Къде е подносът? Този, на който са ви донесли обяд?

Роджърс се провря с леген през вратата покрай Емили и викария.

— Подносът? Отнесоха го, милейди.

— По дяволите! Роджърс, тичайте незабавно в кухнята и се опитайте да разберете не е ли останало от храната, която са поднесли на херцога. Много е важно, чувате ли? А сега седнете, Арчи.

— Студено ми е — прошепна нещастникът.

— Нищо, нищо… — тя го обхвана за раменете и му помогна да седне. — Гади ли ви се? Главата по-ниско…

След миг Арчи започна да повръща.

— Тихо, тихо — нашепваше Амалия, галейки го по врата. — Ето така. Изплюйте.

— Боже — простена той, когато най-сетне спря да му се повдига, — боже… Извинете, Емили, аз… Толкова ми е неудобно… Пред тях…

Амалия вдигна глава и чак сега забеляза гостите на вратата.

— Какъв дявол сте забравили тука? Вън! Махайте се!

— Вие нямате право… — опита се да протестира дъщерята на граф Стърн.

Амалия подскочи на мястото си. Тя беше готова да каже много неща, но в този момент Арчи отново повърна нещо зелено.

— Морис, махнете тази идиотка и се махайте и вие с нея!

Викарият опули очи, потресен от това толкова безцеремонно отношение.

— Но… но… — не намираше думи той.

— Правете, каквото ви казвам! — викна Амалия.

Съдържанието на херцогския стомах отново се поля в легена.

— Боже! А ето го и пилето! — весело извика Амалия. — Роджърс!

— Да, милейди?

— Нека разбият четири сурови яйца и да ги смесят с чаша мляко и бегом обратно.

— Четири яйца… чаша мляко. Отивам, милейди!

— Скрамбълс! Донесете одеяло, няколко одеяла.

Лакеят кимна и изчезна.

— Нищо, Арчи. Сега ще пийнете мляко и ще ви олекне.

— Амалия… — той дишаше тежко, по лицето му се стичаше пот. — Вие няма да ме изоставите, нали? Не ме оставяйте. Толкова ме е страх!

Роджърс донесе млякото с разбитите яйца. Амалия го даде на херцога да го изпие и уви болника с одеялата, които донесе Скрамбълс.

После взе кърпичка и започна да обтрива лицето на Арчи. То беше мъртвешки бледо, а на допир кожата му беше студена като лед. Арчи се размърда и стигна пръстите на Амалия. Тя го погали по ръката и се хвана, че изпитва жал към него.

— Все още ли чувствате слабост?

— Да. И главата ми…

— Е, нищо. Изглежда, че най-страшното отмина. Лежете си.

Слугите мълчаливо се споглеждаха. Не знаеха какво да мислят за всичко това.

— Негова Милост отдавна не беше получавал такива пристъпи на гастрит — рискува накрая тихо да отбележи Роджърс.

— Гаст… — Амалия се задави. — Кой е готвил обяда на херцога?

Роджърс, изглежда, беше изненадан.

— Вашият готвач, милейди!

— Франсоа? Но това е изключено! А кой още е имал достъп до храната?

— Всеки, който се е намирал в кухнята. Имаме три готвачки, милейди, и още…

— Извикайте тук готвача ми!

Скрамбълс искаше да отнесе пълния с повръщано леген.

— Оставете — сухо рече Амалия. Тя искаше да стане, но Арчи не пускаше ръката й.

— Но… — опита се да възрази лакеят.

— Казах ви да го оставите!

— Можем да го сменим…

— Не трябва. Извикайте Франсоа. А вие, Роджърс, вървете в хола да чакате доктор Арлингтън. Веднага щом се появи го доведете тук.

— Да, милейди.

— Аз засега ще остана тук.

— Да, милейди.

Свеждайки се в дълбок поклон, Роджърс излезе от стаята, последван от Скрамбълс.

— Е, как сте, Арчи? — попита меко Амалия.

Изпод купчината одеяла се разнесе тиха въздишка.

— Всичко това е от кулинарните изпълнения на вашия готвач. Аз сигурно вече толкова съм привикнал към овесената каша…

— Арчи — прекъсна го Амалия, — не говорете глупости. По-добре ми кажете от всичко ли ядохте? И от пилето, и от пудинга, и от кафето?

— Да.

— Не забелязахте ли някое от тях да има необичаен вкус? Или мирис?

— Не. Амалия, какво е станало с мен?

Амалия протегна ръка и внимателно погали лежащия по главата. Той беше толкова кротък, беднинят голям Арчи… И толкова нещастен…

— Не знам, Арчи. Но със сигурност ще разбера. По-добре ли сте?

Арчи не успя да отговори, защото на вратата се почука. Влезе разтревоженият Франсоа.

— Викала сте ме, мадам?

— Да. Затвори вратата, Франсоа.

Амалия хвана готвача за копчето и го отведе в далечния ъгъл на стаята, откъдето херцогът не можеше да ги чува.

— Франсоа, ти ли готви обяда на херцога?

— Да, мадам, аз. Защо?

— От начало до край? Какво имаше в него?

— Пиле в сметанов сос, пудинг със стафиди…

— А кафето?

— С кафето не се занимавам аз, мадам, ще ме прощавате!

— Кой го сипва?

— Струва ми се, че Джиндър. Една такава смешна луничава девойка. А…

— Кой още беше в кухнята, докато готвеше?

— Роза, Мери, Елизабет, другата Елизабет, Сибил, Джейн и… и…

Франсоа замлъкна и се сви под погледа на господарката си.

— Франсоа, струва ми се, че Сибил е камериерка, а не готвачка. И две от другите също!

— На тях име приятно в моята компания — измъкна се мошеникът. — Те просто наминаха да си поговорим.

— А освен тях? Нямаше ли някой… необичаен?

— Доколкото си спомням, не, мадам!

— Само прислуга?

— Само прислуга.

Амалия потъна в мрачни размисли.

— Този твой сметанов сос лют ли е?

— Той ли? Не! С мек вкус, съвсем не е лют.

Амалия прехапа устни:

— Франсоа, трябва ми да знам кой, освен Джинджър е имал достъп до кафето днес. Разпитай я, става ли?

— Да, мадам.

— Да — вече със силен глас добави Амалия, — ние съвсем забравихме да отнесем това… Франсоа! Вземи легена.

Франсоа отстъпи назад, гледайки с отвращение съдържанието на предмета, който го караха да носи.

— Но, мадам, аз съм готвач! Занимавам се с храната преди тя да попадне в стомаха, а не след това!

— Франсоа, работата е много сериозна, затова моля теб… Вземи легена!

С хиляди гримаси Франсоа отвратено взе легена и го понесе, държейки го с изпънати ръце. Амалия го последва. Те излязоха в коридора.

— Насам!

— Къде? — изуми се Франсоа, който вече едва се сдържаше да не занесе легена по-бързо до мивката.

— При мен!

Легенът занесоха в спалнята на Амалия.

— Така, Франсоа, а сега тичай обратно в стаята на мъжа ми и стой при него, докато не дойде Арлингтън, разбра ли? Не пускай никого. Ако поиска да пие — яйца, разбити в мляко, или вода. Кажи на Скрамбълс за всеки случай да донесе още един леген. Ясно ли е?

— Ясно, мадам. — Франсоа се поколеба, но после все пак попита: — Какво става, мадам?

Лицето на Амалия стана сурово.

— Засега не знам, Франсоа. Иди при него. Не го оставяй сам!

— Да, мадам!

Щом грижливо залости вратата след Франсоа, Амалия се хвърли към вълшебното си сандъче, където в изискани флакони се

съхраняваха най-фини парфюми, а в златни тубички и кутийки се криеха помади и пудри, които биха разтуптели сърцето на не една почитателка на модата.

Амалия натисна скритото отстрани копче и в сандъчето се откри второ дъно. Тук нямаше нито златни кутийки, нито кристални флакони — само колбички, някакви епруветки и пакетче малки, изписани с най-дребен почерк листчета.

Амалия взе пакетчето, измъкна едно листче и пробяга с очи по него.

— Сероводород… Откъде, по дяволите, да го намеря? Добре, да опитаме по стария начин.

Тя започна трескаво да се рови из вещите си. Като видимо не намери това, което й беше нужно, херцогинята се хвърли към сандъка, в който се валяха всякакви стари боклуци, и скоро намери това, което търсеше — доста широка медна пластинка. Амалия надяна чифт ръкавици, които лежаха сред странните й колбички, загреба с калаена чашка малко от повръщаното, отиде до камината и хвана щипците с лявата си ръка. Щом хвана чашката с тях, Амалия започна да я нагрява на въглените, а медната пластинка държеше над вонящите пари. Някой чукаше на вратата, но Амалия даже не се обади, наблюдавайки причудливите рисунки, които малко по малко започнаха да се появяват на пластинката.

Като сметна, че направеното е напълно достатъчно, тя постави чашката на камината и прибра щипците. Тънките колелца на къдриците й се развяваха и спускаха покрай слепоочията й. С лицето й се случи странна промяна и ако някой я видеше за пръв път именно при тези обстоятелства, едва ли би му хрумнало да я нарече красива.

Амалия взе медната пластинка, покрита с бяла плака, и внимателно я огледа. Дясната й буза няколко пъти потрепери като при нервен тик. Тя отпусна ръка, остави пластинката на масата и бавно свали ръкавиците.

— Да — мрачно каза Амалия на руски, — така си и мислех. Това е арсеник!

ГЛАВА 16
В КОЯТО ЛОРД ЪНДЪРУУД ПРАВИ НЕПРИЯТНО ОТКРИТИЕ

По същото време, когато в Олдкасъл Амалия правеше химически опити за извличане на арсенов анхидрид, в Париж ограбваха банка близо до Площада на Звездата, в Ню Йорк някакъв вестникар, скрит зад инициалите Д.Н., пишеше под светлината на лампата язвителна статия по повод на тежкия и обемист подарък от французите — статуята на Свободата, която не знаеха къде да дяват, в Петербург императорът, прочитайки последната депеша от Голицин, написа в полето й „много добре“, а в Лондон лорд Ъндъруд се върна вкъщи много по-рано от обичайното. Собствено, ние ще се интересуваме само от това какво правеше лорд Ъндъруд.

Мистър Печатарската преса се съблече, като се освободи от бастуна, ръкавиците, шапката и палтото си, които бяха поети от мълчалив слуга. След това с кимване лордът освободи лакея и се качи в кабинета си, където мебелите бяха масивни, прозорците бяха закрити с тежки кадифени щори в строги цветове, от шкафовете гледаха корици на книги — все сериозни научни и икономически трудове, — но не се виждаше нито един вестник.

Лорд Ъндъруд седна в креслото зад бюрото си и се замисли. Косите слънчеви лъчи, падащи от прозореца, осветяваха благородния профил, тънката брадичка и безупречната осанка на властелина на пресата. Всеки скулптор би дал мило и драго, за да се окаже тук в този миг: цялата фигура на лорда просто изискваше да бъде изваяна от мрамор, при това незабавно.

Да бъдем откровени: колко малко хора, изтъкнати и даже много изтъкнати, ни оставят свои изображения, които да радват окото! Бедата е в това, че всеки паметник, независимо чий е, автоматично се превръща в произведение на изкуството и ние по неволя подхождаме към него като към произведение на изкуството. Най-значителната

плешивина на някой учен, поет или държавен деятел, въплътена в бронз се оказва плешивина, но вече не толкова значителна. Тя е откъсната от мислите, които са се криели в главата на нейния собственик, и няма нищо чудно в това, че малкото дете, щом види бюста на академик с изпъкнали очи и две редки венчета коси малко над веждите, веднага се разплаква. Опитват се да го успокоят, обясняват му, че чичкото е бил добър, че е измислил машина за изкарване на седмата пот от човек, или портативна бомба, или начин за отглеждане на бутилки вино направо по дърветата, подминавайки бавната процедура за преработване на гроздето в безценната напитка. Детето не се успокоява — то е уверено, че е видяло зъл гном! И тази увереност ще остане у него дотогава, докато самото то не се заеме с въпросите, да речем, за влиянието на седмата пот върху подмладяването на кожата на лицето или не направи фурор в научното общество като докаже благотворното влияние на някакви си там лъчения върху отглеждането на краставици. И тогава, когато самото то остарее и стане плешиво и грозно, на него може би ще му поставят паметник, от който ще се плашат други малки деца.

Разбира се, лорд Ъндъруд не мислеше за нищо подобно. В този ден неговите мисли изобщо витаеха необичайно далеч от скулптурата. Той си спомняше как примерно преди седмица беше срещнал принцът на Уелс в театъра. Принцът беше с мис Джебинс, актриса, която Ъндъруд считаше за извънредно жалка особа във всички отношения. Мис Джебинс претендираше, че има драматичен талант, а лорд Ъндъруд не беше съгласен с нея и по негово указание един мастит рецензент беше разгромил играта й на пух и прах с такива изрази, че след това на бедната актриса не й оставаше нищо друго, освен веднага да се удави в Темза. За щастие, в наши дни тягата към самоубийство значително отслабна и мис Джебинс се задоволи с това известно време да не играе на сцена. В дъното на душата си, естествено, тя беше затаила злоба към Ъндъруд и се беше заклела да му отмъсти при пръв удобен случай. Принцът на Уелс също му имаше зъб — в статиите, които се пишеха по указание на лорда, Ъндъруд твърде прозрачно намекваше, че страната не се нуждае от по-добър управник от кралица Виктория. Това обиждаше принца, който считаше, че той по-добре от майка си разбира от всичко, което касае английската политика, но тъй като го бяха отстранили от всякакво участие в държавните дела,

неговото мнение не интересуваше абсолютно никого. По този начин, принцът и неговата възлюбена ги обединяваше активна неприязън към Ъндъруд, която последният с леко сърце можеше да пренебрегва, тъй като знаеше, че не е по силите им да му навредят сериозно. Помнеше, че в театъра онази вечер представяха английска пиеса. Бърти забеляза Ъндъруд, фамилиарно му кимна, след което прошепна нещо на ухото на мис Джебинс и двамата се разсмяха — Бърти добродушно, актрисата пискливо. Защо, дявол да го вземе, мистър Печатарската преса все едно и досега чуваше смеха им?

Ами защото те, забавлявайки се помежду си, гледаха именно него. На лицето на мис Джебинс се четеше неприкрито злорадство. В пиесата, поставена много по-добре, отколкото заслужаваше сюжетът й, се представяха мъките на измамен съпруг и през цялото време, докато траеше спектакълът, Ъндъруд улавяше насмешливите погледи, които му хвърляха от ложата на принца. А след една особено удачна комична сцена оттам се разнесоха бурни аплодисменти.

— Да живее рогоносецът! — извика актрисата. Тя отново погледна Ъндъруд и се разсмя още по-силно.

Колкото и неприятно да изглеждаше това произшествие, на следващата сутрин Ъндъруд почти го беше забравил. Той беше зает да подтиква към война и това изискваше от него колосално напрежение. Кралицата почти беше позволила да бъде убедена, но в този момент започнаха усложнения в парламента. При това руският посланик Голицин добре си знаеше работата и не допусна нито една погрешна стъпка, която да може да бъде използвана като повод за война.

А историята познава подобни „обрати“. Когато германският канцлер Бисмарк решил, че е време да се разправи с Франция, той извършил фалшификация, известна като Емската депеша. Може да е смешно, но кръвопролитната френско-пруска война е била запалена заради испански неуредици. В средата на 1870 година тамошният трон се оказал вакантен, тъй като кралица Изабела успяла дотолкова да омръзне на всички с фриволните си похождения, че просто я изгонили, след което испанците предложили на немски принц, родственик на Вилхелм Първи, да заеме свободния престол. Вилхелм се отнесъл към тази работа твърде прохладно, но френският посланик Бенедети не го домързяло лично да отиде при него в Емс, където старият крал се намирал на лечение, и там поискал принцът завинаги да се откаже от

претенциите си. Предназначеното за вестниците съобщение за срещата на краля и посланика било редактирано от Бисмарк по такъв начин, че от него излизало, че французинът нагло е оскърбявал немският крал и едва ли не го е заплашвал. В това дело мощта на пресата била използвала с пълна сила, а като резултат това довело до унизителното поражение на Франция, възходът на Германия и прекрояването на картата на Европа.

Вчера, отивайки към клуба си, Ъндърууд даже размишляваше дали и в Англия да не се направи нещо подобно. Лорд Печатарската преса не обичаше изтърканите прийоми, но от друга страна, ненапразно казват, че някои цели оправдават много средства. Приближавайки стаята за пушене в клуба, той чу носещите се от нея приглушени гласове.

— Видяхте ли Ъндърууд? Ей богу, старецът стоически понася своето нещастие!

— Какво нещастие, милорд? Сигурен съм, че той даже е доволен, че някой се занимава с лейди Ъндърууд вместо него, ха, ха!

Ъндърууд застина и целият се превърна в слух.

— А помните ли как се държа в театъра, на онази пиеса за рогоносеца? Потресаващо самообладание! Смееше се и ръкопляскаше заедно с всички.

— А според мен — намеси се нечий гъгнив глас, — вашият Ъндърууд е обикновен глупак, който за нищо не се досеща.

— И още как! Той дотолкова се доверява на своя приятел баронета, че при вида на тяхната дружба човек просто се просълзява.

— Само не разбирам, за какво му е притрябвало това на Лаймхаус?

— Шшшт, драги мой. Чувах различни неща, знаете ли. Едни казват, че го е направил на бас със Сеймур, а други — за да държи под око Ъндърууд. Нали старецът има пре-отвратителен характер, а без неговата поддръжка Лаймхаус е нищо.

— Как мислите, господа, ще има ли война с Русия?

— Разбира се, щом лорд Печатарската преса позволява да го водят за носа. Но нямате представа как му се подиграват в двореца! Принцът на Уелс особено е във възторг.

Гласът се разнасяше край самата врата. Изглеждаше, че собственикът му всеки момент ще стъпи на прага и ще се сблъска с

лорд Ъндъруд, застинал в нелепата поза на подслушващ. И тогава…

Но нищо подобно не се случи, тъй като благородният лорд по най-позорен начин незабавно избяга в библиотеката. Сърцето му бясно биеше в гърдите, на челото му избиха капки пот. За пръв път от много време насам той усети, че губи способността си да мисли рационално. Неговата жена му изневерява! Неговата жена! Господи, ако ставаше дума за красавица-любовница, тогава работата е друга: глупаво е изобщо да се иска вярност от такива създания, но жена му, в сравнение с която горгоната Медуза би била въплъщение на красотата… И тя му изневерява и го прави за смях пред тези жалки хорица! Какво унижение, боже мой, какво непоносимо унижение! От първия лист на последния брой на негов вестник, забравен от някого на масата в читалнята, лорд Ъндъруд го гледаха набраните с голям, набиващ се на очи шрифт думи: „Война: да бъде или да не бъде?“

Сега той знаеше всичко. Знаеше защо така подло хихикаше мис Джебинс и защо, когато преди няколко дни на обяд у лейди Ърлин беше казал, че няма нищо по-лошо от това да бъдеш измамен съпруг, всички присъстващи го бяха изгледали така странно; знаеше защо един журналист, когото беше уволнил за пиянство, предизвикателно беше изрекъл със своя кокни изговор в лицето му: „Е, поне жена ми не кръшка“. Знаеше защо старите му предани сътрудници го гледат с такова съчувствие, когато се появеше сред тях; знаеше защо враговете започнаха криво да се усмихват, когато неотдавна се беше появил с жена си на някаква благотворителна вечеринка.

Лаймхаус! Този тлъст червей, тъпанар, глупак, нищожество, което без него, Ъндъруд, е нула — не, даже по-малко от нула! Как смее той?!

Но лейди Ъндъруд…

— Не — решително промълви мистър Печатарската преса и тръсна глава. — Не, това е невъзможно!

Ъндъруд никога не беше обичал жена си. За него тя беше само едно от стъпалата, което не можеше да бъде избягнато по пътя към върха. Разбира се, възможно е да има някой, който не би свързал съдбата си с човек, който му е дълбоко безразличен, а вместо това би затегнал колана и би започнал да се труди, разчитайки на късмета си, но този път не увличаше особено лорд Ъндъруд. Ако той поискаше нещо, то го искаше незабавно и затова се беше оженил за пари, които

му бяха позволили да започне делото си и безпроблемно да се занимава с него. Не, той не беше нито зъл, нито жесток с жена си; той даже признаваше, че тя има определени положителни качества. Лейди Джейн беше любяща майка, грижовна съпруга, тя почти не му досаждаше и го оставяше да води такъв живот, какъвто той иска, и той й беше искрено признателен за това. Той даже й беше верен! Или поне доста повече, отколкото мнозина съвременни съпрузи. По същество, бракът им беше идеален, защото и на двамата и през не им минаваше да искат един от друг невъзможното. Смешно беше да се очаква от лейди Джейн да стане красавица или поне да се научи да се облича така, че роклите на нея да не изглеждат като безформени парцали. А да я подозира човек в невярност беше напълно немислимо. Когото и да било, само не нея!

В този момент Ъндърууд си спомни, че той твърде рядко вижда жена си, че тя практически през цялото време е сама, а значи… значи… На челото му отново изби пот. Доводите, поради които Лаймхаус би могъл да се увлече по нея, също изглеждаха много сериозни. Ако Лаймхаус искаше да го контролира, да бъде осведомен за всичките му планове, което е напълно естествено за един опитен бизнесмен, който на никого няма доверие, от просто по-просто беше да го направи именно чрез съпругата му. Бас? Е, какво пък, баронетът е хазартен тип… На бас се вършат много глупости (например, самият той, Ъндърууд, в Кеймбридж беше изпил веднъж три бутилки шампанско, след което жестоко беше повръщал). И все пак…

— Не, това са глупости. Слухове, които враговете ми разпространяват, за да си върнат за старите си обиди.

Думите му прозвучаха неубедително и той го разбра. От клуба Ъндърууд се прибра вкъщи, където го очакваше традиционната вечеря с жена му. На масата лейди Джейн поддържаше разговор на общи теми, но за пръв път, гледайки осеяното й с брадавици лице и опитвайки се да улови погледа на кривогледите й очи, той се замисли: какво може да се крие зад тази невзрачна външност? Можеше да се окаже, че той изобщо не познава жена си. С какво живее, какво мисли, за кого мечтае? Ако е за никого, добре. Лорд Ъндърууд се почувства съвсем неудобно от подобни размишления.

— Възнамерявам да организирам обед с покани — каза той неочаквано. — Да поканя ли Лаймхаус?

— О, да, разбира се — каза учтиво лейди Джейн.

Ъндърууд занервничи. Стори ли му се или тя вложи в обичайните на пръв поглед думи някакъв особен, убягващ му смисъл?

— Струва ми се, че не го харесваш особено — реши се на обикновена провокация лорд Ъндърууд.

— Аз? — изплаши се лейди Джейн. За пръв път за целия им брак съпругът й се интересуваше за нейното мнение за някой от общите им познати. — Не, той… е напълно приличен човек и…

Лорд Ъндърууд се смрази. Приличен човек? Този людоед Лаймхаус? Ъндърууд загуби апетит и отмести чинията си.

Днес мистър Печатарската преса се прибра по-рано от обичайното, с цел да провери догадката си. Та нали е безполезно да питаш жена дали ти изневерява. Жената е устроена така, че ще отрича до последно, а и освен това въпросът би бил просто смешен: „Скъпа, случайно не спите ли с Лаймхаус? Че до мен стигнаха едни слухове…“

Като свали палтото си долу, той се осведоми:

— Вкъщи ли е лейди Джейн, Холмън?

Той прекрасно знаеше, че по това време тя обичайно е у овдовялата си сестра, с която обсъжда план за създаване на приют за подхвърлени деца. (А може би тя изобщо не ходи при сестра си? Може би благотворителността е само прикритие за срещите с любовника й?)

— Не, сър, милейди излезе.

— Много добре, Холмън.

Ъндърууд седеше в кабинета си, вслушвайки се в звуците, които идваха отвън. Джейн. Джейн и Лаймхаус. Бърти се смееше… Всички те му се смееха. Измаменият съпруг винаги научава последен…

Не, време е на това да се сложи край. Ако между Джейн и стоманения магнат съществува някаква връзка, трябва да има следи. Жените са тщеславни и непредпазливи, те обожават да получават писма и подаръци. Даже когато ги молят да изгорят компрометиращи документи за тяхно добро, те не се съгласяват. Вярно, че не им е толкова скъп самият спомен за връзката им, колкото възможността за практическото й използване. Помнеше как собствената му любовница се беше опитала веднъж да го шантажира… Лейди Ъндърууд — любовница на Лаймхаус! Ъндърууд скочи от мястото си (в този момент

вече не би вдъхновил никакъв скулптор, толкова зло и решително беше лицето му) и с бърза крачка отиде в половината от къщата, където обитаваше жена му.

Вази със сухи цветя, застоял, нежив въздух. „Мирише на гробница“ — смръщи се Ъндъруд.

Той започна огледа със секретера. Снимки на децата… Някакви пожълтели листчета… Боже, та това са неговите писма! Писма, които сам беше писал, докато й беше годеник и в които всяка дума беше лъжа. Лъжа отначало докрай!

Цветът на срама опари бузите му. Ъндъруд беше готов да прекрати търсенето, но в този момент в ушите му отново прозвуча смехът на мис Джебинс.

Той обискира бюрата, вадейки и прибирайки чекмеджетата им. Отвори шкафовете, не го домързя да погледне в скрина и в гардероба. Нищо.

Ако трябваше да си признае, Ъндъруд въздъхна с облекчение. Той се върна при вратата и, когато вече стоеше на прага, погледът му се закачи в някаква кутия, която стоеше най-отгоре върху скрина. Отдолу се виждаше само ъгълът й и по-невнимателен човек би я взел за орнамент от мазилката, но погледът на Ъндъруд беше изострен от ревност и той веднага разбра, че това е малко ковчеже за съхранение на писма.

За да я достигне, на Ъндъруд му се наложи да се качи на стол. Повърхността на скрина беше цялата в прах, но на места имаше петна, подобни на отпечатъци от пръсти, и те показваха, че някой е пипал ковчежето съвсем наскоро.

„Детска работа — злобно помисли Ъндъруд, — да пазиш тайните си на такова място, където всеки може да ги намери.“

Това беше обикновено лакирано ковчеже, каквито лейди Ъндъруд имаше в изобилие. Забавно, но дори сега у него проблесна спасителна надежда да се окаже, че вътре има някакви малозначителни дреболии. Вдигайки капака, той видя снопче изписани листчета, две-три изсушени рози и табакера, която беше виждал поне сто пъти. Табакера, на която бяха инкрустирани инициалите на Лаймхаус.

За момент на Ъндъруд му се стори, че земята се разтваря под краката му. Той седна зад бюрото, изтърси листчетата от ковчежето и започна да ги изучава. По-голямата част от тях беше изписана с

почерка на Лаймхаус, който добре познаваше, но имаше и няколко, написани от лейди Ъндърууд — очевидно, чернови на отговорите й.

Ъндърууд се вледени. Същият почерк беше видял на розовата бележка, която беше паднала от джоба на Лаймхаус на аудиенцията при кралицата. Боже мой! А той, глупакът, се беше и навел, за да я върне на баронета… Стискайки зъби, Ъндърууд започна да чете писмата на Лаймхаус.

„Моля те, казвай ми всичко, което касае С.Г. Това е много важно и за двама ни.“

„Обичам те, съкровище мое. Но най-важното — не забравяй за С.Г.“

„Помни за нашата уговорка. Как е С.Г.? Нямам търпение да те видя. Надявам се да ми донесеш добри новини.“

И хартията е негова. А стилът! Типичен стил на парвеню, което е успяло да напечели пари, но така и не се е научило да мисли. Ъндърууд четеше и клатеше глава. Спънати фрази, тривиални обрати, слаба граматика. А обръщенията! „Моето пиленце“, „съкровище“, „птиченце“, „душичка“ — пфу, каква гадост! Но, съдейки по всичко, лейди Джейн направо примираше от подобни обръщения. През нейните собствени бележчици просто прозираше стара сантиментална идиотка, зажадняла за любов. На повече от петдесет години!

„Твоя завинаги.“

„Вечно обичаща те. Кога ще се срещнем отново?“

Но най-важното, кой е този тайнствен С.Г., за който става дума практически във всяко писмо?

„Най-важното, внимавай за С.Г.“

„Старият глупак днес не беше в настроение. Не знаеш ли защо, любов моя?“

„Старият глупак“? Старият глупак… Не, това не може да бъде! Ето как го наричат те зад гърба му, когато останат насаме! Ето, значи, какво мнение имат за него!

Редовете танцуваха пред очите на Ъндърууд. Душеше го злоба.

„Любими, струва ми се, че С.Г. е замислил нещо…“

Така било значи. Сплетниците са били прави. Лаймхаус е спечелил доверието на жена му, за да бъде в течение на всичките му дела. Старият глупак, боже мой! Глупак, и то какъв! Те го бяха използвали — и му се бяха присмивали. На него, толкова умния,

толкова хитрия, ненадминатия хищник, който можеше за един миг да създаде или разруши която и да било репутация, бяха дърпали конците, като на марионетка. Те го бяха прекарали, да, прекарали го бяха като последната лондонска курва! Не, даже по-лошо: той беше пешка в тяхната игра, за тях беше нищожество, стар глупак, когото мамеха — безсъвестно, отвратително, вдъхновено.

Ъндърууд не беше плакал от много години — откакто му бяха казали, че най-малкият му син ще си остане безумен завинаги, — но сега беше като никога близко до това да се разридае. Той ненавиждаше жена си така, както не ненавиждаше никой на света. Винаги беше подозирал, че тя е глупава и ограничена и фактът, че си беше избрала такъв любовник като Лаймхаус, само убеди Ъндърууд в нейната непоправима тъпота. Като си помислеше само, та тя пазеше табакерата на своя рицар, розите, които й беше подарявал, и даже пръстена, да, евтиния пръстен с рубин, същия, какъвто — всички знаеха — Лаймхаус подаряваше в знак на своето благоволение на всяка уличница, с която си беше имал вземане-даване! Той — и лейди Джейн… Неговата жена! От тези мисли му идваше да се побърка…

С изкривена уста и сухи очи Ъндърууд върна как да е уликите обратно в ковчежето, сложи го на предишното му място върху скрина, прибра стола, на който се беше качвал, и излезе от стаята. Владееше го само една мисъл: да им отмъсти. При това да им отмъсти така, че да съжаляват, че изобщо са се захванали с него. Лаймхаус си мисли, че има право да върти него, лорд Ъндърууд, както си поиска? Значи, ще докажем на пуяка, че греши. О, колко много греши!

— Няма да ме забравиш скоро, копеле!

Ъндърууд си погледна часовника. До излизането на вечерния вестник имаше още време. Той се развесели и се ободри. Твърдо, самата съдба му помагаше…

ГЛАВА 17
В КОЯТО ДОКТОР АРЛИНГТЪН ГО ИЗМЪЧВАТ ПОДОЗРЕНИЯ

— Разбира се, това е просто ужасно — каза мисис Хардли. — Уверена съм, че всичко е от престояла храна. Спомням си, че една моя приятелка…

Доктор Арлингтън беше пристигнал преди пет минути и херцогиня Олдкасъл го беше завела при болния.

— Тя се държи забележително — философски отбеляза мистър Хардли.

— Тя ли? — мисис Хардли се опита да вложи в този въпрос целия си сарказъм, но се получи обикновена завист. — Ами нали не на нея й е лошо, Ърнест!

— Как мислите — обърна се към викария Емили, — какво му е?

— Но, мис Стърн, аз не съм лекар — отвърна твърде дипломатично Морис.

Емили кимна с глава и потъна в унило мълчание.

— А пък тя ме навика — оплака се девойката на викария. — Все пак, тя е зла жена.

— Та тази моя приятелка — реши да продължи започнатия разказ мисис Хардли и повиши глас, — която страдаше от лош стомах…

— Всичко е едно към едно — без да я слуша констатира полковник Хоторн. — Първо кракът, после това. А така славно щяхме да половуваме!

Мери Невил незабележимо се прозя и прикри устата си с длан.

— Надявам се, че не е нещо сериозно — промърмори брат й Брус.

— Че какво може да му има? — изсумтя Хенри Брайс. — Обикновена житейска работа и няма за какво да се вдига толкова шум.

— А на мен ми се стори — плахо отбеляза Етел Стърлинг, — че на него му е много зле.

— Драга моя — произнесе снизходително Мери, — на теб все нещо ти се струва.

— Да, нашата Етел е съвсем като плашлива кокошка — вметна брат й.

— Искам вкъщи — капризно рече Емили.

— Моята приятелка, която вие познавате… — просъска мисис Хардли в напразен опит да привлече внимание към себе си.

Тримата безименни приятели на Арчи, присъствали на сутрешния лов, се оттеглиха в единия ъгъл в гостната.

— Всичко това са глупости — лениво отбеляза първият, който приличаше на сова в човешки облик.

— Жалко, че не успяхме да хванем лисицата — подкрепи го вторият, със светлорижи коса и мустаци, войнствено навирени на различни страни. Впрочем, очите на говорещия не бяха войнствени, а добродушни и спокойни.

— Сега целият лов отива по дяволите… — допълни третият, който се казваше Оутс.

— Не навреме се разболя Арчи.

— И това падане…

— А жена му си я бива.

— Херцогинята ли? Истинска красавица.

— Да, на нашия Арчи му провървя. Кой можеше да си помисли, че такъв, между нас казано, смотаняк…

— Според мен, вие преувеличавате, Симънс.

— Колко е неприятно всичко това — каза Мери Невил тихо в другия ъгъл на гостната.

— Може би трябва да се върнем? — предложи годеникът й.

Мисис Хардли, прехапала устни, мълчеше.

Вратата се отвори и на прага изникна херцогиня Олдкасъл, която обгърна събралите се с поглед.

— Ах, вие сте тук! Моля за извинение, напълно забравих за вас.

— Е, какво? — попита весело Брус. — Какво му е на Арчи?

— Арлингтън е при него.

— Сега и за най-малката дреболия викат доктор — обади се мисис Хардли. — Преди…

— О, да — учтиво потвърди Амалия. — При епидемиите от холера, например…

— Извинете? — мисис Хардли беше озадачена. Радко й се случваше да среща отпор.

Мистър Хардли побърза да й се притече на помощ.

— Всички ние се надяваме, че скъпият Арчи…

— Нашият Арчи…

— Малък пристъп на гастрит, нали така? Нищо страшно?

На Амалия й се искаше да отвърне: „Той едва не предаде богу дух, защото някой му е сипал арсеник в яденето“, но се сдържа.

— О, сигурна съм, че с Арчи всичко ще бъде наред — сдържано промълви тя.

— Разбира се! — потвърди зарадван полковникът. — Арчи е юнак! Още утре ще отидем на лов.

Амалия се намръщи. Тя беше уверена, че на Арчи поне една седмица ще му се наложи да пази леглото.

— За лова нищо не знам — уклончиво отвърна тя. — Ако докторът разреши…

— О, дреболии, Арчи има желязно здраве — жизнерадостно рече мистър Оутс.

— За щастие, мистър Оутс, за щастие…

Мистър Оутс имаше гладко лице, светлоруса коса и усмивка, разкриваща всичките му тридесет и два зъба. Амалия знаеше, че той служи някъде, но не чак толкова сериозно, че и да работи. По преувеличеното внимание, което оказваше на херцогиня Олдкасъл, противоположно на отношението му към прислугата, която той високомерно не забелязваше, се чувстваше убеден сноб. Амалия не можеше да търпи сноби и ехидно си помисли каква физиономия ще направи мистър Оутс, когато накрая разбере, че тя не е никаква жена на Арчи.

— Предайте на Арчи, че му желаем скорошно оздравяване — обади се Етел Стърлинг.

— Непременно — и, без да обръща внимание на мистър Оутс, който търсеше какво още да каже, Амалия излезе.

Доктор Арлингтън завърши прегледа. Той беше на шестдесет години, от които не по-малко от четиридесет беше посветил на медицината, от което следва, че имаше немалък опит. Сега обаче той се намираше в явно затруднение. Не защото не знаеше как да класифицира дадения случай — поне в диагнозата беше напълно уверен. Не, той не знаеше как да поднесе неприятната истина на херцога, а между другото чувстваше, че неговият дълг се състои именно в това да предупреди болния.

— Добре — каза Арлингтън след известен размисъл. — Значи, вие говорехте за метален привкус…

— Докторе — раздразнено отвърна Арчи, — ние вече два пъти обсъждахме този дяволски привкус. Нали така? Според мен, просто съм изял нещо развалено. А може би са виновни вчерашните стриди, които приготви онзи мошеник французинът. Ей богу, ядох от тях, докато чинията ми се изпразни и после поисках втора порция. Така че, докторе, ако вие считате, че съм обикновен чревоугодник, можете да не го усуквате, а да ми го кажете направо.

— Арчи — промълви меко докторът, — аз ви помогнах да се появите на бял свят и в известен смисъл се чувствам отговорен за вас… Не, не мисля, че стридите са виновни.

— Може би пилето?

— Възможно е.

— Докторе — Арчи пребледня и се привдигна, — да не искате да кажете, че имам някаква неизлечима болест?

Арлигтън потрепна, а после тъжно се усмихна и поклати глава.

— Не, моето момче, това е изключено.

— Тогава какво?

Вместо да отговори, Арлингтън се изправи, погледна в коридора, грижливо затвори вратата и се върна на предишното си място. Арчи го наблюдаваше с нарастващо безпокойство.

— Виждате ли, Арчи, тези симптоми, които изброихте… Парене и сухота в устата, болки в корема, обилно потене, метален привкус, гадене, повръщане в зеленикав цвят, световъртеж, понижение на температурата, падане на кръвното, спазми…

Докторът замълча.

— Да, така беше… — проговори Арчи с тих глас. — Какво, язва ли имам? Това ли имате предвид?

— Не.

Докторът стисна устни и накрая се реши.

— Признаците, които изброих, напълно отговарят на клиническата картина на остро отравяне…

— Казах ви, че съм преял! — радостно извика Арчи. — Браво, докторе!

— Не, сър. Говоря за отравяне с арсеник.

— Арсе…

Настъпи мъчителна пауза.

— Арсеник? — тихо каза Арчи, когато до него стигна напълно смисъла на чутото. — Искате да кажете, че мен… че на мен някой ми е сипал арсеник в яденето? Но защо?

— Предполагам — докторът си позволи подобие на усмивка, — че арсеникът рядко го сипват с дружелюбни намерения.

— Тоест, вие предполагате, че са искали да ме отровят? Но защо? На кого е нужно това?

— Аз мисля — отвърна старият доктор, внимателно подбирайки думите си, — че на този, който е разчитал да спечели нещо от вашата смърт.

— Но на кого? На кого именно? — трескаво святкаха очите на Арчи.

— Вие знаете, сър, че Олдкасълови се славят като едни от най-богатите хора в Англия. А и титлата сама по себе си означава нещо.

Арчи затръска глава.

— Не. Не, това е невъзможно! Вие грешите, докторе!

— Бих искал — спокойно отвърна Арлингтън — и, повярвайте, скъпо бих дал наистина да е така. Действието на арсеника при остро натравяне започва минимум след половин час, но обикновено е след няколко часа. Днес сте ял два пъти, но закуската е била твърде рано. Значи, арсеникът е бил сложен в обяда ви. И най-вероятно в кафето. Без мляко ли го пихте?

— Да, защо?

— Ако арсеникът попадне в мляко, то се пресича и ще издаде присъствието му. Освен това, кафето има силен аромат, а арсеникът, каквото и да разправят, все пак не е лишен от своеобразна миризма. И, накрая, отрова е по-лесно да се добави в течност, отколкото в твърда храна. Всъщност, кафето горещо ли беше?

— Когато го донесоха, да, но после изстина и…

— Хм… Спомнете си, Арчи, цялата чаша до дъното ли изпихте?

— Не.

— Защо?

— На дъното имаше утайка. Аз…

Докторът развълнувано удари с юмрук по разтворената си длан.

— Утайка? Така, това е интересно. Повече от обикновено?

— Струва ми се, да. Но откъде знаете…

— Кафето е било — рязко рече докторът. — Ако арсеникът се разтвори в гореща течност, след като тя изстине част от отровата ще падне на дъното. Много ви е провървяло, че не сте допил чашата до дъно.

— Докторе — сериозно каза Арчи, — все ми се струва, че се заблуждавате.

— Не.

— Но кой — застена Арчи, — кой е могъл…

И замлъкна.

Жена му, боже мой! Нали, ако той умре, тя ще го наследи… А готвачът? Цялата храна в къщата я готви нейният готвач! Арчи изстина. Неговата жена, баронеса Корф, красивата млада жена, за която никога никой не може да разбере какво й е на ума… Може би е отровителка? Може би е убийца, избягала от Русия? Та нали той нищо, абсолютно нищо не знае за нея! Тя даже пътува без камериерка, само с онзи подозрителен младеж с физиономия на закоравял мошеник. Ами ако са любовници? Ако са се сговорили да го уморят, за да получат парите му? Да, сега всичко се изяснява…

— Много ме удивява поведението на вашата жена — призна Арлингтън, прекъсвайки мислите на пациента си.

— Извинете? — избъбри Арчи.

— Тя е направила всичко съвършено правилно — рязко продължаваше докторът. — Дала ви е вода със сол, за да предизвика повръщане, а после ви е накарала да пиете мляко с яйца. Ако дори малко се беше забавила, не е изключено сега да пишех заключение за съдебния лекар, вместо да разговарям с вас.

На Арчи му се замая главата. Каква все пак беше жена му — отровителка или ангел-хранител?

— Тоест — промърмори той напълно замаян, — ако не беше тя, аз щях… да умра?

— Не изключвам подобен развой на събитията. Но ви е провървяло. Имате много силен организъм, Арчи. И много предана жена. Но откъде е знаела какво точно да направи?

Арчи пребледня и стисна пръсти.

— О, докторе, не исках да говоря за това, но нейният баща, струва ми се, е лекар. Много ми е разказвала за него. Той се е специализирал точно по разните отрови, как се казваше…

— Токсикология — подсказа Арлингтън.

— Да, да. Така че благодарение на това обстоятелство… — Арчи избухна в трескав смях, макар че изобщо не му беше смешно. — Само ви моля на никого да не казвате, че баща й е прост лекар. Сам знаете, че англичаните са страшни сноби.

— Можете да разчитате на моето мълчание — тържествено го увери успокоеният Арлингтън. — Какво смятате да предприемете сега?

— Сега? — озадачено попита Арчи.

— Виждате ли — бавно започна докторът, — отровителят може да повтори опита си, нали? Съветвам ви да откриете кой е. И то колкото се може по-бързо!

— Но аз не мога да се обърна към полицията — рязко каза Арчи. — Това ще предизвика… ще предизвика скандал.

— Във всеки случай — без да обръща внимание на възраженията му, спокойно заключи Арлингтън, — този, който е сипал отровата, трябва да се е намирал в къщата, когато са приготвяли обяда ви.

Той се изправи и стисна ръката на Арчи.

— Съветвам ви хубавичко да размислите над това кой може да е бил.

— Мадам!

Без да почука, Франсоа влетя в жълтата спалня, където херцогиня Олдкасъл седеше и гледаше пред себе си, напълно изтощена.

— Мадам, говорих с Джинджър. Прислужницата, която приготвя кафето.

— Използвал си фирмения си метод? — безучастно се осведоми Амалия.

— Да, мадам. Тя се кълне, че никой освен нея не се е докосвал до кафето.

Амалия мълчеше.

— Може би — плахо започна Франсоа — мадам ще ми каже какво все пак се е случило?

— Опитаха се да отровят мъжа ми — спокойно каза Амалия. — На убиеца му е попаднал особено сгоден случай, защото Арчи лежеше в стаята си и му занесоха обяда отделно, следователно, практически е нямало риск отровата да попадне не по предназначение. Ти си готвил пилето и пудинга. Надявам се, че не си сложил отрова в тях. И изобщо съм сигурна, че са я сложили в кафето, до което ти не си се докосвал.

— О, по дяволите — изохка Франсоа. — От днес нататък ще пия само мляко! А известно ли ви е що за отрова е била?

— Известно ми е. Арсеник. След него в устата остава метален привкус. Когато Арчи спомена за него, веднага се досетих за всичко.

— Значи, била е Джинджър? Но за какво й е?

— И аз не знам. Но не мисля, че е тя, нали подносът го е сервирал Роджърс. Може би той е злодеят? Не му е било трудно да изсипе в кафето доза арсеник. Само че… отново, защо?

— Какво ще правим? — попита Франсоа, сядайки на едно диванче без гръб.

— Ще мисля — кратко отвърна Амалия. — При разследването на престъпление по правило възникват три въпроса: защо, кой и как. Цел, изпълнител и средство. Какво е средството, вече изяснихме. По повод на изпълнителя имам сериозни съмнения. Слугите? Каква изгода имат те от смъртта на човека, на когото служат? Но не трябва да забравяме, че в края на краищата, слугите могат и да се подкупват. Освен това, прислугата може да има мотиви, които не лежат на повърхността. Разузнай повече за Джинджър — може да е въртяла любов с Арчи, а той да я е зарязал и тя да е решила да му отмъсти, като го прати при праотците му. Братовчед ми Рудолф казваше, че няма такъв аристократ, който би устоял пред чара на хубавичка камериерка. Самата аз ще се заема с Роджърс. Нали се случва понякога и най-преданите слуги да се изпълнят с ненавист към господарите си. Но, общо взето, съмнявам се да го е направил някой от тях.

— Защо?

— Ако Арчи умре без преки наследници от мъжки пол, познай кой ще наследи титлата и замъка?

— Кой?

— Според английските закони всичко ще наследи Брус Невил.

— Този…

— Да, да, Франсоа. Именно този просяк, който всеки божи ден крънка пари от братовчед си. Колко е просто, нали? Няма го Арчи и Брус получава всичко. А животът е толкова крехък, Франсоа! И трябва само да се погрижи скъпият братовчед Арчи да погълне една хубавичка доза арсеник.

— Навярно сте права, мадам. Но на мен мосю Брус не ми се струва убиец — отбеляза със съмнение Франсоа. — Не е такъв човек. И после, вие сама казахте, че има мотиви, които не се забелязват от пръв поглед. Какво, ако все пак не е той?

Амалия сви рамене:

— За всеки случай съставих списък на всички, които са се намирали в замъка по време на обяда. Изборът не е чак толкова голям. Брус Невил и сестра му Мери, Етел Стърлинг, тримата приятели на херцога, мистър и мисис Хардли, полковник Хоторн, Хенри Брайс. И, разбира се, тези които работят тук, на първо място Джинджър и Роджърс. Но първо искам да проведа един малък експеримент.

ГЛАВА 18
В КОЯТО СЕ ПОЯВЯВА СЛЕДА

— Мога ли да започвам, милейди?

През живота си Роджърс немалко пъти беше изпълнявал нелепи поръчения от господарите си, но днешното, според него, беше най-необичайното от тях, тъй като трябваше с точност да повтори всички свои действия при отнасянето на обяда на херцога. Както и преди, Джинджър наля кафе и постави чашката на подноса, а Франсоа се погрижи за чинията с пилето и пудинга.

Роджърс поправи чинията, размести чашата и застина като каменна статуя.

— Добри ми Роджърс — нетърпеливо попита Амалия, — какво има?

— Милейди — смутено каза икономът, — блюдото с пиле беше покрито с похлупак, за да не изстине.

— Аха-а… — проточи Амалия. — Франсоа, похлупак!

Роджърс пое подноса и, запазвайки величествена осанка, се качи на втория етаж.

— Тук, до тези покои, срещнах Скрамбълс.

— Той приближи ли се до вас? — живо попита Амалия.

— Не, милейди, каза само, че полковник Хоторн иска коняк. Аз отговорих, че може, и той се отправи към стълбата.

Роджърс вървеше покрай вратите по безкрайния коридор. Амалия и Франсоа, затаили дъх, го следваха.

Неочаквано Роджърс спря.

— Милейди, аз съм длъжен точно да възпроизведа всичко, както си беше, нали?

— Да, Роджърс, бъдете така добър.

— Та значи — икономът смутено се покашля, — тук, както виждате, стаите са необитаеми. Обаче, когато минавах покрай тях, чух подозрителен шум. Помислих си, че може би някоя от камериерките се занимава с нещо нередно…

Роджърс направи многозначителна пауза. Амалия нетърпеливо кимна.

— Опитах се да отворя ето тази врата, но не успях. Сами виждате, че не е лесно да се направи с пълен поднос в ръцете. Оставих подноса на масичката… — Роджърс посочи неголяма маса на артистично резбовано краче, имитиращо лъвска лапа, — и отидох да погледна.

— Тоест, вие сте оставили подноса без надзор — резюмира Амалия. — Кога се върнахте?

— О, почти веднага. Надявам се, че съм направил всичко правилно, милейди?

— Все пак установихте ли кой шуми в стаята?

— О, да, милейди — усмихна се икономът. — Беше обикновена мишка. Аз й изшътках и тя избяга. Трябва да си вземем котка, че мишките са станали нагли, направо мира нямаме от тях.

Амалия леко натисна дръжката. Вратата не поддаваше. Амалия натисна по-силно и вратата се отвори с приглушен звук. Доспехи на стените, мебели в стил жакоб, килими… В стаята беше доста чисто, но от пръв поглед ставаше ясно, че тук отдавна не живее никой.

Амалия затвори вратата и се обърна към иконома.

— И така, вие излязохте, взехте подноса отново…

— И го отнесох на херцога.

— Никого ли не забелязахте, когато излязохте от стаята?

— Никого, мадам.

Амалия замислено направи няколко крачки по паркета.

— Чии стаи са разположени на този етаж?

— На Негова Светлост, на полковник Хоторн и на мис Мери Невил.

— Да? Благодаря ви, Роджърс, свободен сте.

Старият слуга се смути и не се решаваше да си тръгне.

— Милейди, бих ли могъл да попитам…

— Да-да, Роджърс. Виждате ли, някой е сложил рибена кост в кафето на херцога, заради което той едва не умря.

Говорейки, Амалия внимателно следеше изражението на Роджърс, но на лицето му не беше изписано нищо, освен неподправено изумление.

— Кафето го е правила Джинджър и тя се кълне, че в чашата не е имало никаква кост. Кажете, Роджърс — Амалия понижи глас, — тя не… Имам предвид, тя не може ли да лъже? Обикновено разсеяна ли е?

Ако Роджърс беше този, който беше сипал арсеник в кафето, то той не би могъл да не разбере смисъла на задаваните му въпроси и със сигурност щеше да се постарае да насочи подозренията към друго лице. Но икономът не се възползва от предоставената му възможност.

— О, не, милейди! Джинджър винаги много добре приготвя кафето и от страна на господаря към нея не е имало никакви претенции, уверявам ви!

— Сигурно някой неудачно се е пошегувал — отбеляза с безразличен тон Амалия.

— Много лоша шега, милейди! — с достойнство възрази старият слуга.

Амалия сухо се усмихна:

— Напълно споделям мнението ви. Можете да си вървите, Роджърс. И вземете подноса, повече няма да е нужен.

— Е, Франсоа? — обърна се Амалия към съучастника си, веднага щом Роджърс се отдалечи. — Какво мислиш за всичко това?

— Ако ми оставаше само една лира, без колебания щях да се обзаложа, че Роджърс не е замесен — категорично заяви той.

— Не се хващай на бас за пари, това е лош навик — каза Амалия. — Впрочем, напълно споделям мнението ти. Да идем да огледаме онази стая по-внимателно.

— А какво търсим? — поинтересува се Франсоа.

— Първо, миша дупка. Ако Роджърс не лъже, трябва да има такава. И второ, следите от убиец номер едно.

— Номер едно? — с възхищение попита Франсоа.

Вратата проскърца, пропускайки ги вътре.

— Да. Наистина ли мислиш, че този, който е замислил да се отърве от Арчи, просто така си е ходел с арсеник в джоба, очаквайки удобен случай? Не. Били са двама съучастници. Номер едно е отвличал вниманието на нашия доблестен Роджърс, а номер две през това време е сипал арсеника в кафето. Всичко е било разчетено точно, единственият риск е бил някой да види манипулациите на номер две и да заподозре нещо, но е нямало как.

— Ето това се казва глава! — възторжено извика Франсоа, сочейки с пръст на стената една еленска глава, украсена с разклонени рога. — Ей богу, английските аристократи умеят да живеят.

— Франсоа, заеми се не с елена, а с мишката.

— Слушам, мадам!

Франсоа се наведе и започва да обследва цоклите. Амалия, забелязала друга врата в дъното на стаята, тръгна към нея.

— Е, какво? — попита тя след известно време.

— Има дупка! — завика Франсоа. — И не една, а даже две, и то големи! Изглежда, че мишките тук са с размерите на хипопотам. Във всеки случай, живеят си просторно. А при вас?

— Слава богу, прислугата отдавна не е бърсала прах — отвърна Амалия.

Франсоа побърза да се присъедини към господарката си. Те минаха през една врата, после през втора, която водеше към вътрешността на покоите. Оттам изход вече нямаше.

— Виждаш ли? — Амалия показа едно петно на вратичката на шкафа. — Това е следа от нечий лакът. Около шкафа е стоял човек и случайно го е закачил, оставяйки следа в праха. Знаеш ли какво е станало? Той е стоял на входа на тези покои, очаквайки Роджърс. Щом е забелязал, че икономът е вече близо, вдигнал е шум в първата стая, за да привлече вниманието му, след което бързичко е претичал през другите две и се е укрил тук. Интересно, дали ще можем да определим по тази следа ръста на нашия номер едно? Така, да видим. Ако аз го бях закачила с лакът, то следата щеше да остане ето тук, по-ниско. Хм, излиза, че нашият номер едно е доста висок. Метър и осемдесет и пет, не по-малко. Мери Невил е по-ниска от мен. Брус Невил е колкото мен, но не е по-висок. Етел Стърлинг е по-ниска от мен. Хенри Брайс… Метър и седемдесет и пет най-много. Не става.

— Полковник Хоторн! — извика Франсоа в озарение. — Мистър и мисис Хардли не са много високи, нали?

— А от прислугата? Лакеят Скрамбълс, но Роджърс го е срещнал и той не би могъл да се намира тук. Камериерките? Готвачките? Не, сред тях няма никоя с такъв ръст. Излиза, че все пак е Хоторн. Но… не може да бъде!

— Защо?

— Защото това е *нонсенс*, Франсоа. Безсмислица.

— Така ви се струва на вас — възрази обидено Франсоа. — На вас ви се иска убиецът да се окаже Брус Невил или сестра му, защото знаете какъв мотив биха могли да имат. Но нали вие нищо не знаете за полковник Хоторн. Кой знае какъв може да се окаже всъщност!

— Франсоа! — възкликна Амалия. — Браво на теб! Наистина, какво знаем за него? Напълно си прав! Трябва спешно да направим справка за него. Аз ще се заема с това. Може да е в сговор с Невилови и да действа по тяхна поръка, кой знае?

— Ама и вие с тези Невилови, мадам! А не ви ли минава през ума, че да използва отрова е нехарактерно за полковника? Той все пак е военен, свикнал е с други методи. Сабя, револвер, кинжал…

— Франсоа — изсумтя Амалия, — твоята теория става само за детективен роман в стила на мосю Габорио. Запомни: съществуват три способа да се отървеш от човек така, че у околните да се породят най-малко въпроси. Първият и най-изпитаният — това е отровата, вторият — инсцениран нещастен случай и третият — инсценирано самоубийство. Когато са нахранили коня на Арчи с татул — а сега вече съм уверена, че точно така е било, — това е било опит да инсценират нещастен случай. След това злосторниците са се опитали да използват отрова.

Амалия дълбоко въздъхна:

— Добре, стига философстване. Повече няма да имат възможност да направят каквото и да било. Франсоа, повикай Роджърс.

— Не искам да го пия това мляко — казваше Арчи вечерта, капризно повдигнал горната си устна. — В края на краищата, аз не съм теленце!

Той замлъкна и жално се вгледа в Амалия. Тя взе чашата с бяла течност и отпи от нея.

— Прекрасно мляко — каза тя. — Пийте, мъжленце, че иначе ще се наложи да ви заставя.

— Как ли пък не! — избухна мъжленцето. — Аз…

Следващите му думи се превърнаха в сумтене, бълбукане и възмутени вопли. С едната си ръка Амалия ловко го хвана за носа, запушвайки го, а с другата поднесе към устните му чашата, така че на

херцог Олдкасъл, волю-неволю, му се наложи да изпие съдържанието й.

— Вие сте омерзителна! — завика рижият великан, святкайки с очи.

Амалия остави чашата на подноса. Арчи злобно се извърна от нея и удари с юмрук по възглавницата.

— А къде е Емили, къде е Оутс, къде са всички? — попита той. — Нещо не идват да ме видят.

— Те си тръгнаха — съобщи Амалия.

— Как! Всички?

— Да, всички.

— Е, това вече е прекалено! — Арчи се обърна към Амалия. — Просто наглост! Какво си позволявате, в края на краищата? Гостите са мои, между впрочем!

— Всички си тръгнаха — метална нотка в гласа отсече Амалия. — Наредих да впрегнат две карети, които откараха Невилови у тях, а останалите на най-близката гара.

— Не мога да ви гледам — измърмори Арчи. — Влезте! — откликна той на почукването по вратата.

Влезе Роджърс с пачка писма.

— Пощата, сър. Имате ли нужда от още нещо?

— Вземете подноса, Роджърс — каза Амалия.

— Да, милейди — икономът взе подноса и излезе.

Арчи отвори писмото с герба на Уелския принц, пробягна с очи по него и започна да го къса на парчета. Тази процедура очевидно му достави немалко удоволствие, защото се опита да я разтегне.

— Вашият поклонник няма търпение да се върнете в Лондон… Целият свят се е побъркал! А какво имаме тук? Леличка Елизабет! Виж ти, още не е умряла… Положително, някои хора понятие си нямат от приличие. Пак мистър Кардиф по повод на брилянта… Като че ли не му дадох ясно да разбере, че не се продава.

— За какво говорите? — заинтересува се Амалия.

— За „Принцеса“, разбира се! Той вече трети или четвърти път ми предлага да го купи.

Нещо проблесна в главата на Амалия — някаква смътна мисъл. Или, по-скоро, подозрение. То проблесна и изчезна, но Амалия вече знаеше в какво направление да води разследването.

— И отдавна ли мистър Кардиф се опитва да придобие от вашето семейство „Принцеса“?

— Някъде от половин година. Защо?

— Арчи — Амалия вложи в гласа си цялата ласкавост, на която беше способна, — не бихте ли могъл да кажете по-точно?

Арчи подозрително я изгледа.

— Какво толкова се развълнувахте? Не ви стигат парите за парижки тоалети?

Амалия разбра, че е допуснала грешка, и с досада ощипа Арчи така, че той зави.

— Ай! Ой! Не ме пипайте, гъдел ме е!

— Ах, така ли? Тогава казвайте!

— Ай! Не знам… Предлагаше да купи камъка още докато брат ми беше жив! Оставете ме!

— Арчи — каза сериозно Амалия, — обожавам ви!

— Точно без това спокойно мога да мина! — изсумтя херцогът, гледайки я изпод вежди.

— Това е защото не разбирате своето щастие — важно отвърна Амалия, за да го подразни. После погледна зад вратата и извика: — Роджърс! Бъдете така добър, поседете с Негова Светлост и следете да не става от леглото.

Амалия се отби в стаята си, наметна на раменете си наметало и слезе долу. Хрумна й хубавичко да огледа конюшнята и да потърси там следи от злосторника. Всъщност, трябваше вече отдавна да го е направила, но беше заета с друго и не беше намерила време за това.

— Имате ли нужда от нещо, милейди?

Амалия се намръщи: като напук, конярят Бъртън беше тук. Тя би предпочела да огледа конюшнята сама, но сега явно нямаше да й се удаде.

— Дойдох да нагледам Самотната звезда. Как се чувства той?

Конят стоеше с разкрачени крака и отпусната глава. Амалия го потупа по врата. В отговор конят въздъхна и махна с опашка.

— Това ли е сеното, което му дават винаги?

— Да.

— А откъде го вземат? Покажете ми.

Бъртън изпрати милейди до сеновала. Амалия се намръщи. Беше ясно, че в присъствието на бдителния коняр нищо няма да успее да

свърши.

— Какво е това? — внезапно попита тя. — Нещо тъмно…

— Къде, милейди?

— Ей там, под сеното. Не го ли виждате?

Бъртън вдигна фенера. Треперещият кръг светлина улови някакъв едва забележим крайчец тъкан, засипана със сено.

— Тук не трябва да има нищо. Почакайте, милейди…

Бъртън окачи фенера, взе вилата и започна да мести сеното настрани.

След два или три размаха той задавено изхлипа и отскочи назад.

— О, боже, Ваша Милост! Та това е… това…

Това беше човешко тяло с тъмно наметало, с дълги крака, с руса коса и изненадано лице. Амалия беше готова да се закълне, че вече го е виждала някъде. В гърдите на убития зееха няколко прободни рани, в ъгълчето на устата му беше засъхнала кръв.

— Предполагам, Бъртън — каза Амалия, — че е време да извикаме полицията.

ГЛАВА 19
В КОЯТО СЛЕДАТА СЕ ГУБИ

Констабълът Уолтърс беше флегматичен на вид дебеланко с добродушно лице, щедро обсипано с лунички. Той служеше в Принсхилс вече над двадесет години и, доколкото си спомняше, тук не се беше случвало нито едно убийство. Ставаха пиянски сбивания, дребни кражби, често се случваше мъже да бият жените си, по-рядко — жени мъжете си, но убийство… такова нещо, извинете, но никога не беше имало. Затова нямаше нищо чудно, че констабълът се намираше в сериозно затруднение. Ако добавим и обстоятелството, че го бяха откъснали от семейната вечеря, измъкнали го бяха от масата, може да се каже, посред нощ, то всеки ще разбере желанието на Уолтърс по-скоро да се отърве от обременителния труп и да се върне вкъщи, при ростбифа, печените картофи и ароматния чай.

Извлякоха тялото на неизвестния изпод сеното и го положиха на земята. Новината за необичайната находка развълнува целия Принсхилс и на вратата непрекъснато се мяркаха слуги, любопитни и просто зяпачи.

Уолтърс започна своята работа с това, че огледа тялото, без да го докосва. Констабълът никога преди не беше срещал този човек, макар че познаваше всички в окръга, но тъй като тук присъстваше самата херцогиня, не му се искаше да се изложи. Той се почеса по брадичката и обяви:

— Това е човешки труп. Интересно, откъде се е взел?

Красивата херцогиня Олдкасъл, чувайки тези думи, хвърли на констабъла явно лишен от дружелюбие поглед — началото на разследването не й се стори твърде обещаващо. На врата се беше стълпила вече почти цялата прислуга на замъка и на висок глас изказваше забележки не по работа.

— А пък момъкът не е тукашен.

— Лош късмет е извадил.

— Да викнем свещеник.

— Какъв свещеник, главо, той е вече мъртъв.

— А херцогинята добре се държи. Всяка друга отдавна би припаднала.

— Е, то си зависи от човека…

— Някой познава ли потърпевшия? — обърна се към множеството констабълът.

Никой не помръдна, макар че всички разговори мигом се прекратиха. Амалия отвори уста, но тозчас размисли и се загледа встрани. В края на краищата, тя и сама не помнеше къде беше виждала убития. Във всеки случай, не беше в Олдкасъл.

— Никой не го познава — с удовлетворение констатира Уолтърс. — Значи е скитник.

— Но, сър! — възмути се от неговите изводи херцогинята.

— Простете, Ваша Светлост? — изпъна се в стойка „мирно“ констабълът, очаквайки какви заповеди ще се отронят от устата на тукашната стопанка.

— Погледнете наметалото му — каза Амалия, сочейки трупа. — Според вас, този човек прилича ли на скитник?

— Наметалото може да е крадено — важно заяви Уолтърс.

— Откъде знаете? При вас да не е постъпвало заявление за кражба на наметало?

Край вратата се засмяха.

— Не, но… Нали на този човек тук никой и очите му не е виждал! — опита се да се защити констабълът.

— Е, и какво от това?

— Значи е скитник — заключи констабълът.

— А ръцете му? Вижте му ноктите. Чисти са и няма и следа от мръсотия. Много скитници ли сте виждали с такива ръце?

Уолтърс се почеса по тила. Той не разбираше накъде бие херцогинята, но почувства, че е време да се предаде.

— Значи, не е скитник — обяви той. — Просто… хм… джентълмен. Загинал в резултат на нещастен случай.

— Нещастен случай? — Амалия чувстваше, че започва да кипва, което с нея се случваше извънредно рядко. — Да, разбира се. Първо е получил четири рани, от които поне две смъртоносни, а след това е отишъл до сеновала и се е посипал със сено за пълна достоверност. Така ли?

Смехът стана още по-силен.

— Не, не мисля… Тоест, така, както вие го излагате…

— Тогава как се е озовал тук?

Констабълът чувстваше, че авторитетът му пада не с часове, а с минути. Прочисти гърлото си и потърси с очи коняря.

— Бъртън!

— Да, сър.

— Отговаряй — излая констабълът, — ти ли го направи?

— Аз? — ужаси се Бъртън. — Ваша Светлост! Та аз никога…

— Какво става, какво се е случило? — разнесе се от входа гласът на Франсоа. Той се промъкваше през тълпата, отмествайки слугите. — Боже! Мадам, с вас всичко наред ли е?

— С мен да, а ето с ей този господин не особено.

— А! — извика Франсоа и отскочи назад. — Този го познавам!

— Ти?

— Да! Той ми се лепеше!

— Франсоа! Изразявай се по-ясно. Какво значи — той ми се лепеше?

— Ами, когато в Лондон се обличах като перачка, помните ли?

— О, по дяволите! — тихо извика Амалия. — Да, това е един от нашите „ангели-хранители“! О, по дяволите, по дяволите, по дяволите! Сега си спомних къде съм го виждала. Той дежуреше край нашата къща на Парк Лейн. Франсоа, в никакъв случай не казвай, че го познаваш!

— Разбрах, мадам!

Тъй като Франсоа и Амалия говореха на френски, то към края на беседата им констабълът взе да проявява признаци на нетърпение.

— Ваша Светлост — обяви той, — принуден съм да арестувам вашия коняр по подозрение в убийство!

— Ваша Светлост! — завика Бъртън. — Нищо не съм направил! Кажете му, че нямам нищо общо с това!

— Слушайте вие, дървена главо — каза рязко Амалия на констабъла, — той беше с мен, когато открихме трупа. Ясно ли е?

— Ясно — измърмори накрая разстроеният констабъл.

— И за какво изобщо ви плащат? — прикова Амалия бедният констабъл към позорния стълб. — Извикайте тук съдебния лекар и доктора. Очевидно, ще се наложи да се прави аутопсия.

— Но съдебният лекар го няма!

— Тогава извикайте съдията, дявола, когото искате! Всеки, който може да подпише протокола. Скрамбълс! Вървете да извикате Арлингтън и му обяснете за какво става дума. Роджърс! Идете в къщата, там е пълно със старинни оръжия. Вие знаете кое къде трябва да се намира. Проверете всички оръжия ли са на мястото си и дали няма по някое от остриетата пресни следи от кръв. Съдейки по всичко, този човек са го намушкали с нещо от рода на рапира или еспадрон, да, именно. Едва ли е било със сабя, тя има криво острие, а по характера на раните може да се съди, че острието е било по-скоро право. По-точно ще може да каже докторът след аутопсията. Бъртън! Вземете фенер и огледайте всички ъгли тук, дали няма да намерите оръдието на убийството — Амалия се обърна към слугите. — Всички останали, докато още не е съвсем тъмно, огледайте близката територия. Търсим острие, дълго фут и половина или някъде там, с което е било извършено престъплението. Не мисля, че убиецът го е отнесъл със себе си, по-скоро обратното, трябвало е да се отърве от него. Или оръжието пак е в къщата, или е някъде наоколо. Който го намери, ще получи от мен гвинея. На работа! Франсоа, ти оставаш тук.

При обявяването на наградата тълпата на вратата се стопи като с махване с вълшебна пръчица. Амалия не се съмняваше, че сега слугите щяха да преровят от горе до долу целият замък, но ще намерят това, което тя търсеше.

— А аз какво да правя? — плахо попита Уолтърс, обезкуражен от това с каква бързина херцогинята пое командването.

— Вие? Идете да подишате свеж въздух, констабъл! Щом се яви докторът, доведете го тук.

— Аха — промърмори Уолтърс, който вече се радваше, че може да се отърве от компанията на разкомандвалата се стопанка на къщата.

— Франсоа — мрачно каза Амалия, когато останаха сами край тялото, — аз съм глупачка.

— О, мадам!

— И това е даже меко казано. Знаеш ли кой се е криел в онази стая? Кой е оставил следа на вратичката на шкафа?

— Кой?

— Той. Било му е наредено да ме следи. Той се е промъкнал в замъка, където е пълно с празни стаи, и се е затаил там. Но, за своя

беда, е видял убиеца.

— Така ли мислите?

— Уверена съм в това. Гледай: ето ги трите врати, съединени с преходни врати. В първата убиецът вдига шум, за да привлече вниманието на Роджърс. После се отдръпва, но не в третата стая, както мислех преди, а във втората. Във втората, Франсоа! А в третата в засада е седял агентът и той е видял този, когото не трябва.

— Така, а после?

— Убиец номер две сипва арсеника в кафето. Роджърс отнася подноса, след което убиец номер едно излиза и се присъединява към съучастника си. Вероятно някой от тях се е намирал наблизо, когато агентът е напуснал укритието си — изходът от онези покои е само един — и е забелязал свидетеля. Едва ли агентът е разбрал какво именно е видял. Е, някой се бил прокраднал в съседната стая и нещо бил съборил — голяма работа, като си помислиш! Но за съучастниците наличието на свидетел, дори съвсем страничен, при техните действия е било равносилно на смъртна присъда, затова те са го причакали и… Във всеки случай, не е бил убит в онези стаи, иначе щяха да останат петна от кръв, а аз огледах внимателно всичко там.

— Гениално! — извика Франсоа.

— Кое е гениално? — мрачно попита Амалия. Тя изобщо не намираше това безсмислено убийство за чак толкова забавно.

— Искам да кажа, че вие сте гений, мадам!

Към тях се приближи Бъртън, който беше претърсил сеновала в търсене на оръжието.

— Няма нищо, милейди!

— Така ли? Много жалко.

Конярят се задържа, пристъпвайки от крак на крак.

— Мога ли да отида да търся навън, милейди?

— Да, да, Бъртън, вървете! Ако намерите с какво е бил убит този нещастник, ще получите гвинея.

— Благодаря ви, милейди — прочувствено каза конярят с нисък поклон. Той се поколеба и смутено добави: — И за това, че ме защитихте. Уолтърс отдавна ми има зъб за това, че се ожених не за неговата дъщеря, а за друго момиче. Но нали на сърцето не може да се заповядва!

— Вярно е, Бъртън. Не може да се заповядва!

— А той добре е направил, че не се е оженил за мис Уолтърс — отбеляза Франсоа пред Амалия, когато конярят излезе. — Не става тя за семеен живот.

— В какъв смисъл, Франсоа?

— В такъв, че става, но не за семеен живот, разбирате ли? Този, който й стане мъж, ще изглежда по-зле и от оня елен, чиято глава виси в замъка!

— Франсоа!

— Сериозно, главата му нямаше да стигне за рогата. Горещо момиче е тази мис Уолтърс!

— Франсоа, моля ти се!

— Какво ще правим сега? — осведоми се мошеникът, който направо гореше от жажда за действия.

— Нищо. Следата се изгуби. Единственият човек, който можеше да ни разкаже нещо, е мъртъв. Макар че… Франсоа, я погледни навън. Никой ли не ни наблюдава?

— Никой! — доложи Франсоа с такъв зловещ шепот, че и мъртвец биха го полазили тръпки.

— Така — Амалия коленичи. — Въпреки че е неприятно, трябва да го обискирам. Току-виж се намери нещо, за което да се закачим… Кажи ми, ако някой се приближи.

Франсоа чак се изчерви от щастие.

— Това ми напомня времената — обяви той тържествено, — когато пазех на пост при Жерар Ангела. Спомням си, че в деня, когато с него решихме да нападнем бижутерския магазин…

Франсоа се впусна в умопомрачителни подробности от своята биография, но Амалия вече не го слушаше. Тя опипа сюртука и жилетката на убития, стараейки се да не се изцапа с кръв, което си беше трудна работа. В левия джоб на сюртука се намери малък револвер европейско производство. Привикнала към американското оръжие система Колт, Амалия се отнасяше към подобни играчки с предубеждение. В джоба на жилетката откри часовник, който, уви, не се беше счупил при падането, което би дало информация поне за времето на извършване на престъплението, а си вървеше все едно нищо не е станало. Затова пък във вътрешния джоб Амалия намери портфейл, а в него, освен някакви пари и фотографията на дама с дълго ветрило, и името на собственика му — Самюъл Райли.

— Почти като сър Уолтър Райли, придворният на Елизабет — изхъмка Амалия, която питаеше голяма слабост към историята.

В джобовете на наметалото имаше кесия с тютюн, кутийка кибрит, молив, театрален бинокъл и малко тефтерче в черна подвързия. Амалия го скри под шала си и се изправи.

— Ти къде? Ах, ти!

Пъргавият Зигзаг мина край Франсоа, смешно местейки лапи, започна кой знае защо яростно да лае по лежащия човек, после го подуши, вдигна муцуна нагоре и зави.

— Хайде, хайде, Зигзаг — ласкаво рече Амалия. — Стига.

Зигзаг жално излая и бутна носа си в ръката й.

— Идват! — прошепна Франсоа и пъргаво отскочи от вратата.

Появиха се Скрамбълс и мрачния доктор Арлингтън с кожено куфарче. След тях се мотаеше констабълът Уолтърс, бършейки потта от челото си с голяма карирана кърпа.

Щом видя Амалия около трупа, доктор Арлингтън застина като вкопан.

— Ваша Светлост! Не можахте ли да намерите някой друг да пази тялото?

В този миг у Амалия настъпи поразителна промяна. Тя изведнъж захлипа и по бузите й потекоха сълзи.

— Докторе — заоплаква се тя, — вие сте моето спасение! Откакто сме тук, на главите ни валят всякакви напасти. Първо Арчи падна, после изяде нещо негодно (Амалия изобщо не си кривеше душата, тъй като арсеникът наистина не може да се нарече годен за ядене продукт), а сега, представете си, труп! Просто не знам какво да правя!

— Е, стига, милейди, успокойте се… Бъртън или някой друг, донесете носилката. Не трябва да го оставяме тук.

— Ах, докторе — изписка Амалия, присядайки, — толкова съм ви благодарна!

— Намерих! Намерих! — втурна се запъхтян през вратата Били, малкият син на камериерката Мери Ан. Той беше целият мокър, от него се лееше вода, но тържествуващо поклащаше острие, способно да изплаши всеки опитен фехтовчик. — Аз го намерих! Гвинеята е моя!

— И къде беше? — попита Амалия, мигом забравила за сълзите.

— В Езерото на удавницата, милейди! Всички търсеха на брега или около сеновала, но аз съм по-умен! Запитах се: Били Хол, ако искаш да скриеш някъде някое голямо желязо, къде щеше да го направиш? Разбира се, във водата! Отидох на езерото и веднага видях, че на дъното блести нещо. Влязох и го извадих!

— Браво — каза Амалия, извади златна монета и я връчи на съобразителния малчуган. — Докторе, предполагам, че това е било оръжието, с което са убили нещастника. Мисля, че ще е потребно на следствието.

— Милейди! — този път на вратата изникна разтревоженият Роджърс. — Открих, че в синята гостна е изчезнала рапира от XVII век!

— Погледнете внимателно, Роджърс: това тя ли е!

— Да, милейди, съвършено вярно! Къде беше?

Били с удоволствие разказа отново къде е намерил оръжието, как не се е побоял да влезе във водата и че сега добрата херцогиня му е дала гвинея.

— Знаеш ли, Били — намеси се Амалия, — я иди при майка ти и нека тя да те напои с горещ чай. Водата езерото със сигурност е студена, а аз не искам такова умно момче като теб да се простуди.

Били се заопъва, защото на мястото на произшествието дойдоха други слуги и на него му се искаше на всички да разкаже са своя подвиг. Но Амалия решително го хвана за ръката и го отведе. На прага тя се спря.

— Ако ви потрябвам, докторе, ще си бъда у дома.

Тя заведе Били в кухнята, нареди му да изпие горещия чай и да се преоблече, след което отиде в спалнята си, за да може спокойно да разгледа тефтерчето на убития агент.

Уви, очакваше я разочарование. Всички записки, които си беше водил Райли, имаха отношение само към самата нея и никъде и дума не се споменаваше за тайнствения номер едно, който се беше крил в необитаемите стаи. Амалия грижливо прелисти тефтерчето, проверявайки дали от него не са били откъснати страници, но всички се оказаха на мястото си. Накратко, тефтерчето се оказа напълно безполезно за нея.

Амалия въздъхна и понечи да хвърли ненужната улика в огъня, но размисли и го прибра в чекмеджето на бюрото. Кой знае, можеше

пък да й потрябва. Тя видя през прозореца как Бъртън и Скрамбълс носят носилката, на която лежи тялото, покрито плат, и я обхвана тъга. Отиде в стаята на Арчи, който дремеше, и оправи свлеченото му настрани одеяло.

В камината весело пукаха цепеници. Часовникът цъкаше, махалото се люлееше. Амалия се сви в едно голямо кресло така, че да може да вижда Арчи от мястото си, и заспа. Тя не видя как той обърна глава в постелята си и се взря в нея. После Арчи внимателно стана, донесе второ одеяло и зави Амалия, а после още дълго лежа, размишлява и не се решаваше да заспи.

ГЛАВА 20
ЗА ЗМИИТЕ, КОИТО НЕ ЛЕТЯТ

Когато Амалия се събуди — вече на сутринта, — тя с неудоволствие констатира, че гърбът й се е схванал от седенето в твърдото неудобно кресло, а мъжът й, тоест, херцогът, е изчезнал нанякъде.

Приглаждайки накъде да е косите си и изтупвайки роклята си, Амалия се отправи в търсене на съпруга си. Накрая успя да открие Арчи Невил в синята гостна, където сред оръжията, окачени на стената, липсваше рапирата, с която беше убит злощастния агент на контраразузнаването.

Когато Амалия влезе, Арчи, все още доста блед след всичко, което беше преживял вчера, мъмреше Роджърс.

— В моя дом се извършва убийство и аз узнавам за това последен! Дявол знае на какво прилича това!

Той забеляза Амалия и се прекъсна.

— Не бива да се вълнувате, Арчи — отбеляза безстрастно тя.

— Аз сам решавам какво бива и какво не! — не искаше да се успокои херцогът.

— Роджърс! Негова Светлост, изглежда, не е в настроение… Бъдете така добър, донесете ми чаша сок.

— Веднага, милейди!

И Роджърс изчезна яко дим.

— Не знам как сте го омагьосала — оплака се Арчи, — но той се впуска да изпълнява всяко ваше поръчение къде по-бързо от тези, които аз му давам!

Той се обърна и се вторачи в празното място сред сабите и ятаганите.

— Великолепно! Някой е взел моята шпага…

— Рапира — поправи го Амалия. — Шпагата е пробождащо оръжие, а рапирата — пробождащо-режещо.

— Моята шпага, казах! — изръмжа Арчи. Бузите му пламенееха като гърдичките на червенушка през зимата. — Взел я е и е заклал с нея човек, който неизвестно как се е оказал в замъка. Всъщност, убитият се казва Райли и работи в някакво ведомство в Лондон.

— Хм — рече неопределено Амалия. Ведомството, в което беше работил Райли, й беше много добре известно.

— Вие, естествено, нищо не знаете за това — каза Арчи с тон, който самият той очевидно смяташе за заплашителен, а Амалия — за мелодраматично нелеп.

— Откъде бих могла да знам нещо? — сви рамене тя. — Разпитаха ли вече слугите?

— Да, и са изяснили един любопитен детайл. Този младеж е го е видял вчера сутринта един от нашите фермери, Робърт Смит. По думите на Смит, Райли се е криел в храстите край замъка.

— И нищо повече?

— Абсолютно нищо.

— Доктор Арлингтън установи ли кога е настъпила смъртта?

— Установи. Вчера между три и четири и половина. Така твърди той.

— А слугите? Никой от тях ли не е забелязал кога е изчезнала рапирата от стената?

— Забравяте, че по това време всички се занимаваха с… с мен. Естествено, не им е било до това.

— Но може би все пак някой е видял нещо?

— Не. Питах ги, трудно им е да кажат. Интересни въпроси задавате, направо като детектив от лондонския Скотланд Ярд!

— Жените изобщо са много любопитни — отвърна спокойно Амалия. — Във всеки случай рапирата би могъл да вземе само човек, който се е намирал в къщата. Вашите гости си заминаха в пет без петнадесет, доколкото си спомням. Досадно е, но това обстоятелство ни оставя твърде широко поле за подозрения.

— Аха, тя вече подозира! — възкликна Арчи с твърде обиден тон. — Позволете ми да полюбопитствам, кого именно имате предвид? Мери? Полковника? А може би братовчеда Брус?

— Какво знаете за полковника? — отвърна с въпрос на въпроса Амалия.

— За Джими Хоторн? Посещаваме едни и същи клубове и той е във висша степен възпитан човек. — Арчи изсумтя. — Извинете, но това е просто смешно!

— Защо? Той е военен и за него е привично да борави с хладно оръжие. А Хенри Брайс е бивш военен. Трудно ми е да си представя, например, вашата братовчедка с рапира.

— Виждам накъде биете — с леден тон отвърна Арчи. — Можете да бъдете спокойна: братовчедка ми в живота си не е държала рапира в ръце.

— За да заколиш човек тихомълком, не е задължително да си ненадминат боец — парира Амалия. — А Брус? Той умее ли да се фехтува?

— Умее, но прекратете с вашите спекулации, умолявам ви! Това е неприлично!

— Кое е неприлично — да мислиш?

— Не! Да подозираш честни хора в извършването на толкова… толкова жестоко престъпление!

— Арчи — търпеливо попита Амалия, — а откъде знаете, че са честни?

— Познавам ги от детинство! А виж, вас… За вас не знам нищо, абсолютно нищо!

— Сокът ви, милейди.

Роджърс се появи точно навреме, за да предотврати назряващата свада.

— Благодаря, мили Роджърс — каза Амалия, като се усмихваше на стареца, който просто разцъфтя от усмивката й.

Арчи забеляза реакцията на слугата и се нацупи, облегна се в креслото и се скри зад вестника.

— Какво четете — „Бритиш Уърд“?

— Да. Вечерното издание. Тук вестниците ги носят с известно закъснение.

Очите на Амалия бяха приковани от едро набраното заглавие на първа страница: „Знаменит жокей загива по време на надбягване. Неизвестни подробности.“

— Какво пишат? — осведоми се тя, овладявайки се и отпивайки глътка.

— А, глупости — небрежно рече херцогът. — Между впрочем, не ми отворихте на въпроса.

Знаменит жокей… Къде са заглавията, призоваващи към война? Нима наистина безумният й план все пак беше проработил?

— Извинете? — попита Амалия, повдигайки вежди.

— Между другото — нацупи се Арчи, — аз живея под един покрив с вас, а всичко, което зная за вас, е името ви.

— Пфу, господине — отвърна Амалия с възхитително пренебрежение, — ако не виждате, че съм много хубава и безкрайно умна, бог да ви е на помощ.

— Нечувано — промърмори Арчи, апелирайки към портрета на някакъв свой прароднина с висока набрана яка, съдейки по всичко, работа на един от Холбайновците. — Аз никога…

— Вие сте мърморко, Арчи — прекъсна го Амалия. — Ще побелея, докато дочакам комплимент от вас, и затова се налага да се хваля сама.

— Така ли? — каза Арчи със слаб глас. — Нещо ме заболя главата. Странно, тази сутрин се чувствах добре. Сигурно вие така ми влияете. Нещастието на моя живот! По-добре да се върна в покоите си.

— Роджърс! Изпратете Негова Светлост.

— „Много хубава и безкрайно умна“ — мърмореше си под нос Арчи, качвайки се по стъпалата. — Ако Емили беше изтърсила такова нещо, аз щях… направо не знам какво щях да направя. Роджърс — обърна се той към слугата, който почтително го следваше на разстояние от три стъпала, — как смятате, моята… ъ… съпруга… много ли е хубава?

— Твърде, милорд — призна Роджърс не без известно благоговение в гласа.

— И е умна?

— Без всякакво съмнение, милорд.

— Ненавиждам я! — доста непоследователно обяви Арчи и с грохот се затвори в покоите си.

След закуска Амалия извика при себе си Франсоа. От него узна, че докторът и помощникът на съдията, изпълняващ задълженията на съдебен лекар, са разпоредили тялото да бъде закарано в Лондон. Официално вървяло дознание за убийство, но никой не бил арестуван. Подозират се неизвестно лице или лица, но във всеки случай никой

даже не е направил опит да разпита гостите на херцог Олдкасъл, които по време на убийството са се намирали в замъка. Съдебният лекар се ограничил само с повърхностен разпит на слугите.

Щом чу за това, Амалия се намръщи.

— М-да, сега става ясно, защо английската полиция е така посредствена.

Трябва да кажем, че тя беше права. Само след няколко години неизвестният, влязъл в историята под името Джак Изкормвача, ще тероризира Лондон с кървави убийства и така и няма да успеят да го хванат. За разлика от Франция, където към полицията винаги са се отнасяли с повишено внимание, в Англия виждаха в нейните действия известно накърняване на свободите на гражданите и като следствие се отнасяха към нея доста студено. Всъщност, не на последно място именно заради това практически всички велики детективи в английската литература са представени в образа на любители, а не на професионалисти. На последните в текстовете е отредена роля само на ограничени наблюдатели, тъповати служители и хора, които изяждат боя.

Впрочем, тъй като нашата героиня живееше още преди появата на Шерлок Холмс и Еркюл Поаро, тя съвсем не се тормозеше с подобни размишления. Къде повече я интересуваше друго и след закуска Амалия помоли Роджърс да й покаже семейната крипта на Олдкасълови.

— Коя именно крипта, милейди — старата или новата?

Оказа се, че в старата крипта почиват останките на предците на херцога, живели до XVIII век.

— Мисля, че новата, Роджърс — отвърна Амалия.

В криптата цареше приглушена слънчева светлина и прохлада. Смесената миризма на прах, пръст и тление дразнеше обонянието.

— Този надгробен камък е на стария херцог. Този е на госпожа херцогинята, майката на сегашния херцог Олдкасъл. Този… — потрепна гласът на икономa — е на мис Джорджина.

— Тази, която се е самоубила? Кога се случи това?

Амалия внимателно изслуша всичко, което й разказваше Роджърс, като не се реши да се възползва от бележника си, за да не го изплаши. Впрочем, икономът не й съобщи нищо, което вече не й беше известно от вездесъщия Франсоа.

Щом се върна в спалнята си, Амалия надраска на лист хартия следното:

1. Крафт. Защо бившият собственик на „Принцеса“ се е разорил? (1875 год.)

2. Херцогинята умира от туберкулоза (октомври 1880). Кой е бил неин лекар? Арлингтън?

3. Джорджина Невил се самоубива (май 1882, била е на 18 години). Защо?

4. Старият херцог. Умира от удар. Така ли е било? (март 1883).

5. Наследникът на титлата неочаквано се удавя с жена си по време на медения им месец (август 1885).

6. Покушението над Арчи. Брус?

7. Убийството на Райли.

Други въпроси:

Защо брилянтът има лоша слава?

На кого е принадлежал преди Крафт?

Кой е Кардиф и защо иска да го купи?

Да не забравя за пожара и мълнията, ударила дървото.

Амалия имаше чувството, че все едно в ръцете й се е оказало кълбо, чиито конци се крият неизвестно къде и което засега тя само се опитва безцелно да дърпа за нишките, от което то още повече се заплита.

Тя се опита да разсъждава обективно, но тогава безспорно подозрителни изглеждаха само точка 6 и 7. От друга страна, не трябваше да се забравя, че с всяка нова смърт в семейство Олдкасъл Брус Невил все повече се доближава до заветното наследство. Значи, най-добре беше да се разследват всички случаи.

Амалия мисли, мисли и накрая измисли, че Мери Невил, преоблечена като матрос, е пробила с брадва дупка в лодката, с която се бяха разхождали брата на Арчи и жена му във Венеция. Щом стигна дотук, Амалия реши, че спешно трябва да се поразсее.

Арчи, лежейки с горестен вид в постелята си, играеше шах сам със себе си. Зигзаг лежеше на леглото. Щом видя Амалия, кучето радостно залая, а Арчи подскочи на място и преобърна дъската.

— Пак вие! — изхриптя той.

Амалия нарочно му изпрати въздушна целувка и изчезна.

Тя реши да се разходи до мястото, на което беше се издигал старият дъб. Времето беше топло и удивително умиротворяващо. Неочаквано Амалия си спомни за заглавието във вечерния вестник и реши, че е време да се отбие до Лондон, да навести Голицин и да провери дали Ъндъруд е попаднал в поставения му капан. Ако да, това означаваше, че мисията й е фактически приключена. Оставаше само да се справи с тези, които искаха да отровят Арчи, и можеше да се прибира.

На хълмчето няколко момчета се опитваха да пуснат хвърчило. Амалия видя сред децата Били и се приближи към него.

— Здравей, герой! Как си, не се ли простуди след вчерашното къпане?

Били се смути. Не беше привикнал дамите и господата да разговарят с него просто така, но тонът на Амалия беше дружелюбен и той отвърна:

— Не, милейди, всичко е наред.

— За какво ще изхарчиш хонорара си? — весело попита Амалия.

— Хонорар?

— Ами, гвинеята.

— За бонбони, много ясно — отговори Били. И като помисли малко, срамежливо добави: — Ако мама не ми я вземе де…

Момчетата разглеждаха Амалия и възхитено се споглеждаха. Тя изглеждаше като истинска кралица, като фея от приказките. Но Амалия нямаше как да не усети, че присъствието й доста ги притеснява.

— Пускате хвърчило? — попита тя, за да завърши разговора и да си тръгне.

— Да — въздъхна Били, — само дето не лети.

— Няма нищо странно — възрази друго момче, съвсем ниско на ръст, но говорещо с удивително дълбок бас. — Нали е желязно, главо!

— Кое е желязно? — учуди се Амалия.

— Хвърчилото.

— Но защо трябва да се прави хвърчило от желязо?

— Аз не съм го правил — безгрижно отвърна Били. — Намерих го на дъба.

— На кой дъб? — напрегна се Амалия.

— Ами на този, дето го удари мълнията. Херцогът извика баща ми да отсече дървото, защото се беше разцепило на две и беше обгоряло. Е, баща ми отсече дъба, а в клоните му се беше заплело ето това хвърчило. Беше го ударила мълнията и парчета желязо стърчаха на всички страни, но баща ми го поправи. Само дето не лети.

— Я дай да видя… — бързо рече Амалия.

Хвърчило от желязо. Хвърчило, което не лети, но… привлича електричество по време на буря. Дявол да го вземе! Как не се беше досетила по-рано!

— Били — произнесе Амалия, — ти си юнак!

ГЛАВА 21
В КОЯТО АМАЛИЯ СЕ ОКАЗВА В ДЕЛИКАТНА СИТУАЦИЯ

— Франсоа! Утре заминавам за Лондон.

Готвачът-мошеник, който чародействаше над тенджера, в която нещо пухтеше и бълбукаше, трепна и едва не изпусна черпака вътре.

— И много добре ще направите, мадам! Открихте ли нещо?

— Мисля, че да.

— Аз идвам с вас? — Франсоа започна да сваля престилката си.

— Не, Франсоа, ти трябва да останеш и да наглеждаш Арчи.

— Длъжен съм да отбележа, мадам…

— Да?

— Негова Светлост едва ли ще бъде във възторг от това! Може би все пак е по-добре да ви придружа?

— Не, Франсоа, ще се справя сама, а твоето присъствие тук е жизненонеобходимо. Виждаш ли, никак не съм сигурна, че покушенията над Арчи са приключили. За всеки случай ти оставям моето ковчеже с подробни инструкции как да го използваш. И се постарай да не оставяш херцога сам, естествено.

Франсоа тихо въздъхна.

— Длъжен съм да отбележа, че твърде много се грижите за него — обяви той с прискърбен тон. — Така лесно може да го разглезите.

— Така ли? — изненада се Амалия. — Сигурно си прав. Той е толкова смешен и наивен! Ще ми бъде неприятно, ако с него се случи нещо.

— Тя е неравнодушна към него — каза си Франсоа, щом неговата госпожа изпърха от кухнята, оставяйки след себе си тънък парфюмен аромат на момина сълза. — Дявол да го вземе!

И той с удвоена енергия забърка в чудодейната тенджера, откъде незабавно се разнесе гъста пара.

Амалия отиде да види съпруга си. Той лежеше, завит с одеяло до самия нос, а при нейната поява издърпа одеялото още по-нагоре.

— Арчи — каза Амалия, — спешно трябва да замина за няколко дни.

Херцог Олдкасъл отвори очи, погледна Амалия и отново отпусна клепачи.

— Арчи, лошо ли ви е?

Амалия се приближи и сложи ръка на челото му.

— Не ме опипвайте — замрънка херцогът изпод одеялото. — В края на краищата, аз да не съм кокошка? — той измъкна едната си ръка и недоволно се почеса по носа. — Изобщо, всичко, което се случва с мен от женитбата насам, е отвратително. Просто отвратително! И къде ще ходите, ако мога да знам?

— В Лондон — отвърна Амалия, чието търпение наистина нямаше граници.

— В Лондон? — нервно изхъмка Арчи. — Да навестите братовчед ми?

— Какъв братовчед? — озадачено попита Амалия.

— Ами Уелския принц, разбира се. Вие да не мислите, че съм напълно сляп?

— Скъпи Арчи — промълви Амалия, сподавяйки неволната си усмивка, — не бих ви сменила и за английския крал.

— Голямо утешение, няма що… — просъска Арчи. — И не ме гледайте така, че получавам колики.

Амалия не издържа и избухна в смях.

— Какво толкова смешно казах? Ето, гледайте всички, полюбувайте се! На мъжа му е зле, а жена му се смее. Кошмар!

— Скъпи Арчи — каза Амалия, бършейки избилите й от смеха сълзи, — не ми обръщайте внимание. Скоро ще се върна. Дръжте се добре, по-малко се движете и за всичко слушайте Роджърс. Бъдете добричък и няма да съжалявате.

Тя го целуна по бузата, подпъхна му одеялото като на дете и се плъзна към вратата.

— Къде ще се установите в Лондон? — внезапно попита херцогът.

— Сигурно в някой хотел.

— Как ли пък не! Вървете в моята къща, само кажете на Роджърс да пусна навреме телеграма, за да може, когато пристигнете, всичко да бъде готово.

— Арчи, вие сте просто прелест! Ей богу, даже не ми се иска да се разделям с вас.

— Вървете си, оставете ме на мира! — завика Арчи изпод одеялото и се обърна към стената.

Оставаше само да бъдат дадени указания на стария слуга.

— Роджърс — каза му Амалия, — херцогът почива. Никакви писма, посещения, гости, разходки — нищо, което би могло да го измори. Аз заминавам за три дни. Ако нещо се случи, телефонирайте ми в къщата в Лондон. Херцогът е на диета, храната му ще приготвя Франсоа, и нищо друго не му давайте. Може да пускате при него само доктор Арлингтън и никой друг. Разбрахте ли?

— Да, милейди!

— Ако изведнъж се появи братовчедът Брус с молба за пари, отпратете го. Ако дотича братовчедката Мери по неглиже и завика, че имението им е изгоряло до основи и вие сте длъжен да я пуснете да пренощува, защото навън има буря и е четиридесет градуса под нулата, изпратете я в най-близкия хотел. На това, Роджърс, настоявам особено.

— Да, милейди — след известно колебание каза икономът.

В неделя Амалия пристигна в Лондон. Още от първото вестникарче тя купи купчина Ъндъруудови вестници и, без да сваля ръкавиците си, пробяга с очи по заглавията им. В тях се разказваше за всичко, но не и за война, и Амалия въздъхна с облекчение.

На гарата я чакаше карета с герба на херцога на вратите, тя седна в нея и се отправи към имението на Парк Лейн. Щом се наобядва, Амалия поръча на момчето, което разнасяше бележки, да отнесе нейната визитна картичка на мистър Николас Станхоуп и да му предаде, че тя ще го очаква тази вечер.

Николас Станхоуп някога беше служил като детектив в Скотланд Ярд. За своя беда, той беше твърде добър детектив и веднъж, когато прекалено усърдно се беше заел с разследването на едно мръсно дело, косвено засягащо един влиятелен министър, питаещ осъдителна любов

към млади момчета, бързо се бяха опитали да го сложат на място. Станхоуп обаче предпочете да не се съобрази с предупреждението и тогава срещу него пуснаха в ход обвинение за подкуп. Той беше принуден да си подаде оставката. Макар че не работеше вече няколко години, знанията, натрупани по време на службата му в полицията, не бяха загубени, и от време на време той оказваше частни услуги, касаещи разследвания или събиране на информация. Именно затова Амалия се беше обърнала към него.

Станхоуп се яви точно в пет, както беше уговорено. Пред Амалия стоеше нисък набит човек с неизразително лице, украсено с приличащи на четчици редки червеникави мустаци и дълбоко хлътнали светли очи, които притежаваха една забележителна способност: те ту изглеждаха напълно незабележителни за флегматичен джентълмен на средна възраст, ту се преобразяваха в два остри свредела, пронизващи събеседника едва ли не докрай. Гънките на шията надвисваха над яката на Станхоуп, навявайки на мисълта за бърни на булдог.

Станхоуп целуна ръка на Амалия, заяви, че няма да откаже чай, тъй като файф-о-клок е нещо свято. Амалия се съгласи и чаят беше сервиран незабавно.

— Чух, че един младеж от едно особено ведомство се бил отправил на небесата — като че ли между другото отбеляза Станхоуп.

Той наистина беше осведомен за всичко, което ставаше наоколо, и това се хареса на Амалия.

— И какво се говори за това? — попита тя.

— Че е възможно твърде добре да си е вършил работата. Освен това, началниците му чули, че някой бил ял не каквото трябва — отвърна Станхоуп, блажено примижавайки от огъня в камината като някой доволен и сит котарак. — Докторът — струва ми се, че се казва Арлингтън? — бил толкова разтревожен, че веднага отишъл при своя стар приятел съдията, за да му поиска съвет, и в резултат за тази работа се е разчуло.

— В нея има и нещо още по-интересно — отбеляза Амалия.

— Какво?

Амалия му разказа за желязното хвърчило, подпалената къщичка на пазача и как са нахранили коня на херцога с татул, за да инсценират нещастен случай.

— Хм — каза замислено Станхоуп. — Любопитно. Вие искате аз да започна разследване?

— Не съвсем. Нужни са ми сведения за бившия собственик на „Принцеса“ и още нещо за конкретен човек по една интересуваща ме тема.

Те си допиха чая и Станхоуп си тръгна с повече от солидно възнаграждение в джоба. Той обеща, че ще преобърне Лондон надолу с главата, но ще разузнае всичко възможно към вторник вечерта.

В понеделник Амалия отиде в посолството при Голицин.

— Е, майчице, изненадахте ни вие — посрещна я със смях старият княз. — Видяхте ли вестниците?

Амалия не отрече.

— Поразително! Баронетът ходи зъл и начумерен като облак. Искал да се види с Ъндъруд, но оня категорично отказал. Бил зает, видите ли. Говори се, че между тях назрява голям скандал! Техният човек трябваше да произнесе в Камарата на общините голяма възпламеняваща реч, призоваваща към война, но се е отказал да говори без поддръжката на Ъндъруд. Премиер-министърът, изглежда, също е склонен към мирно разрешаване на проблема — той е човек предпазлив, седем пъти отмерва, а после… не отрязва, хе-хе! Във всеки случай, изглежда, че война няма да има. Но как успяхте?

Амалия се усмихна.

— Малко психология — отвърна тя — и много, много късмет.

— Хм! — обезкуражено поклати глава Голицин. — А вие, госпожо, сте мнооого опасна жена, както виждам. Да, много опасна. Не се ли боите, че оня джентълмен, Райли, могат да го припишат на вас?

— Не съм го убивала.

— Наистина ли? — позволи си да се усъмни Негово Превъзходителство.

— Да. Но ще открия кой го е направил.

— Желая ви всякакви успехи, Амалия Константиновна. Не желаете ли да погледнете картините, които неотдавна придобих за имението си? Любопитни, знаете ли, творения. Ромни, Джорджоне…

— О, с удоволствие!

Амалия похвали Ромни, отдаде дължимото на Джорджоне и едновременно с това на ловкостта, с която на ненадминатия Голицин се

беше удало да придобие тези шедьоври на цена много по-ниска от реалната им стойност.

Тя се връщаше от посолството, без да подозира каква изненада й предстои.

Щом Амалия влезе в хола на градското имение, срещу нея се хвърли джентълмен на около двадесет и пет години в безупречен сив костюм, накривен цилиндър и сиви ръкавици, в които се кипреше скъп бастун с връх от слонова кост. Лакеят се опита да удържи посетителя, но той го отблъсна и то така, че бедният лакей една не падна.

Като видя лицето под цилиндъра, Амалия неволно направи крачка назад.

— Володя!

— Изменница! — мълвеше през зъби великият княз (защото това беше именно той). — Красива, както винаги… И дори повече! — добави той, оглеждайки роклята на Амалия в цвят mauve[1].

Както със сигурност проницателният читател вече се е досетил, слуховете за това, че баронеса Корф е покорила сърцето на великия княз, за което се споменаваше в самото начало на това правдиво повествование, съвсем не бяха безпочвени. Даже съвсем напротив — те отговаряха на истината.

Великият княз Владимир Лвович беше висок, строен, умопомрачително красив и с наистина бесен нрав. Това беше човек, на когото всичко е позволено и който всичко си позволява. Той можеше с кралски жест да хвърли сто рубли на просяк, да набие с пръчка корумпиран губернатор, да прелъсти института за благородни девици в Смолни в пълния му състав и да изяде жива мечката от Санкт Петербургския зоопарк. За неговите карети, костюми, жени, пиянски свади, дуели, приятели и неприятели се носеха легенди. Щом научеше за поредното изпълнение на своя роднина, господарят император Александър Александрович обикновено само свиваше рамене и казваше:

— Е, Володя пак е направил пакост!

Пакостникът го викаха при императора, караха му се, съветваха го, призоваваха го да се вразуми и го плашеха с монаршеския гняв. Пакостникът стоеше, свел небесносините си очи, въздишаше, разкайваше се и се кълнеше, че повече няма да прави така.

Естествено, на следващия ден или даже още по-рано всичко започваше отначало. Неведнъж и не два пъти Александър, изкаран извън нерви от поведението на своя родственик, заплашваше да се разправи с него, но за Владимир Лвович винаги се намираха такива застъпници и особено застъпнички, че на императора не му оставаше нищо друго, освен да отстъпи и да махне с ръка. Защото, макар че Владимир Лвович обожаваха всички — от уличните момчета, за които той се явяваше въплъщение на истинския руски господар, до читателите на булевардните вестничета, за които неговите похождения бяха като мечта за това какви искаха, но така и не се осмеляваха да бъдат — най-много го обичаха жените и за един негов поглед те бяха готови на всичко. Оперната дива Мария М., когато беше чула, че князът предпочита блондинки, беше решила да изсветли косите си, дадени й от природата черни като въглени. Уви, в резултат бедничката просто беше останала без коса. Друга дама, за да добие благоволението на красивия княз, беше отслабнала наполовина, трета… Впрочем, всички ние и без това знаем на какво са способни жените заради своята любов.

Накратко, князът се къпеше във всеобщо обожание и щеше да си живее щастливо, ако в един прекрасен ден не беше срещнал Амалия. Князът реши, че това цвете ще бъде достойно украшение за неговата колекция и започна да обсажда обекта по всички любовно-стратегически правила. Ако не й пя серенади под луната, то беше само защото бяха излезли от мода. Всичко останало беше пуснато в ход: ласкателства, скъпи подаръци, покани за театри, за балове, където се допускаха далеч не всички избрани, страстни писма, нежни писма, сладкодумни писма, заплашителни писма. Подаръците Амалия връщаше, комплиментите пропускаше покрай ушите си, на театри и балове не ходеше, а писмата връщаше неразпечатани. Князът започна да вехне, да пише стихове и сам не усети как се влюби. Именно тогава беше развален годежът му с пруската принцеса, което вдигна немалко шум в обществото. Князът май бил обявил без заобикалки на годеницата си: „Вие ми омръзнахте“, скочил на коня си и бил готов. Всъщност той беше хванал принцесата за брадичката, беше обърнал лицето й, неособено блестящо с красота, към светлината и замислено беше произнесъл на безупречен немски:

— Скъпа! Колко щастлив щях да бъда, ако изобщо не се бяхте раждала!

Принцесата се беше обляла в сълзи и беше ударила плесница на годеника си. Владимир Лвович философски беше свил рамене, беше се качил на влака и си беше заминал.

— Е, направил е пакост и това е! — бяха първите думи на Неговото Императорско Величество, когато узна за нечуваното оскърбление.

Но на Владимир Лвович и този път му се размина. Както винаги, впрочем. Вярно, сплетниците твърдяха, че след разрива с принцесата той май е зачестил с посещенията си в градската къща на баронесата, която започна да се отнася към него по-благосклонно отпреди, но колко по-благосклонно си оставаше тайна. Впрочем, трябва да се каже, че в последно време князът беше станал донякъде по-сдържан. Той беше научил полски, за да разположи към себе си майката на баронесата, която едва ли не единствена от цялото женско население на Земята не можеше да го понася, и беше прекратил своите гуляи, завършващи с шумни буйства. Когато един мъж счита за нужно да се измени толкова, той е в правото си да очаква взаимност от жената, заради която се прави всичко това, и затова не беше удивително, че появата на княза в Лондон хвърли обикновено хладнокръвната Амалия в състояние, близко до паниката.

— Как се озовахте тук? — попита тя, щом се овладя малко.

— Заминах без разрешение от императора! — прозвуча отговорът. А трябва да се каже, че всеки велик княз, преди да отпътува зад граница, е трябваше първо да получи разрешение от царя, и неподчинението заплашваше непокорния с огромни неприятности.

— Радвам се да ви видя, Володя — отрони Амалия, трескаво мислейки какво още да каже така, че да не прозвучи фалшиво. По очите на княза тя виждаше, че той е настроен решително, а това означаваше, че не няма да е склонен да възприеме каквито и да било оправдания.

— Истина ли е? — попита направо великият княз. — Истина ли е, че сте се омъжила?

— Това беше принудителна мярка — бързо отговори Амалия. — Чуйте, Володя…

Но великият княз определено не беше разположен да слуша нищо.

— Госпожо! — извика той със сърцераздирателен глас. — Вие изменихте на родината, но това е само половин беда. Вие изменихте на мен! Вие предпочетохте пред мен онзи смотаняк Арчи Невил, моя роднина, дяволите да го вземат! И сега аз ви казвам: всичко между нас е свършено!

— Изменила съм на родината? — порази се Амалия. — Кой ви е казал такова нещо?

— Императорът, разбира се! Но на мен ми е все едно. Аз ви зачеркнах от сърцето си! Сбогом, госпожо!

И, стисвайки по-здраво бастуна си, великият княз се обърна на токовете си и закрачи към изхода.

Вероятно, той предполагаше, че Амалия ще рухне като подкосена от неговите думи. Но грешеше.

---

[1] Розово-лилав (фр.). — Б.а. ↑

ГЛАВА 22
В КОЯТО АРЧИ ПРИЕМА ГОСТ

Докато в Лондон Амалия изясняваше отношенията си с пакостника, дуелиста, побойника и просто великия княз Владимир Лвович, в Олдкасъл се разиграваше друго сражение. Някакъв млад човек — скулест, с очила, натоварен с обемисто кожено куфарче — бавно, но уверено избутваше от стълбата стария Роджърс, който вече почти се беше отчаял да противостои на коварния завоевател.

— Херцогът е болен! Херцогът не приема! — твърдеше монотонно икономът, но гостът не се съобразяваше с думите му.

— Е, мен със сигурност ще ме приеме — подхвърли собственикът на куфарчето. — Доложи му, че Кристофър Стенли, старият му приятел от Итън, желае да го види.

— Херцогът не приема никого! — изхриптя Роджърс заучената формула.

Уви, досадният посетител отново я пропусна покрай ушите си.

— Любезни, не съм дошъл тук чак от Лондон, за да ме върнат от прага. Доложете на господаря си за мен… ако не искате да загубите мястото си.

Заплахата не направи абсолютно никакво впечатление на стария иконом.

— Имам заповед да не пускам никого!

— А, я вървете по дяволите с вашите заповеди! — извика собственикът на куфарчето, скочи наляво, скочи надясно… и ето го, вече се носи нагоре по стълбата със скорост на истински бегач, прескачайки през стъпалата, а възмутеният Роджърс, пъшкайки и препъвайки се — ах, старост нерадост! — се опитва да го настигне, но напразно! На финала Стенли пристига пръв.

Вратата на спалнята на херцога се отвори. Часовникът зловещо отброи три удара. Зигзаг скочи на крака и яростно залая пришълеца.

— Арчи!

— Крис!

— Този човек се вмъкна със сила в къщата, сър! — показа се величествената фигура на Роджърс в рамката на вратата. — Опитах се да го спра, но…

— Стига, Роджърс! Та това е Крис Стенли, с когото играехме поло в Итън! Сядай, Крис, и разказвай какво те води при мен. Че то аз си седя тук и никого не виждам!

Роджърс хвърли на Стенли неприязнен поглед и се оттегли.

— Чух, че си бил болен — започна Крис, безцеремонно изгонвайки Зигзаг от неговото любимо кресло.

— Уви, да. Стомахът…

Физиономията на Стенли изрази подобаващо за случая съчувствие.

— Печално, старче, печално. Това си е пренеприятно нещо, да те боли стомаха.

— Да. А при теб как е? Чух, че си на служба някъде…

— В Министерството на външните работи. Почти.

— Какво значи — почти?

— Ами, как да ти кажа… Накратко, занимаваме се с всякакви работи, не съвсем външни… Моят патрон е лорд Сеймур. Чувал ли си за него?

— Разбира се. Ходим в един и същ клуб в Лондон.

— Прекрасно. Той именно ме изпрати при теб.

— Той те е изпратил? — Арчи се привдигна от възглавниците и недоверчиво погледна другаря си. — Във връзка с какво?

— Арчи, разрешаваш ли ми да бъда откровен с теб?

— Зависи за какво — предпазливо рече херцогът.

— Хубав отговор — усмихна се Стенли. — Да ти призная, ние в Лондон много се изненадахме, когато научихме за женитбата ти.

Това беше все едно с размах да удариш с юмрук по болно място. Лицето на Арчи се вкамени.

— Крис — промълви той сухо, — предполагам, че личните ми работи не касаят никого.

— Само не и в случая с твоята жена — парира Стенли. — Какво знаеш ти за нея, всъщност?

— Аз ли? Всичко!

— Така ли? И какво именно?

— Ами… Тя е баронеса.

— Така.
— Била е омъжена.
— Така.
— Руска поданичка е.
— По-топло.
Арчи яростно засвятка с очи и разроши рижите си коси.
— Не виждам повод за шеги — отвърна той с леден тон.
— Откога я познаваш? — продължаваше безжалостният Стенли.
— От достатъчно време.
— Не мисля.
— Така ли? Интересно, защо?
— Защото, ако я познаваше достатъчно, никога нямаше да се свържеш с нея.
Арчи усети, че най-лошите му подозрения започват да се оправдават.
— Поне знаеш ли каква е?
— Красива и умна млада жена — сухо отвърна херцог Олдкасъл. — Да не е малко?
— Ясно — въздъхна Стенли с престорено съчувствие. — Тя те е оплела в мрежите си.
— Оплела?
— Да. Тя те е използвала.
— Мен?
Студена пот изби по челото на Арчи.
— Тя е опасна жена. Изключително опасна, Арчи, и това не са празни приказки.
— Значи тя… тя… — промълви нещастният съпруг.
— Да, прав си — изтълкува думите му посвоему посетителят, — тя е шпионка!
Думите му прозвучаха толкова неочаквано и толкова не на място, че Арчи рязко се изправи, решил, че му се подиграват.
— Шпионка?!
— Да, Арчи. Тя работи за руското разузнаване.
— Глупости! — изрече авторитетно херцог Олдкасъл. — Всеки друг, но не и тя.
— И все пак, повтарям ти, тя е шпионка. Дошла е тук с много важна мисия: да не допусне война между Британия и Русия. Знаеш,

след онова печално стълкновение при река Кочка…

— Кучка, струва ми се.

— Ако ще и Котка да е, не е важно как се казва реката. Но след сражението край нея Русия се страхува да влезе в открит сблъсък с нас. Затова руснаците са изпратили тук тази… особа — за да не допусне война.

— Крис — каза Арчи, усмихвайки се снизходително и незабележимо изтривайки потното си чело, — аз, разбира се, не служа при лорд Сеймур, но дори и аз знам, че ако ни е писана война, никой не би могъл да я отмени. Не говори глупости.

— Но тя успя да откъсне от нас Ъндърууд! — възрази Стенли, намествайки очилата си. — До съвсем неотдавна лорд Ъндърууд, както и всички здравомислещи британци, смяташе, че е дошло време да накажем тази абсурдна империя, този колос на глинени крака. А сега вече не смята така. И точно тук не е минало без намесата на твоята съпруга.

— Моята жена, херцогиня Олдкасъл — натъртено произнесе Арчи, — се е виждала с лорд Ъндърууд само веднъж и аз присъствах на тази среща. Те си размениха две-три нищо незначещи фрази и си казаха довиждане. Това е всичко.

— Арчи — въздъхна Стенли, — ако всичко беше толкова просто, нямаше да дойде при теб. Да, ние знаем, че тя не се е виждала с Ъндърууд, не му е писала писма и той също не й е писал. Но тази жена е родена интригантка! Спомни си, когато беше убит Райли, в къщата нищо особено ли не стана?

— Какво общо има Райли? — вцепенен попита Арчибалд.

— Той беше наш човек. Той следеше… твоята жена, Арчи. И го убиха.

— О, по дяволите! — простена херцог Олдкасъл. — Чакай, а… а Уивъртън?

— И той беше от нашите. Беше му наредено да я закара на такова място… хъм… накратко, да я изолира.

— И аз го убих? — изстена бедният Арчи.

— Да, и ти го уби. Сигурно тя те е заставила да го направиш.

— Тоест — прехапа устни Арчи, — вие мислите, че тя е убила Райли?

— Или нейният съучастник. Този, дето се представя за готвач. Но нямаме доказателства. Готвачът през цялото време е пред хора, сякаш нарочно, и вашите слугини са луди по него.

— Ще им дам да разберат!

— А виж, с Райли се е случило нещо странно. Знаеш ли, той имаше черен бележник, където записваше резултатите от следенето. Такива бележници имат всички наши агенти. Та значи, този бележник не е намерен при трупа.

— Извод?

— Извод: взел го е убиецът, защото в него се е криело нещо важно.

— Ох! — простена Арчи, обливайки се в студена пот. — Ето какво било!

— Да. Виждаш ли как всичко се нарежда? Първо тя се отървава от бедния Уивъртън. После от Райли. Нещо е крояла, Арчи. Но единственото, което ние със Сеймур не можем да разберем, е твоята роля във всичко това.

— Моята роля?

— Да. Как те е заставила да правиш това, което й е изгодно? Как те е оженила за себе си?

— О-о — отвърна Арчи, — Крис, приятелю, тази история е едно голямо недоразумение!

И, безсилен да се сдържа повече, той разказа докрай на стария си другар как по погрешка се беше оженил за Амалия, как беше принуден да се помири с нея и колко го беше измъчила тя. За това, че Амалия му беше спасила живота, Арчи не спомена, за да не разваля стройния си разказ.

— М-да… — замислено измуча Стенли, когато херцогът замлъкна. — Да си призная, даже аз не очаквах такова нещо! А не може ли бракът да бъде разтрогнат?

— Бях при архиепископа — горчиво отвърна Арчи, мръщейки се, все едно беше сдъвкал лимон. — И той ми каза да живея с нея, докато смъртта ни раздели.

В този момент в главата на Стенли се появи наистина забележителна мисъл.

— Тогава трябва да се обърнеш към кралицата! — извика той.

— Към кралицата?

— Ами да! Първо, тя е глава на нашата църква, и второ, ти си деветдесет и седми наследник на престола и вероятно нямаш право да се жениш без съгласието на царстващия монарх. Съгласно Акта за кралските бракове от 1772 година, всеки потомък на Джордж Втори…

— Чакай… — със съмнение каза Арчи — според мен това правило важи само за най-близките наследници на короната.

— Във всеки случай, нищо не ти пречи да опиташ — ободри го Стенли.

— Но как ще разкажа на леличка, че съм се оженил съвсем не за тази, за която съм искал? Тя ще реши, че й се подигравам!

— Не се притеснявай, ще помоля Сеймур да ходатайства за тебе. Разбери, Арчи, ти си в опасност, докато се намираш около тази жена. Тя има дяволски изобретателен ум и няма да се спре пред нищо, за да постигне своето.

— Пред нищо? — с трепет попита Арчи.

— Пред нищо.

— И все пак е странно — каза Арчи и сви рамене. — Ъндъруд е в Лондон, а тя през цялото време ми е пред очите. Как тогава може да повлияе на хода на събитията?

— Ние също не знаем, но щом Райли е загинал, значи е видял нещо извънредно важно. Може би тя има съучастник, който действа по нейна заповед, а готвачът го е взела само за прикритие и Райли е разбрал за това. Всъщност, ти сигурен ли си, че въпросният Франсоа наистина е готвач? Опитахме се да получим сведения за него от Франция, но знаеш, че французите с радост гледат да ни направят напук, и ни казаха, че нямат данни за човек с такова име.

— Във всеки случай, той готви отлично — раздразнено отвърна Арчи. — Ти какво, искаш да повярвам, че и той е шпионин?

— Толкова отлично, че ти едва не умря? Докторът каза, че си бил отровен с арсеник.

Произнасяйки тези думи, Стенли внимателно следеше изражението на другаря си. Та нали, ако му се удаде да го привлече на своя страна и го накара да следи собствената си съпруга, това ще им икономиса маса усилия, а страхът е най-добрия морален стимул, когато не могат да бъдат използвани пари.

— Арсеникът беше в кафето, а готвачът не се е докосвал до него — изсумтя Арчи.

— Той ли така ти каза?

— Не, всички, които са били в кухнята, а там постоянно се намират пет-шест човека.

— Може да е сипал отровата в смляното кафе предварително? — предположи Стенли.

— Тогава, освен мене, щеше да се отрови целият замък — саркастично отвърна Арчи. А после неочаквано го осени: — Ами ако вашия Райли са го убили, защото е видял този, който е искал да ме отрови?

— Глупости — снизходително отговори Стенли. — Райли го убиха за това, че беше агент на контраразузнаването. А аз на твое място хубавичко щях да си помисля не се ли цели твоята жена в богатството ти — опита се да хвърли последната искра на съмнението в душата на Арчи той. — Хубаво. Радвам се, че с теб всичко е наред, поне засега. Лорд Сеймур също ще се радва да научи, че в нищо не си замесен. До скоро, Арчи.

— До скоро, Крис.

Вратата зад собственика на куфарчето се затвори. Арчи се замисли за кратко, а после възкликна от сърце:

— Ама че мерзавец! Роджърс! Роджърс!

Икономът се яви на повика и застина на вратата.

— Роджърс, когато и да дойде в моя дом този господин, за него ме няма. Ясно? Ако се опъва, изхвърлете го през прозореца заедно с куфарчето му!

— Да, сър! — просия в усмивка икономът. — Ще се погрижа повече да не ви безпокои. Да ви донеса ли нещо?

— Нищо, Роджърс, ще се опитам да заспя.

— Да, сър.

И, щом излезе, икономът безшумно затвори вратата зад себе си.

Арчи излъга: той изобщо не възнамеряваше да спи. Като изчака Роджърс да излезе, той стана от леглото, наметна халата си и на пръсти се отправи към покоите, които заемаше Амалия.

Ако черният бележник на загиналия агент трябваше да се намира у неговия убиец и ако той не се окажеше сред вещите на Амалия, това би означавало, че жена му не е виновна за престъплението, което се

опитваха да й припишат. Именно от такива разсъждения се ръководеше Арчи, преравяйки вещите на своята почти съпруга. Да-да, той беше дошъл не за да намери бележника, а за да не го намери. И затова беше още по-поразен, когато той действително се оказа в ръцете му.

Значи, Амалия наистина… Значи, не трябва да й се има доверие… Щом е могла да намушка агента с рапира (а да я свали от стената за херцогинята би било от лесно по-лесно), значи, тя изобщо е способна на всичко. Може да е пожелала да го отрови, защото, например, е бил груб с нея…

Но тогава Арчи си спомни как тя беше седяла до него, как го беше държала за ръката, галила го беше по главата и го беше успокоявала и го хвана срам. Наистина ли всичко това можеше да бъде само изкусно лицемерие? Той вече не знаеше на какво да вярва.

Така или иначе, не можеше да позволи уликата да остане сред вещите на Амалия. Арчи се върна в стаята си, разпали огъня в камината, хвърли в него бележника и изчака, докато от него остана само пепел.

И чак тогава легна и заспа. В съня си виждаше как са го осъдили на смърт за държавна измяна и укриване на доказателства. Той се изправи на ешафода, но се оказа, че вместо пън на него има буца сирене, а вместо палач с брадва до него стои Франсоа с огромен черпак…

ГЛАВА 23
В КОЯТО АМАЛИЯ СЪБИРА ЧАСТИТЕ ОТ ГЛАВОБЛЪСКАНИЦАТА И ПОЛУЧАВА ТВЪРДЕ ЛЮБОПИТНА КАРТИНА

След скарването с великия княз Амалия почувства непреодолимо желание незабавно да пийне нещо, което с нея се случваше изключително рядко. Тя нареди да й донесат половин бутилка червено вино, седна с висок бокал в ръка край пламтящата камина и се опита да подреди чувствата си.

Разбира се, беше й неприятно, както щеше да бъде неприятно и на всяка друга жена, че нейният поклонник, на когото тя отговаряше с взаимност, й е направил такава — напълно в еснафски стил! — сцена. В края на краищата, тя даже не му беше жена и не правеше никакви усилия, за да стане такава. Тя не искаше от него нито безусловна вярност, нито клетви във вечна любов, които са така нужни на толкова много жени. Напълно я устройваше това, че той просто присъства в живота й, и тя изобщо не се заблуждаваше по негов адрес. Приемаше го такъв, какъвто е — с капризите му, с изблиците му на гняв, с неочакваните му изпълнения, които тя намираше за детски, за разлика от него, който ги възприемаше като доказателства за това, че е мъж, а не някакъв си жалък слабак, хленчещ под чехъла на благоверната си. Амалия не се опитваше да го превъзпита, не му налагаше собствените си възгледи, не го тормозеше с упреци. В замяна на това тя имаше право да очаква същото и от него. Още в самото начало на отношенията им тя му беше дала да разбере, че не може да живее без своята работа и той, както й се струваше, се беше примирил с това. Освен това, Амалия с нейния трезв ум се отвращаваше от всякакви изяснявания на отношенията, от всички онези сцени на ревност, грандиозни скандали с истерии, кършене на пръсти и чупене на скъп порцелан. Та нали те все едно не водят до нищо! Амалия не можеше да

се отърве от мисълта, че във всички крайни прояви на чувства има нещо неестествено, едновременно театрално и комично. Тя знаеше, че някои хора смятат, че караниците укрепват, закаляват любовта, но колкото и силно да сте привързани към даден човек, рано или късно ще ви омръзне да слушате от него оскърбления, които предизвикват у вас само раздразнение, гняв или откровена скука. Защото всеки от нас е така устроен, че обича различни хора в различни моменти от живота си, но цял живот обича само себе си, и когато нашето самолюбие страда от общуването даже със скъп за нас човек, на любовта в края на краищата й се налага да замълчи.

Амалия въздъхна и, поглеждайки бокала, отбеляза, че е празен. Тя се пресегна за бутилката, но в този миг в главата й се появи нова мисъл.

„А може би аз изобщо не го обичам?“

Та нали, откровено казано, тя беше останала почти равнодушна към това, че Владимир я беше нарекъл изменница. Ако поне малко държеше на него, то, разбира се, щеше да приеме думите му навътре; а между другото, ако анализираме, на нея не й даваше мира нещо съвсем друго — това, че император Александър като че ли бил казал, че тя е предала родината. Амалия познаваше императора лично от няколко години и не се съмняваше, че той е успял да я оцени по достойнство. Този, който познаваше Амалия така, както тя познаваше себе си, нито за миг не би повярвал, че тя е способна на предателство. Любопитно, кой би могъл да подхвърли на императора подобна идея?

И в този момент във въображението на Амалия изникна душицата Голицин, издухващ прашинките от новопридобитите си картини и статуи, почитателят на изкуството и известният колекционер. А нали колекционирането със сигурност иска много пари… Амалия отдавна я вълнуваше въпросът кой може да е издал тайната й мисия на британското контраразузнаване. Ако допуснем, че Багратионов беше казал истината и защо тя отива в Англия знаят само той и господарят, а в Англия, разбира се, и руският посланик (нали не можеха да не го поставят в известност), то се получава, че…

Получаваше се повече от логично и мнооого интересно. Ако Голицин по някакви причини работи за англичаните, то когато е разбрал, че не са успели да прехванат Амалия при пристигането й, е трябвало спешно да спасява престижа си, тъй като веднага е възниквал

въпросът откъде са знаели за целите на идването й. Ето я и неговата версия за пред императора: ами ако тя самата им го е съобщила? В допълнение, странната й женитба му беше дала възможност да очерни баронесата в очите на ръководството й. Освен това, можел е да предположи, че в такъв случай нея ще я отзоват и тя няма да успее да завърши започнатото, което би било от полза за англичаните. И за този, който работи за тях. Ама че обрат, няма що!

— Ах, ти, Ваше Превъзходителство! — промърмори под нос Амалия и изруга първо на полски, а после на мускетарски френски.

Трябва да кажем, че крехката Амалия Константиновна умееше виртуозно да ругае на дузина езици. Разбира се, грубостта не отива на жена, особено ако е хубава, но какво да се прави, когато в живота има моменти, в които с изящна словесност човек не може по никакъв начин да изкаже това, което се е натрупало в душата му?

— Ако е Голицин — каза замислено Амалия, след като резервите от полски и две дузини варианти parbleu[1] бяха изчерпани, — то… то просто не знам какво ще го направя!

И тъй като Амалия неотклонно се придържаше към правилото, че нито едно лошо дело не бива да остава ненаказано, би следвало Голицин спешно да пали свещи на всички светии, та дано го постигне най-лекото от всички наказания.

Щом се успокои по въпроса кой би могъл да я предаде в Лондон, Амалия отново се замисли за великия княз.

— Със сигурност сега се е напил като каруцар и е хванал някоя хубавица, на която разказва колко лошо съм се отнесла с него.

И, разбира се, проницателната Амалия беше права: само на три мили от нея Владимир Лвович, смущавайки покоя на английските граждани, наистина на висок глас се жалваше на Джени ли, на Мери ли (той вече не помнеше как се казва слушателката му):

— Предлагах й: да избягаме в чужбина! Да се венчаем! Богатството ми ще ни стигне за цял живот! А тя какво? Омъжи се за този… Арчи Невил, мерзавеца. Ще го убия!

Над Лондон тихо се спускаше здрач.

Във вторник вечер Николас Станхоуп отново се яви пред херцогиня Олдкасъл с къщата на Парк Лейн.

— Е, какво успяхте да изясните? — нахвърли се да го разпитва Амалия.

Лукаво усмихвайки се и поглаждайки мустаци, Станхоуп потупа по неголямата папка, която носеше със себе си.

— По ред, Ваша Светлост, по ред. И така, първо това, което успях да събера за бившия собственик на „Принцеса“. Име — Джошуа Н. Крафт. По слухове — американец, но по-голямата част от живота си прекарал в Англия. Твърде тъмна личност. Славел се е със страстта си към скъпоценните камъни. „Принцеса“ е бил един от най-красивите и най-любимите диаманти в колекцията му. Преди това елмазът е принадлежал на принцеса от семейство Бонапарт, откъдето е тръгнало името му, а още преди това — на някакъв английски търговец. Преди десет години Крафт се разорил — не си преценил силите, така да се каже, и направил повече дългове, отколкото можел да погаси. Камъните му се разпръснали по различни собственици. Крафт починал преди три години в Канада, където се укривал от кредиторите си. Известно е, че е имал син и дъщеря, Хенри Б. Крафт и Сара Б. Крафт. Дъщеря му сега трябва да е на тридесет и две години. Синът му би трябвало да е на двадесет и девет, но май бил починал преди няколко години от алкохолизъм някъде из тропиците, така че можем да не го броим. Жената на Крафт е починала отдавна, в началото на 70-те години.

— Много любопитно — промърмори Амалия.

Станхоуп весело присви очи и извади следващото листче.

— Сега заподозрените. Номер едно: полковник Хоторн. На четиридесет и пет години, участвал във втората афганска война, нееднократно награждаван за храброст. Ползва се с добро име сред другарите си. Излязъл в оставка след две ранявания. Има неголям собствен доход, нещо като рента. Уважаем член на няколко клуба, неженен. Често играе карти, но късметът невинаги го съпътства.

Номер две: Брус Невил. Тридесетгодишен, обаятелен безделник, изхитря се да заема пари даже от собствените си слуги. Потънал е в дългове. Смъртта на Арчи несъмнено би му помогнала значително да подобри финансовото си положение.

Номер три: Мери Невил. На двадесет и шест, нищо съществено. Оглавява няколко комитета за подпомагане на неимущите, макар че самата тя съвсем не е богата.

Номер четири: Хенри Брайс. Бивш военен. Макар и в оставка, поддържа старите си връзки. Не е чак богат, но определено не е беден. Отдавна се познава с Невилови, Брус и Мери. Честичко играе карти с полковник Хоторн, но близка дружба помежду им не е забелязана. Той…

— Чуйте — нетърпеливо прекъсна Станхоуп Амалия. — Почти всичко това вече ми е известно. Дадох ви парче от „желязното хвърчило“ и списък с хората, които биха могли да го поръчат. Открихте ли нещо или не?

Станхоуп въздъхна, помръдна гънките на шията си и прибра листчето обратно в папката.

— Как мислите, кой е?

— Не обичам да гадая.

— И все пак?

— Мисля, че не са били Невилови. И не е бил Хенри Брайс, годеникът на Мери. Не е Етел Стърлинг, не е Хардли и не са приятелите на Арчи.

— Точно — потвърди Станхоуп без особена радост в гласа. — Хвърчилото е поръчал полковник Хоторн.

Амалия се облегна в креслото.

— Така си и мислех. Разпитах прислугата и изясних, че само той е гостувал в замъка, когато е изгоряла къщичката на пазача — съобщи Амалия, малко видоизменяйки способа за добив на информацията.

Собствено, прислугата беше разпитвал Франсоа по своя фирмен метод между чаршафите, но едва ли този факт означаваше нещо за Станхоуп.

— Намерих човека, който е измайсторил хвърчилото по поръчка на полковника — продължи Станхоуп. — Работилницата му е буквално на две крачки от жилището на мистър Хоторн и когато отидох там, младежът всичко ми разказа.

— Как е обяснил полковникът желанието си да има желязно хвърчило?

— Казал е, че му е нужно за някакъв номер.

Станхоуп се поколеба, а после продължи:

— Но не разбирам, защо му е било нужно всичко това. Да не би да се е надявал, че херцогът по време на бурята ще стои под дъба, за да го убие мълния? Абсурд!

— Не — каза Амалия. — Той не си е и помислял да убива херцога.

— Ами арсеникът?

— Мисля, че полковникът няма нищо общо с него. Или поне се надявам.

— Но тогава се получава някаква безсмислица!

— Нищо подобно. Вижте: съществува великолепен диамант — уникален, неповторим. На света няма друг с такъв красив люляков цвят. И има човек, който е решил да завладее този диамант.

— Но нали би могъл просто да го открадне?

— Да, но после? Цял живот да крие съкровището си под катинар? Мисля, че е обратното — на този човек му е важно да покаже, че притежава „Принцеса“ по право.

— Продължавайте!

— Той се обръща към Кардиф. Всъщност, какво узнахте за него?

— Ловък мошеник, но официално не е замесен в нищо осъдително. Опитах се да му хвърля въдица като му казах, че съм упълномощен от вас да продам „Принцеса“, но той дори не намекна за името на поръчителя си, за когото толкова се старае. Попита колко искате да получите за камъка. Определих чудовищна цена, но Кардиф даже не мигна. Само отбеляза, че диамант, който, както е известно на всички, носи нещастие, не може да струва толкова скъпо. Аз обаче дадох да се разбере, че цената е окончателна.

— Според вас, тези, които стоят зад него, способни ли са да заплатят такава сума?

— Останах с впечатлението, че е напълно възможно. Кардиф попита кога ще може да се срещне с вас. Аз се измъкнах с празни обещания и си тръгнах.

— Костелив орех е този Кардиф… Добре, все едно ще го счупим. Докъде бях стигнала?

— Дотам, че някой е наел Кардиф.

— А, да. Кардиф прави предложение за покупка на камъка, но собственикът му — тогава това е бил братът на Арчи — не е склонен да продава. Вярно, някои разправят, че над семейството било надвиснало проклятие, но тогава още никой не го е свързвал с камъка, иначе Сирил Олдкасъл никога не би го подарил на младата си жена. След известно време те и двамата внезапно се удавят и в мозъка или на

Кардиф, или на загадъчния засега мистър Хикс се ражда забележителна идея: да се пусне слух, че именно камъкът носи нещастие.

— За да застави собственика му да се раздели с него! — възкликна поразеният Станхоуп.

— Именно, драги мой сър. Използват се всички произшествия през последните години: разоряването на Крафт, което — забележете — е съвсем логично, тъй като той сам не си е правил сметка за парите си; след това уж тайнствената смърт на старата графиня Олдкасъл; самоубийството на дъщеря й, вероятно обяснимо с някакви тривиални причини от романтичен характер; смъртта на стария херцог от удар; гибелта на сина му и снаха му по време на морска разходка — Амалия с досада удари с юмрук по масата. — Дявол да го вземе, трябваше да се досетя! Кой, ако не аз, не знае как се създават слуховете!

— А после? — пришпори я Станхоуп.

— После? Общественото мнение е разбунено, но вие не познавате Арчи, Станхоуп. Той е чудовищно упорит! Дотолкова, че планина може да премести с упоритостта си. Той плюе на това, което от всички страни му твърдят за камъка: диамантът си е негов, той няма да го продаде и точка. Той отхвърля предложението на Кардиф и тогава Кардиф наема полковника, за да убеди Арчи, че злата съдба все така тегне над собственика на камъка. Първо избухва пожар, после в дървото пада мълния, после някой дава татул на коня на херцога. Ще отбележа, че последният трик далеч не е така безопасен като предишните — Арчи можеше и да си счупи врата. Комбинацията е разчитала на суеверността на обикновения човек, но Арчи не е съвсем обикновен човек! Да не говорим пък че самият той се е канел да използва зловещия диамант по предназначение.

— Как?

Амалия се разсмя.

— Като го предаде на човек, към когото изпитва леко чувство на неприязън, да речем. Във всеки случай, ако мистър Кардиф е познавал Арчи така, както аз го познавам, той щеше да разбере, че херцогът никога няма да се раздели с камъка.

— Вашата теория е много убедителна — отбеляза Станхоуп, — но тя не обяснява някои неща.

— Арсеникът и убийството на Райли? Знам. Но съм сигурна, че те са звена от друга верига. Целта на господин Хикс е да завладее диаманта, но Арчи не го интересува. Съществува обаче и Игрек, Станхоуп! И неговата цел е именно убийство с цел, предполагам, да завладее наследството.

— Брус Невил или сестра му?

— Най-вероятно.

— Тогава вие никога няма да докажете това в съда.

— Ах, Станхоуп, Станхоуп… — поклати глава Амалия и очите й заблестяха в златно. — Кой ви каза, че нещата ще стигнат до съда?

Станхоуп изсумтя и прибра папката.

— И все пак във вашата версия не всичко се връзва. Освен всичко друго, става дума за поредица от смъртни случаи, нали? Старата херцогиня, дъщеря й, старият херцог, по-големият му син и неговата жена. Пет смъртни случая в едно семейство за не особено дълъг период от време и всичките пет да са естествени? На ваше място внимателно щях да проверя всички факти, преди да си правя по-нататъшни изводи. Може би някой е затаил зло на Олдкасълови изобщо?

— Знаете ли, Станхоуп — рече Амалия, — слугите виждат всичко. Ако имаше нещо подозрително, те със сигурност щяха да забележат.

— Точно както са забелязали кой е сипал арсеник на мъжа ви — парира бившият детектив. — Освен това, три от смъртните случаи са били в замъка, но два са станали извън него. Не искам да ви давам съвети, но в тази идея за проклятието има нещо. Аз все пак бих провел по-щателно разследване. Дори само за да ми е чиста съвестта.

— Да — промълви Амалия, след като поразмисли, — така и ще постъпя.

---

[1] Дявол да го вземе (старинна френска ругатня). — Б.а. ↑

ГЛАВА 24
В КОЯТО РЕВОЛВЕРЪТ ПРАВИ БУМ-БУМ, КАКТО СЕ ПОЛАГА НА РЕВОЛВЕР

— Умирам!…

Това заявление направи в сряда вечерта Арчи Невил в голямата си спалня в Стария замък.

Трябва да кажем, че Арчи не изглеждаше съвсем типично за умиращ. На бузите му цъфтеше руменина, очите му горяха, но в никакъв случай не с трескав блясък. Той разроши рижите си коси и злобно се втренчи в Роджърс, застанал вляво от леглото му, а после и във Франсоа, застанал с поднос в ръце вдясно от него.

— Лошо ми е! — процеди Арчи. — Къде, да го вземат дяволите, е жена ми?

Роджърс прочисти гърлото си.

— Изпратих телеграма до Лондон, сър — доложи той. — Отговорът пристигна току-що: тя вече е тръгнала обратно насам.

— Ето, ето — избуча Арчи, — полюбувайте й се! Мъжът е болен, мъжът страда, а жена му, вместо да стои до леглото му, се шляе кой знае къде!

Докато говореше, Арчи все повече се изпълваше със самосъжаление.

— Какво е това? — сурово попита той и тикна пръст в подноса. — Отговаряйте!

— Je ne parle pas Anglais, Votre Altesse[1]! — отвърна Франсоа.

— Qu’est ce que vous m’avez apporté[2]? — премина на френски херцогът.

— Oh! C’est votre plat favori, monsieur[3]!

— Mon plat favori[4]? — оживи се Арчи.

Франсоа с ловък жест на фокусник свали похлупака от блюдото, на което се мъдреше нещо желирано с твърде неопределен цвят.

— *Поридж!* — проскърца херцогът, чието лице придоби заплашителен ягодов оттенък. — За какъв дя… Искам жаби, искам стриди, искам…

— Нищо от това не ви е позволено, сър — намеси се Роджърс, — докато не се оправите.

— Оставете ме на мира! — сопна се Арчи. — Здрав съм като бик и щях да съм още по-здрав, ако не ме пояхте с мляко и яйца от сутрин до вечер! Пфу! Ненавиждам мляко!

— Сър — почтително каза Роджърс, — на херцогинята няма да й хареса, ако не ядете!

— А точно пък това не ми го говорете, Роджърс — процеди херцогът и се наежи. — Имайте поне капчица християнско милосърдие!

Херцогът седна как да е в леглото и Франсоа му помогна да намести подноса. Пухтейки, Арчи взе да рови с лъжица из овесената каша, точно както правят малките деца, когато им дадат храна, която не харесват. Той загребваше каша с лъжицата, правеше се, че я поднася към устата си и… я размазваше по чинията.

— От тази диета ми се повръща — оплака се той. — Кога ще пристигне милейди?

— Мисля, че скоро, сър. Всичко зависи от разписанието на влаковете. За всеки случай изпратих карета да я посрещне за вечерния влак.

— Тя сигурно се развлича с братовчед ми в Лондон — изсъска Арчи, гледайки кашата с неописуемо отвращение. — Да не мислите, че не знам с каква цел сте дошъл тук? — внезапно попита той Франсоа.

— Monsieur aime le porridge[5]? — изказа предположение Франсоа и засия в усмивка в отговор на въпроса, зададен на английски.

— Дали да не те удавя аз теб — въздъхна херцога. — В езерото!

На лицето на Франсоа не се отрази абсолютно нищо. Той се усмихна още по-широко, изпъна се и пропя:

— J’ai connu un homme qui ne mangeait que du porridge. Il est mort à 25 ans de fièvre typhoïde. Sinon, il vivrait encore.[6]

Арчи се задави и бурно се разкашля.

— Някакви проблеми ли има, сър? — попита разтревожен Роджърс.

— Всякакви има! — изхриптя Арчи. — Дявол да го вземе, не искам каша! Махнете я.

Той блъсна чинията, мушна се под одеялото и тихо застена.

— Пак сърцебиене… Ето, полюбувайте се — изпотих се като мишка в капан. Никой не го е грижа за моите страдания! Умри, Арчи Невил, ще се намери кой да те наследи. Ще напиша писмо на кралицата, ще й обясня и да върви всичко по дяволите!

— Струва ми се, че бълнува — вдигайки чинията, шепнешком каза Роджърс на Франсоа. — Трябва да извикаме доктора.

Впрочем, не се наложи да викат доктор. В коридора се разнесе шум от нечии стъпки, после гласът на Скрамбълс извика: „Тук не може!“. Вратата се отвори и на прага изникна Били Хол с оцъклени очи и накривено кафяво палтенце.

— Ваша Светлост… Нейна Светлост… по-бързо, по-бързо! На каретата падна дърво — каретата е смазана… кочияшът е мъртъв… По-бързо! Тя е там, на пътя! Този глупак — Били мушна с пръст Скрамбълс — не искаше да ме пусне! По-бързо! Тя е там, вътре!

— Боже мой! — отрони Роджърс, с грохот изпускайки чинията.

Франсоа се хвърли към вратата. Херцогът се смъкна от леглото, тозчас забравяйки за всичките си болежки. За миг той се оказа на крака.

— Роджърс, дрехи, наметало, ботуши, живо! Скрамбълс, фенер! Били, ти ще ни заведеш!

В сряда Амалия замина от Лондон за Олдкасъл. Наложи й се да направи две прекачвания, но засега всичко се нареждаше и тя не се съмняваше, че скоро ще види Арчи.

На гарата я чакаше карета и Амалия неволно си помисли кой ли се е разпоредил да я изпратят — Роджърс или самият Арчи. Сигурно все пак Роджърс. От Франсоа, който й беше изпратил дълга и объркана телеграма, тя вече знаеше за непредвидения посетител. Амалия направи справка за мистър Стенли и научи всичко, което й трябваше, за неговия предмет на дейност. Със сигурност беше отворил очите на Арчи за нея. Интересно, какво ли щеше да й каже Арчи, когато се срещнат?

Каретата зави на разклона и се издигна на малко хълмче. От двете страни на пътя се простираше рядка гора. Беше вече тъмно и силуетите на дърветата се губеха в мрака.

Амалия потърка чело. Хикс и Игрек. Хикс, който жадува да завладее „Принцеса“, и Игрек, който се цели в нещо по-голямо. Брус или Мери? А може би и двамата? А Хенри Брайс? Хенри Б., тайнственият син на Крафт — не е ли той? Умрял в тропиците от алкохолизъм… Или е използвал тропиците, за да изчезне? Как да се провери дали прословутият Хенри Б. Крафт наистина е умрял? Как?

Слухът на Амалия не улови веднага сухия трясък. Конско цвилене и вик от болка я оглушиха. Тя се хвърли към вратичката и в този момент покривът на каретата пропадна под тежестта на падналото върху него дърво. Клоните удариха Амалия по лицето и очертаха драскотини по него. Каретата яростно се разтресе, стволът пропадна по-дълбоко — очевидно, обезумелите коне се опитваха да се освободят. Захрущяха парчета от счупените стъкла. Каретата спря, Амалия се плъзна от седалката на пода. Дървото, паднало върху каретата, я затискаше отгоре, бавно разкъсвайки тапицерията, чупейки и огъвайки стените.

— Джон! — завика Амалия. — Джон!

Нито звук в отговор. Огромният ствол, който можеше да бъде обхванат само с две ръце, надвисна над главата й.

С тихо хлипане поддадоха последните оцелели стъкла. Стволът счупи още няколко дъски и се смъкна с още два инча. Амалия дърпаше и тресеше дръжката на вратата. Тя не поддаваше. Ужас обхвана Амалия, паниката я заля. Тя прехапа до кръв долната си устна, стисна дръжката и се навали с рамо на вратата. Вратичката се открехна. Дървото заплашително заскърца и падна още по-ниско. Амалия се спусна на пода и се запромъква през отвора от каретата на пътя, извивайки се с цялото си тяло като змия, чупейки ноктите си, раздирайки роклята си, захващайки се за земята. Тя остави вътре унищожената си шапка, шедьовър на парижките модистки, но упорито мъкнеше чантичката си в аметистов цвят, извезана с цветни конци. Още една дъска на каретата се счупи, дървото изскърца и взе да се спуска надолу. Амалия почти се беше измъкнала навън, но кракът и подгъвът на роклята й не искаха да излязат. Тя се извърна, опитвайки се да свали обувката от заседналия си крак, чийто ток й пречеше да се

освободи. Най-после обувката изхвръкна, Амалия дръпна крака си и го измъкна навън. Сега само роклята я държеше прикована за каретата и в този момент върху нея се спусна нечия сянка.

Клоните затрещяха и взеха да се чупят, опирайки вече в земята. Амалия, неуспяла да измъкне от пролуката дългия си подгъв, взе да върти глава. Слава богу, поне някой! Най-после!

— Помощ! — слабо завика тя. — Помогнете! Моля ви, помогнете ми!

Неизвестният влезе в нащърбения кръг светлина, хвърлян от смачкания каретен фенер, и на Амалия й спря дъха. Човекът беше с черна маска, откриваща само очите му. Те бяха студени и съсредоточени. В ръцете си непознатият държеше тежка тояга.

„Значи ето какво било… — премина през главата на Амалия. — Всичко е било подготвено. Нещастен случай и херцогиня Олдкасъл лежи с размазан череп…“

Амалия се привдигна на лакти и се опита да отпълзи от каретата, но проклетата рокля се беше закачила за някакъв гвоздей или счупена дъска вътре. Амалия се дръпна със сила и чу силен трясък. Каретата тежко хлътна върху колелата си, вратичката се захлопна. Върху нея все така тегнеше падналото — по-точно, срязаното, в това Амалия вече не се съмняваше — дърво.

Неизвестният в маска се приближаваше все повече. Амалия пъхна ръка в чантичката си и започна трескаво да рови в нея.

Убиецът се приближи плътно и вдигна тоягата. Амалия измъкна от чантичката, предназначена изключително за носене на пудриера, броеница или бележник, колт със седефена дръжка, с който почти никога не се разделяше. Револверът някога беше принадлежал на един американски бандит, когото издирваха в четири щата (и то съвсем не защото пееше в църковния хор), и на ръкохватката му и до сега стояха инициалите на предишния му собственик.

Три ослепително бели светкавици раздраха нощта. Непознатият изпусна тоягата, преви се на две и се хвана за корема.

Дървото се свличаше все по-ниско. То разби фенера, който жално звънна и угасна, и в облак прах рухна на земята.

След което наоколо настъпиха тъмнина и тишина.

— Ей! Насам!

— По-бързо! Светни! О, по дяволите!

— Проклятие, Джон…

— Мъртъв ли е?

— Според мен е само ранен.

— Измъкнете го! По-внимателно, по-внимателно!

— Къде е тя? Къде е жена ми?

И нечий висок глас отговаря:

— Ето я, сър! Едва не я настъпих! Малко я е позатиснало, но ми се струва, че е жива… А може и да не е — добави същият глас, но по-тихо.

— О, сър! — извика Роджърс, плясвайки с ръце от ужас от видяното: херцогът сам вдигна от пътя дървото, паднало върху каретата, извършвайки подвиг, достоен за Херкулес. — Ваша Светлост, ще се изсипете! Не сте още съвсем здрав!

— Млъкни, Роджърс! — изхриптя Негова Светлост, позеленял от усилието. — Ето така… още… а-а!

Дървото с грохот се отметна встрани, вдигайки прах. Присъстващите с отворени усти, забравили за всичко друго, гледаха това впечатляващо зрелище.

— Да дойде Арлингтън! Ама…

Думите замряха на устните му. Амалия лежеше пред него и беше така бледа и безучастна, каквато никога не я беше виждал. На лицето й имаше кръв, роклята й беше изцапана и по нея бяха полепнали листа.

— О, по дяволите! По дяволите! — завика херцогът, хващайки се по навик за косите. — Диша ли? Или не? Как е могло да се случи това?

— Вероятно дървото е паднало върху каретата — нерешително се изказа Скрамбълс.

— Не! Вижте, тук има трион! Някой нарочно е съборил дървото!

Херцогът се хвърли към Амалия, започна да я разтърсва, да търси пулс на шията и китките й, но тя не помръдваше. Франсоа задавено изхлипа и заплака.

Амалия поотвори очи. Но около нея танцуваха някакви странни лица, които приличаха повече на петна, и беше шумно. Така шумно и неуютно, че тя предпочете отново да се потопи в небитието, за да не слуша тези натрапчиви звуци.

— Амалия! — сепна се Арчи. — Чувате ли ме?

Той я хвана за ръката и я стисна. Пръстите на лежащата леко потрепнаха.

— Изглежда, че е жива — с удовлетворение констатира застаналият наблизо Били.

— Дявол да го вземе, тя не може да лежи тук! Роджърс! Носилки! А, по дяволите, има да ги носят сто години!

Арчи приклекна и взе Амалия на ръце. Тя се оказа така слаба, така лека! Но ръцете й увиснаха като на мъртвец и на лицето й застина странно, отчуждено изражение.

— Сър — намеси се Роджърс, — ако й е счупен гръбнакът, по-добре да не я местим до пристигането на доктора!

— Върви по дяволите! Не мога да я оставя тук, ясно? Франсоа! Вземете фенера и ми светете! Ще я отнеса в замъка, там ще е по-лесно да й окажем помощ.

Краят на роклята на Амалия все така беше прищипан от вратичката и когато херцогът я вдигна, част от полата се откъсна и остана да виси в процепа, но Арчи дори не забеляза това.

Из залите и коридорите на замъка се замятаха фенери и надменните лица на Вандайковите портрети придобиха удивено, заинтригувано изражение.

— Тук, тук, внесете я тук!

Франсоа се суетеше, Роджърс се суетеше, камериерките ахкаха, Зигзаг, виейки жално, се мотаеше в краката на всички.

— Къде се дяна този дяволски Арлингтън?

— Та нали току-що изпратихме за него, Ваша Светлост!

— Арлингтън, Арлингтън… — мърмореше Франсоа, тичайки около постелята, на която лежеше неговата бледа, окървавена госпожа. — Ще минем и без него, чудо голямо… Мери-Ан, гореща вода! Елизабет, кърпи! Сюзън, ножици!

Арчи се изправи и страховито изгледа слугата отвисоко.

— Струва ми се — натъртено каза той, — че не говорехте английски!

Франсоа даже не мигна.

— Да, сър, и на мен така ми се струваше. Сигурно е от потресението. Shock, както казват у вас. Психолозите — това са хора, които се ровят в мозъците на лудите — са установили, че силният потрес…

Но Арчи вече беше забравил за хитрия слуга.

— Тя отвори очи! — издиша той и се метна към постелята.

Погледът на внимателните кафяви очи със златисти точки се плъзна по лицето му, а след това Амалия ясно произнесе:

— Où il est?[7]

Франсоа притича до постелята.

— Тук съм, мадам, тук съм! — радостно завика той.

— Според мен, тя няма предвид теб — тихо каза Арчи, отмествайки го. — За кого говорите, Амалия?

Амалия примигна.

— Човекът… Човекът, когото убих…

Арчи се смръзна. Той реши, че тя говори за Райли.

— Кой, мадам? — ужаси се Франсоа.

— Стрелях в него — отчетливо каза Амалия и отново затвори очи.

Арчи пребледня и разтърси ръката ѝ, но Амалия не помръдваше.

— Така… — промърмори Франсоа. — И какво означава всичко това? Трионът, изстрелите… Но нали там нямаше никой! Или е избягал?

Камериерките, бутайки се на вратата, внесоха вода, кърпи и ножица.

— Трябва да свалим дрехите от мадам — авторитетно обяви Франсоа, — за да видим дали няма нещо счупено.

Арчи го хвана за яката и го замъкна в ъгъла.

— Слушайте, не знам кой сте и не искам да знам, но няма да ви позволя да събличате жена ми.

Франсоа внимателно разтвори пръстите му и се покашля.

— Логично — съгласи се мошеникът. — Вие сте мъжът ѝ и вие ще я събличате. Става ли? А аз ще стоя наблизо. Може да ви потрябва помощ.

— Сър, сър! — на прага изникна Били Хол. — Забравихте това. Лежеше на пътя!

Той отръска красивата извезана чантичка с аметистов цвят.

— Намерих още ето това! — добави той, показвайки револвер със седефена ръкохватка.

— Това нейно ли е? — сепна се Арчи.

— Точно така — обади се Франсоа. — Дай това нещо тука. Такива играчки не са за малки деца.

— Аз да не съм глупак? — сърдито каза Били. — Знам, че това не е играчка, а револвер! Видях такъв на картинка в едно списание. Кажете, американски ли е?

— Да — потвърди Франсоа, — американски е.

Той помириса барабана, смръщи се, отметна го и изсипа гилзите.

— По дяволите! Стреляла е с него три пъти. Казва истината! Но къде може да се е дянал онзи?

— Трябва да огледаме мястото — реши Арчи, — и то по-внимателно! Роджърс, изпратете двама-трима надеждни хора, нека да претърсят всеки инч там. Няма да им се размине за това покушение!

В коридора се чу гласът на доктор Арлингтън. Арчи издърпа от ръцете на слугата револвера, пъхна го в чекмеджето на масата, хвана Били за рамото и го извлече от стаята.

— Така. Били, ти си юнак, но нито дума за револвера. Разбра ли? Не казвай на никого и ще ти дам гвинея, не, две гвинеи. Докторе! Ето ви и вас най-сетне!

---

[1] Не говоря английски, Ваша Светлост! (фр.) — Б.а. ↑

[2] Какво сте ми донесъл? (фр.) — Б.а. ↑

[3] О, любимото ви ядене, господарю! (фр.) — Б.а. ↑

[4] Моето любимо ядене? (фр.) — Б.а. ↑

[5] Мосю харесва овесената каша? (фр.) — Б.а. ↑

[6] Познавах един човек, който се хранеше само с овесена каша. Умря на двадесет и пет години от тиф. Ако не беше тифът, и досега щеше да е жив (фр.). — Б.а. ↑

[7] Къде е той? (фр.) — Б.а. ↑

ГЛАВА 25
В КОЯТО СЕ СЛУЧВА НЕИЗБЕЖНОТО

Тъмнина.

Път.

Със скриптене се поклаща фенер и кръгът от светлина, който хвърля, танцува като пиян.

Някъде вие куче.

Маскираният човек се приближава все повече. И макар че лицето му е скрито, Амалия е убедена, че в този момент той се усмихва.

Тя изважда револвера, но в нейните ръце той неочаквано се превръща в картонен.

Маската пада.

Заедно с лицето на човека. В очните му кухини шават червеи.

Отново вие куче.

— О, боже — мърмори Амалия, — ами че махнете това куче оттук…

Фенерът: скрип-скрип. Човекът (или мъртвецът?) е изчезнал.

Дървото лежи през гърдите й. Толкова е тежко, че я боли да си поеме дъх.

После фенерът, тъмнината и пътя се сливат с болката, свиват се на пръстени и се разпълзяват. Може да диша. Може да си отвори очите. Може да помръдне…

Погледът на Амалия се плъзна по тежките греди на тавана, потъмнели от времето. Скръц-скръц. Не, това не е фенерът, това са цепениците, които горят и пукат в камината.

Амалия се опитва да се привдигне и открива, че тялото й не я слуша.

— О, мадам! — над леглото изниква лицето на Франсоа. — Вие се съвзехте! Е, слава богу!

— Къде съм? — пита Амалия с усилие.

— Докторът каза, че не трябва да се движите — прошепна Франсоа. — Лежете. В замъка сте, нима не е ясно? Намериха ви долу,

на пътя. Помните ли?

— Помня. Франсоа, какво се е случило с мен?

Мошеникът разпери ръце.

— Не зная, мадам. Но изглежда, че някой е отрязал дървото, за да падне върху вас и да ви смаже.

— Остроумно — мърмори Амалия. — Намерихте ли го?

— Не — каза със съжаление Франсоа. — Все още не.

— Трябва да го търсим! — Амалия се привдигна на възглавниците. — Стрелях в него три пъти от упор. Не може да е отишъл далече!

Франсоа се намръщи.

— Намерихме там трион, тояга и следи от кръв на пътя. Дървото със сигурност е било отрязано, но не разполагаме с нищо повече. Днес се наложи да спрем търсенето: има буря. Чувате ли? — той вдигна пръст и Амалия наистина чу как в далечината се разнесе гръмотевица.

— А кой беше тук? — внезапно попита тя. — Струва ми се, че чувах…

— Аз бях, мадам — призна сконфузено Франсоа. — И той — мошеникът потупа по главата Зигзаг, който въртеше опашка и гледаше Амалия с умилени очи. — И, хъм… Вашият мъж също.

— Арчи се е разстроил? — удиви се Амалия. — Това пък защо?

— Той просто не беше на себе си! — шепнешком съобщи Франсоа, ококорвайки очи. — Нали знаете, той ви измъкна оттам! Когато докторът каза, че гарантира за живота ви, Негова Светлост беше извън себе си от радост.

— А какво каза докторът? — разтревожи се Амалия. — Надявам се, че гръбнакът ми е добре?

— О, напълно — увери я Франсоа. — Две-три ребра може да са счупени, сътресение на мозъка, натъртвания, шок… Накратко, нищо страшно. Трябва да се наспите и на сутринта ще се почувствате по-добре. Ето, вземете — и той й подаде чаша с някаква ароматна отвара. — Пийте, пийте! Това е добро болкоуспокояващо, моята майка винаги ми го даваше. Сам го приготвих за вас!

Амалия покорно изпи пикантната на вкус отвара.

— А аз мислех, че си подхвърлено дете — промърмори тя, предпазливо въртейки се на мекия дюшек и търсейки поза, в която тялото по-малко да я боли.

— Е, добре — недоволно избърбори Франсоа, — ако имах майка, тя щеше да ми дава тази отвара, но тъй като тя ме е изоставила, преди още да успея да кажа „гу“, аз реших…

Амалия пропусна остатъка от патетичната му реч, тъй като заспа дълбок сън без сънища…

Когато се събуди малко преди разсъмване, на мястото на Франсоа седеше Арчи и я гледаше. Амалия се покашля и Арчи подскочи на място, с грохот преобръщайки масичката.

— Вие ли сте, Арчи? — със слаб глас попита Амалия, помисляйки си, по вечен женски навик, че сигурно в момента изглежда по-зле и от Баба Яга.

— Аз съм — отвърна Арчи. — Само, за бога, не говорете нищо, докторът ви предписа пълна почивка. За малко не загинахте.

— Отдавна ли седите тук? — попита Амалия.

— Не зная — призна Арчи, като се изчерви. — Сигурно към четири часа… Не съм ги броил.

Той тръсна глава.

— Арчи — прошепна Амалия, — вие сте уморен. Вървете да спите.

— Не искам — отвърна херцогът упорито. — Кажете ми, кой ви нападна?

— Беше с маска — рече Амалия. — Виждаха се само очите, но имаше много малко светлина.

— Изглежда, че сте го ранила — отбеляза Арчи. — Вече уведомих доктор Арлингтън и съдията. Ако в окръга се намери някой с огнестрелна рана…

Амалия въздъхна и затвори очи. Омръзнали й бяха разговорите за опасността, която по чудо беше избягнала, и сега, лежейки в постелята, тя се наслаждаваше на невиждано чувство на комфорт и покой. Зад прозорците все така се стичаше дъжд.

— Какво става, лошо ли ви е? — притесни се херцогът, виждайки, че тя не отговаря.

— Не — отвърна Амалия. — Просто съм малко уморена, това е всичко.

Тя измъкна изпод одеялото първо лявата си ръка, а после и дясната, и размърда пръсти, за да се убеди, че няма нищо счупено. Искаше й се да помоли за огледало, но не се реши да тревожи Арчи за

такава дреболия и с върховете на пръстите си опипа лицето си. Следите от одрасквания, три или четири, я накараха да пребледнее повече, отколкото ако си беше счупила крака.

„Ах, мътните го взели! Няма що, сигурно просто прекрасно изглеждам!“

Амалия дълбоко въздъхна, затаи дъх и почувства тъпа болка някъде в гръдния кош, впрочем, не много силна.

„Сега цяла седмица няма да мога да нося корсет. А гръбнакът? Той поне е добре? Вярно, Франсоа така каза, но той може да каже какво ли не…“

Амалия отметна одеялото и седна в леглото.

— Какво правите? — беззвучно засъска херцогът, изчервявайки се.

Амалия се погледна и чак сега забеляза, че е лежала в леглото абсолютно гола. Съответно, когато отметна одеялото, това не добави дрехи по нея.

— Интересно… — произнесе тя замислено, без обаче да прави опити срамежливо да се скрие отново под одеялото, както би постъпила на нейно място всяка благовъзпитана лейди.

Арчи скочи от мястото си и се залута из спалнята в търсене на нещо, с което можеше да прикрие херцогинята. Той забеляза някаква спасителна дреха, взе я и полетя към Амалия, греейки като факла.

— Облечете се по-бързо, ще се простудите!

— Струва ми се, Арчи — промълви Амалия, игнорирайки грижите му, — че сте се изчервил. От какво, бих искала да знам?

Херцогът тежко запухтя и в отчаяние вдигна очи към тавана. Даже ушите му бяха почервенели.

— Вие ли ме съблякохте?

— Да, аз. Докторът каза, че трябва да ви прегледа, и ми се наложи…

— Любопитен човек е този доктор Арлингтън — отбеляза Амалия в пространството. — Струва ми се, че най-безсъвестно се е възползвал от случая. Честна дума, харесвам го все повече и повече!

Арчи застена, вече полилавявайки:

— Но нали вие не мислите, че той… че аз…

— Арчи — изправи се в цял ръст Амалия, — аз просто искам да се разходя из стаята и да проверя дали нямам нещо счупено. Според

мен, след като отгоре ми падна дърво, това е напълно естествено.

Те стояха един срещу друг. Арчи беше застинал с куп дрехи в ръцете, страхувайки се да помръдне. Зад прозорците просветваха мълнии.

— Какво бебе — промърмори Амалия. — А такова голямо!

И тя леко целуна Арчи по устните.

Сутринта Амалия, придвижвайки се по-тежко от обичайното, слезе за закуска. Под очите й имаше кръгове, по лицето й се спускаха драскотини. Херцогът седеше до нея и сам пълнеше чинията й. Когато Роджърс деликатно се опита да му помогне, Арчи взе да пъхти и го изгледа, все едно му е личен враг, така че икономът счете за уместно да стои далеч от огъня и се оттегли в далечния край на столовата.

— Интересно, Брус Невил дали е още в имението си? — като че между другото отрони Амалия.

Херцогът, енергично движейки челюсти, предъвкваше хляб с масло и конфитюр.

— Не зная — призна той, преглъщайки това, което беше в устата му, — но мога да разбера.

— Изпратихте ли хора да претърсят местността?

— Още от сутринта.

— Намерили ли са нещо?

— Абсолютно нищо.

— Да — каза с въздишка Амалия, — и да е имало следи, дъждът е отмил всичко. Досадно.

— Нищо — свирепо се обади Арчи, — рано или късно ще му потрябва доктор и тогава ще го спипаме хубавеца.

— Той? — замисли се Амалия. — Да, най-вероятно, именно той.

— Защо? — застана нащрек Арчи.

— Нали би могло да бъде и тя. Но да срежеш дърво, а после да тръгнеш да довършваш човека с тояга… Не е характерно за жена.

— Той или тя, все едно, лошо им се пише — обяви Арчи.

Амалия се обърна към него и забеляза, че вместо очи я гледат две лъчисти слънчица.

— Арчи — прошепна Амалия, — спрете да сияете така, неприлично е.

— А? — бедният Арчи едва не се задави.

— Добре, не е важно — въздъхна Амалия и го целуна по бузата. Роджърс, наблюдавайки тази сцена, просто се разтапяше от умиление.

— Най-важното е — казваше Амалия, отпивайки от чая си, — по-бързо да намерим този, който се опита да ме убие. Най-вероятно именно той се опита да убие и вас. Идеята за доктора не е лоша, но едва ли този човек е успял да се добере до него.

— Защо?

— На мъртвите не им трябва доктор.

— Така ли? Тогава как изобщо е успял да си тръгне?

— Именно това ме интересува. Стрелях в него три пъти и той стоеше над мен. Мисля, че и трите куршума попаднаха в корема му. Не, не е могъл да стигне далеч с такива рани.

— Може да не сте го улучила или само да сте го закачила.

— Твърде добре стрелям.

— В тъмното, не забравяйте!

— За мен имаше достатъчно светлина.

— Револверът е засякъл.

— Засякъл? С три празни гилзи в трите камери? Оставете това!

— Тогава просто сте сгрешила.

— Човек може да сгреши, Арчи, но револвер от системата Колт — никога.

— Кой го казва?

— Един момък на стойност петстотин долара[1].

— Не разбрах?

— Толкова беше наградата, обещана за главата му.

— Странни познати имате, Амалия.

— Не са по-лоши от вашите врагове, Арчи.

— Аз нямам врагове.

— Ами арсеникът? Ами татулът?

— И това ли знаете? Бъртън намери в сеното на Самотната звезда стъблата му и ми ги донесе.

— Това не ме изненадва: трябваше да са там.

— Вас изобщо е трудно да ви изненада човек.

— Ето, вие пак започвате.

Настъпи мълчание. Арчи, наклонил голямата си глава, внимателно разглеждаше нещо на коленете си.

— Докато бяхте в Лондон, при мен дойде един човек… — заговори глухо той. Амалия не отвърна нищо. — Той ми каза, че вие… накратко, че вие сте шпионка.

— Не обичам тази дума — намръщи се Амалия. — Да го кажем така: аз съм агент, който изпълнява поръчения, и толкова.

— Поръчения? Като например, да скарате Ъндъруд и Лаймхаус?

— Те сами свършиха цялата работа вместо мен — раздразнено рече Амалия. — Ако не беше вечният стремеж на Лаймхаус да държи всичко под контрол, заради който се е вмъкнал в леглото на лейди Ъндъруд…

— Вие за глупак ли ме смятате? — неочаквано избухна Арчи. — Та нали аз сам, със собствените си уши чух как пред мен пуснахте този слух!

Дума да няма, херцог Олдкасъл се оказа по-умен, отколкото мислеше Амалия. Но изобщо, това по-скоро я зарадва — обществото на глупак никога не привлича умната жена, то я принизява в собствените й очи.

— Арчи — промълви спокойно тя, — вие имате право да ме осъждате, но аз ненавиждам войните, по каквито и причина да се водят те. А Ъндъруд и Лаймхаус са двама мерзавци, които си получиха заслуженото, и нищо повече.

— А Райли?

— А, вие още не знаете — проточи Амалия и му разказа защо е загинал Райли.

— Значи, вие мислите, че са го убили Брус и Мери, които желаят смъртта ми, защото им е изгодна? — попита от упор Арчи.

— Или тези, които им вършат мръсната работа.

Арчи потрепери.

— Да, може би сте права — изсумтя той. — Добре ще е да знаем къде се намират в момента. Ей! Скрамбълс! Отнесете послание към братовчедите ми от мен и не си тръгвайте, докато не ви отговорят.

---

[1] Четете за това в романа на В. Вербинина „Лейди и самотният стрелец“. За описваната епоха 500 долара са били много пари. — Б.а. ↑

ГЛАВА 26
В КОЯТО ГЕРОИТЕ ТЪРСЯТ ИЗБЯГАЛ ТРУП

— Ти видя ли ги? — беше първият въпрос на Арчи, когато слугата се върна.

Да, мистър Брус и мис Мери са си у дома в имението си. А останалите? Мис Етел Стърлинг се рови из градината, мистър Хенри Брайс сега е в Лондон.

Арчи леко се поколеба, преди да зададе следващия въпрос.

— А те… как са, здрави ли са?

Скрамбълс беше удивен. И съобщи, че като че ли никой от тях не се оплаква от някаква болест.

— Не — рече Амалия, когато Скрамбълс се оттегли, — човекът, в когото стрелях, сега трябва да е труп.

Арчи се нацупи.

— Не ми харесва, когато говорите така — изсумтя той. — Вие, така изтънчена, толкова красива — и изведнъж убивате човек!

— Забравяте — тихо отбеляза Амалия, — че този ваш човек възнамеряваше да убие мен.

— Но къде би могъл да се дене? — извика ядосано Арчи.

— Трябва да го потърсим — предложи Амалия. — Какво има около мястото, където дървото падна върху каретата?

— Пътят минава през малка горичка и се спуска в равното, към Олдкасъл.

— В гората живее ли някой?

— Не, доколкото ми е известно.

— А наблизо?

— Наблизо? Не. Принсхилс е по-далеч, а след това започват земите на Ъмброви.

Амалия се изправи.

— Къде отивате? — попита разтревожен херцогът.

— В гората — лаконично отвърна прекрасната херцогиня.

— Но нашите хора вече търсят там!

— Допълнителна помощ няма да им навреди.

— А, не! — живо възрази херцогът, скачайки на крака. — Сама никъде няма да ви пусна.

— Тогава вземете пушка. Ей така, за всеки случай.

Навън беше свежо и удивително приятно. Във високото синьо небе с пронизителни гласове се обаждаха птици. Навсякъде — по листата, по стъблата — стояха капки от неотдавнашния дъжд.

— Хубава сутрин за лов — машинално отбеляза Арчи.

— Е, ние сме тръгнали да ловим труп — не без хумор отвърна Амалия.

И те закрачиха редом по пътя.

— За какво мислите? — попита Арчи.

— За това откъде са узнали, че се връщам точно с този влак — отговори Амалия.

— Може би са ви следили?

— Може би. Или за наблюдавали гарата, което също е вероятно. Твърде много хора знаеха, че съм заминала за Лондон и смятам да се върна с влак. Ако са решили, че покушението над мен ще се състои тук, достатъчно е било само да устроят наблюдателен пункт над гарата. Докато Джон се занимаваше с багажа ми, нашият приятел е получил известна преднина, за да стигне до мястото и да се подготви за нашето пристигане. Да, това е напълно вероятно.

Когато стигнаха до мястото на катастрофата, Амалия спря и неволно стисна ръката на Арчи. Отломките от екипажа бяха почистени, дървото се валяше на края на пътя, но щом си спомни как снощи се мяташе, опитвайки се да се измъкне от тесния капан, в който се беше превърнала каретата, Амалия потрепери.

— Първо — рече тя — ще претърсим гората.

В гората беше влажно и неуютно. Под краката жвакаше вода, мокрите клони на дърветата закачаха следотърсачите по лицата. Амалия често се оглеждаше, съобразявайки нещо.

— Какво търсите? — попита Арчи, у когото любопитството винаги надделяваше.

— Следи.

— Но тук е пълно със следи!

И наистина, създаваше се впечатление, че на поляната е имало цяла тълпа народ.

— Това са свежите следи от вашите хора — с досада възрази Амалия. — Не, аз се опитвам да разбера къде може да се е дянал вчерашният непознат с маска.

Арчи се намръщи. Ами ако никакво покушение всъщност не беше имало? Ако тази непостижима жена отново се опитва да го заблуди? Но той си спомни лицето на Амалия, когато снощи беше отместил падналото дърво, отчуждения й вид и петната прясна кръв на пътя и се засрами от подозренията си.

— Много странно… — промърмори Амалия.

Те подплашиха сърна, язовец и още някакво зверче, което избяга толкова бързо, че не успяха да го разгледат. На два пъти се натъкваха на хора от замъка, които Арчи беше изпратил да търсят неизвестния, и в двата случая разговорите бяха кратки:

— Намерихте ли нещо?

— Нищо, сър.

— Така — каза Амалия, — тази страна, струва ми се, я изследвахме, сега е ред на другата страна на пътя.

— Вие наистина ли мислите, че ще ни се удаде да се натъкнем на нещо? — попита Арчи, изтривайки от челото си капките дъжд, паднали от дърветата.

— Даже и нищо да не намерим — загадъчно промълви Амалия, — това вече ще е следа.

— Трябваше да вземем куче с нас — измърмори Арчи, пристъпвайки след съпругата си.

— Куче? — Амалия даже спря на място. — Вярно, Арчи! Куче… Макар че не, след такъв дъжд то вече нищо няма да намери.

В тази част на гората беше мрачно и сенчесто. Някъде кукаше кукувица, отсечено почукваше кълвач.

— Къде може да се е дянал? — мърмореше Арчи.

Амалия неочаквано замря на един крак, боейки се да помръдне.

— Вижте, Арчи — къщичка!

Херцогът мълчаливо вдигна пушката и те се запрокрадваха към къщичката като войници, опитващи се да хванат неприятеля неподготвен.

— Интересно, дали има някой вътре? — каза херцогът само с устни.

— Знаехте ли, че тук има къщичка? — шепнешком попита Амалия.

— А? — сепна се херцогът и кимна. — Помня, че когато бях малък, бях чувал за това. Но оттогава мина толкова време!

Постройката беше съвсем примитивна, изградена от небрежно издялани дънери. От пръв поглед ставаше ясно, че тук отдавна не живее никой. Покривът беше хлътнал, вратата се клатеше на пантите си. Отвътре лъхаше на плесен и мокра пръст.

Арчи докосна Амалия по рамото.

— Аз ще вляза пръв.

— Добре — без колебание се съгласи Амалия, измъквайки изпод плаща си револвер и запъвайки ударника.

Арчи само погледна как тя се справя с оръжието и у него не остана и най-малко съмнение, че е могла да убие с него джентълмена, заел се в лош час с рязане на дървета. Твърде уверено държеше тя страшното оръжие.

Вратата на къщичката се заклати и ги пропусна в мъглата. Светлина вътре падаше само през единственото криво прозорче и през пролуките в покрива. Неочаквано Арчи чу пляскане на крила. От ъгъла излетя голяма сова, покръжа и излетя през вратата. Арчи почувства, че е подгизнал от пот. В хижата нямаше никой друг.

— Тук няма никой — въздъхна той.

Амалия влезе в къщичката, без да отпуска петлето на револвера.

— Никой? Сигурен ли сте?

— Сама вижте!

Погледът на Амалия се плъзна по стените, по пръстения под, през който течеше ручейче мръсна вода. В ъгъла се валяше сноп напълно изгнила слама. Камъните от огнището се бяха измъкнали. Въздишка на разочарование се изтръгна от гърдите на Амалия. Тя свали пръст от спусъка и отпусна револвера.

— Да, изглежда, че тук отдавна не е идвал никой.

— Някога тук живееше лесничеят — рече Арчи, все едно се оправдаваше. — Той умря, когато бях сигурно на около пет години. Оттогава никой не е ползвал къщичката.

Амалия направи неловка крачка встрани и стъпи в ручейчето. Водата опръска ботушите й. Младата жена ловко отскочи и в този миг вниманието й привлече нещо, което лежеше в краката й.

— Гледайте — рече тя. — Какво е това?

— Къде?

— Тук, до левия ми крак. Нещо блестящо.

Херцогът ловко се наведе и вдигна странен предмет, който се оказа обикновена дамска шнола за коса.

— О, боже!

Сърцето на Амалия заби по-бързо.

— Вие знаете какво е това?

— Да — Арчи направи усилие над себе си. — Това… това е на сестра ми, Джорджина. Тази, която…

Той не можа да произнесе „се самоуби“ и каза просто:

— … умря.

Амалия въздъхна разочаровано. А беше повярвала, че най-сетне е намерила нещо ценно, което да я заведе ако не до убиеца, то поне до неговия съучастник или съучастница!

— Сигурен ли сте?

— Да — Арчи подсмръкна, но беше възможно просто да се е простудил. — Още помня как търсеше тази шнола. Преди да… Не можеше да си спомни къде я е изгубила.

Амалия леко го докосна по ръката.

— Арчи — попита тя тихо, — от какво умря сестра ви?

Арчи стисна шнолата в юмрук и стисна зъби.

— Обеси се.

— Не, не питам за това. Искам да кажа: защо го е направила?

— Искате да знаете? — Арчи горчиво се усмихна. — Защото моят баща беше мерзавец. Защото той… за него нямаше по-голямо удоволствие от това да се гаври с тези, които са по-слаби от него. Аз бях малък тогава и не разбирах много, но това никога няма да го забравя. Той издевателстваше над майка ми, като й изневеряваше с всички жени подред — с приятелките й, с камериерките, даже с жените на фермерите от селото. Биеше ни със Сирил… налагаше ни за най-малкото провинение. А с Джорджина се отнасяше… отнасяше се просто ужасно. Ако някой дойдеше да се сватосва за нея, той започваше пред всички да описва недостатъците й. Че била… ленива,

и глупава, и необразована, и грозна, и не зная още какво. Разбира се, след това женихите тозчас се изпаряваха. При това по-скоро не защото вярваха на подобни приказки, а защото виждаха какъв тъст ще им се наложи да търпят.

Арчи криво се усмихна.

— Сигурно ще ме презирате за това, което ще ви кажа, но… Когато разбрах, че е умрял, купих бутилка шампанско и се напих от радост. Никога не съм мислил, че мога да бъда толкова щастлив на погребението на близък човек. Но докато беше жив, всички се бояха от него. Никой не искаше да си има работа с него. Навярно той беше просто болен човек, но аз… аз никога, никога не му простих.

— Умрял е от удар?

— Да. Паднал в спалнята си и не успял да извика за помощ. А слугите така трепереха пред него… не се осмеляваха даже да влизат в стаята му без разрешение. Така и умря.

Амалия сведе очи.

— Много съжалявам, Арчи — искрено каза тя и стисна пръстите му. — Тук е студено. По-добре да си вървим вкъщи.

— Да — отвърна Арчи, — хайде да си ходим. Аз… на мен нещо не ми е добре от всички тези спомени.

Той погледна шнолата и я пъхна в джоба си. Амалия го хвана за ръка, те излязоха от къщичката и започнаха да се връщат.

— Обаче все пак не мога да разбера — призна Арчи. — Никъде няма следи от него. Имам предвид този, когото сте ранила. Къде може да се е дянал?

— Знаете ли — отвърна Амалия, — щом няма следи, то именно това е основната следа. Та нали моят убиец няма крила! Мисля, че са го чакали — съучастникът или съучастницата му — недалеч с някакво превозно средство. Ранен, той се е добрал дотам, и спешно са го откарали някъде. Можел е да тръгне през гората — вдясно или вляво от пътя — или да се движи по него. В гората го няма. На пътя също. Значи са го откарали. А това много усложнява задачата ни.

— Да, изглежда, че така е било — промърмори замислено Арчи. — Чуйте, а защо съучастникът му не ви е довършил, докато сте лежала край каретата в безсъзнание? Защо не е скрил следите, а е оставил триона и тоягата на мястото на престъплението?

— Прав сте, Арчи. Бил е длъжен да направи всичко това, но не е имал време. Трябвало е да спасява ранения и всяко забавяне би било смъртоносно в буквалния смисъл на думата.

Амалия се развесели.

— Сега, Арчи, аз съм почти уверена, че са били двама. Мъж и жена.

— Много е възможно — съгласи се Арчи, нежно стискайки я за лакътя.

Те се спуснаха от хълмчето и закрачиха към замъка.

— Интересно, кой бяга там? — внезапно попита Амалия.

— И кой го гони? — удиви се Арчи.

Малка фигурка, размахвайки ръце, тичаше между цветните лехи. Сред нея се носеха половин дузина мъже, размахвайки вили и камшици. В някакъв момент преследваният се спъна, но с невероятна бързина скочи на крака и се понесе напред.

— Боже! — извика Амалия. — Те преследват моя готвач! По-бързо, Арчи, по-бързо, иначе е загубен!

Но Арчи, вместо да се спусне с всички сили да помага на готвача-французин, се шляпна по челото и избухна в напълно оскърбителен смях.

— Арчи! Кое му е смешното?

— Ами всичко, Амалия! Струва ми се, че френският любовник сега ще си получи заслуженото. Този, който харесва англичанки, никога не бива да забравя, че мъжете им са англичани.

— Арчи, това не е смешно! Та те искат да го убият!

Но Арчи цвилеше като кон и не можеше да спре. Чак когато Амалия взе да го щипе и да го удря с юмручета по гърба, той се опомни и се втурна да измъкне готвача, все още давейки се от смях.

ГЛАВА 27
В КОЯТО ПЕЧАТАРСКАТА ПРЕСА ИЗЛИЗА НА ПЪТЕКАТА НА ВОЙНАТА

— Ах, мадам! Каква жестока, варварска страна!

Франсоа го спаси не херцогът, а прислужниците от замъка. Те излязоха навън и взеха да замерят преследвачите на готвача с всичко, което им попаднеше под ръка, в това число и с доста тежки камъни. Под прикритието на своите поклоннички Франсоа успя да избяга в кухнята и да се барикадира там. На физиономията на мошеника грееха синини и драскотини, дрехите му бяха скъсани — очевидно, здравата си беше изпатил от разярените англичани.

Амалия видя в какво плачевно състояние се намира помощникът й и, точно като херцога неотдавна, избухна в смях.

— Няма нищо смешно! — обиди се Франсоа. Но само след миг вече също се смееше заедно с Амалия.

— Бедният ми Франсоа! — каза тя, изтупвайки дрехите му. — Трябва да бъдеш по-предпазлив!

— Между впрочем, мадам — заяви Франсоа, като се изпъчи, — аз пострадах, изпълнявайки вашите поръчения!

— Накратко, преработил си се.

— Точно така, мадам!

Амалия въздъхна:

— Ето какво, Франсоа: стой в кухнята и не си показвай носа навън, става ли? Мисля, че от теб в сегашното ти състояние няма да има много полза.

— Чакайте, чакайте! — бързо каза Франсоа. — Какво толкова? Да, мен едва не ме нанизаха на вили моите недоброжелатели, жалките завистниците, кучета пред сено, но нали не пострадах сериозно! Няколко драскотини, голяма работа!

— Франсоа — сериозно изрече Амалия, — ти рискуваш живота си и даже повече: най-ценното в живота на един мъж!

— Явно, такава ми е съдбата — въздъхна мошеникът. — Кажете, мадам, какво трябва да се направи.

— Само че без да напускаш замъка.

— Вие пък! В никакъв случай!

— Значи, ето какво, Франсоа. Миналата вечер по пътя, освен мен, трябва да е пътувал още някой. Този, който е прибрал смъртно ранения, разбираш ли? Трябва да е бил някакъв впряг или карета. Трябва да знам кой е бил. Или е отивал към Принсхилс, или по посока към Ъмбърови. Схващаш ли?

— Да, мадам!

— Само те умолявам: нито крачка навън, че иначе завистниците на таланта ти ще танцуват джига върху костите ти.

— А какво е джига, мадам?

— О, това е един танц, който танцуват върху костите на враговете си. Английски обичай, разбираш ли?

— Мадам се шегува!

— Извън шегите, Франсоа: пази се! Не ми се иска да ти се случи нещо лошо.

— А на мен пък как не ми се иска, мадам!

— Завършихте ли военния съвет? — попита Арчи, когато Амалия излезе от кухнята.

— Да. Къде е Зигзаг?

Кучето — кръстоска между гонче и лабрадор — веднага се намери и започна, подскачайки, развълнувано да ближе ръцете и лицето на Амалия. Щом видя тази картина, Арчи леко се натъжи.

— Ето, и Зигзаг обича вас повече, отколкото мен — въздъхна той. — Непостижимо!

— Ревнувате ли, Арчи? Това не е хубаво. Съдете сам: аз ще замина, а вие ще останете. Нали нашият договор все още е в сила.

Арчи отмести очи и нищо не каза.

— Всъщност — делово попита Амалия, — къде е тоягата, с помощта на която нощният непознат се опитваше да ми уреди извънредна среща със Свети Петър?

Арчи примигна и смръщи чело.

— Тоягата… Ами да, разбира се! Мислите ли, че от това ще излезе нещо?

Тоягата незабавно беше донесена от Скрамбълс. Амалия за пръв път от снощи видя това страшно оръжие и си помисли, че маскираният непознат със сигурност не е смятал да се шегува. Да убиеш човек с това нещо си беше дребна работа.

— Зигзаг! Кой я е държал? Търси!

Зигзаг подуши тоягата, разставил лапи и смешно кривнал ухо, след което подскочи към Скрамбълс и яростно го залая. Лакеят отскочи.

— А, по дяволите! — каза недоволно Амалия. — Изглежда, че тази тояга я е държал в ръце вече толкова народ, че няма да разберем на кого е принадлежала. Тихо, тихо, Зигзаг! Сега ние с теб ще излезем и малко ще се поразходим.

— Какво, пак ли? — възмути се Арчи. — Нали вече всичко претърсихме!

— Да, но тогава с нас нямаше куче. Може би Зигзаг ще усети нещо, което ние не сме забелязали?

— Добре — съгласи се Арчи. — Но имайте предвид, че ще дойда с вас!

— На това се и надявах, драги!

Амалия заведе кучето до мястото на вчерашното произшествие. Зигзаг тичаше насам-натам, душеше земята, но изглежда, нищо не успя да открие. Дори и да беше имало следи, дъждът отдавна ги беше измил.

— Как е кочияшът? — внезапно попита Амалия. — Съвсем забравих за него, а това не е хубаво. Поне жив ли е?

— Да, но здравата е пострадал. Когато дървото е паднало, конете са се впуснали напред и са скъсали впряга, а той не е успял да пусне поводите и е паднал от капрата надолу с главата. Доктор Арлингтън обаче смята, че ще се оправи.

— Каза ли нещо?

— Докторът ли?

— Не. Кочияшът.

— Моли да му простите, че не е забелязал дървото. Това го е огорчило повече от всичко друго.

— Той не е виновен. Видял ли е нещо, преди да падне?

— Не. Кълне се, че никого не е видял. Всичко си е било както винаги.

Арчи помълча.

— Едно не разбирам: някой иска да се отърве от мен. Но вие какво общо имате с това? Защо да намесва и вас?

— Арчи — прошепна Амалия, — вие забравяте, че аз съм ваша жена.

— И?

— Нали съвсем не всички знаят, че нашата женитба е случайност. Ами ако имаме наследник? Затова убиецът е решил да се застрахова.

— Ама че мерзавец! — избухна Арчи. Лицето му загуби цвета си. — Значи, бил е Брус!

— Не го изключвам, но…

— Но какво?

— Брус е роден безделник, Арчи. Такива хора никога нищо не правят — нито добро, нито лошо. Мисля, че зад него стои някой. Някой по-решителен и целеустремен. Някой, който също има своя интерес.

— Мери?

— Може и тя да е.

Зигзаг отиде при Амалия и, махайки с опашка, бутна нос в дланта й.

— Нищо ли, приятелче? Е, добре. Може пък другия път да ни провърви.

— Дяволски огладнях — призна херцогът. — Как мислите, тоя ваш бит любезник дали ще може да ни забърка нещо за обяд?

— Франсоа ли? Даже не се съмнявайте!

Амалия и Арчи закрачиха обратно към замъка, но на половината път ги настигна двуколката на викария Морис.

— Добро утро, Ваша Светлост!

— Добро утро, Морис — отвърна херцогът.

— О, милейди е вече на крака? Ние в селото ужасно се изплашихме, щом чухме какво е станало!

Амалия обгърна с поглед фигурата на викария. Хлътнали гърди, слабо лице, зализани коси… Но може би проблемът не беше в това и не затова той толкова не й харесваше. От целия облик на младия свещеник лъхаше посредственост и сивота, които Амалия трудно понасяше. При това видът на викария беше като на безропотен

мъченик, претърпял безброй беди и смирил се с тях, макар че всъщност животът му трудно можеше да се нарече неудачен.

— Надявам се, че ще наминете в неделя към църквата — продължаваше смирено викарият. — Ще прочета проповед за това как Господ не спи и пази своите чеда от гибел.

— Хубава тема — измънка Арчи, който вече беше започнал да се изморява от този разговор.

— Радвам се, че ви харесва, сър — сериозно отвърна викарият.

Амалия чак потръпна от угодничеството на младия човек.

— Ще дойдем — каза тя, — ако успеем.

Викарият не започна да настоява и продължи по пътя си.

Вкъщи го очакваше покана от графиня Стърн, майката на Емили, с молба да я посети.

В графския замък затрупаха Морис с въпроси. Там вече бяха чули за случилото се с Амалия и, тъй като на викария по длъжност се полага да знае всичко, се надяваха да чуят от него подробности от първа ръка.

— Ах, бедната херцогиня! — възкликна майката на Емили. — Надявам се, че не е умряла? Просто е невероятно какви кошмарни неща се случват в това семейство! И всичко заради този ужасен камък. Но защо не го продадат и не се отърват от него веднъж завинаги?

— Много е красив — измърмори Емили, която още не беше забравила как камъкът блестеше върху роклята на Амалия. („А трябваше да е върху мен!“ — помисли си ревниво тя).

— Но, скъпа — възмути се майка й, — на всички е известно, че той носи нещастие! Та как е херцогинята? Всичко наред ли е с нея?

Емили щеше да се радва да чуе, че ненавистната блондинка всеки момент ще предаде богу дух, но се оказа точно обратното. Нейна Светлост днес даже беше излизала и изобщо, ако не се броят няколко драскотини, не се забелязва, че е пострадала силно.

— Значи, разминало й се е. А вярно ли е, че някой нарочно е срязал дървото, за да я убие? — понижи глас лейди Стърн.

Викарият потвърди, че край дървото е бил намерен трион.

— Някой ревнив любовник на мадам! — заяви граф Стърн, влизайки в гостната. Той беше чул края на разговора и побърза да вметне своята реплика, придружена с жлъчно хихикане.

— Любовник? — сепна се лейди Стърн. — Да, напълно е възможно!

— Заговор на анархистите! — авторитетно твърдеше по същото време някакъв редовен посетител на „Веселия глиган“ в Принсхилс, поклащайки халбата си.

— Представяте ли си — казваше в Лондон приближен на Уелския принц на своя господин, — искали са да убият херцогиня Олдкасъл!

Бърти слушаше с широко отворени внимателни очи.

— Херцогиня Олдкасъл? — попита той. — А тя коя е?

Някъде на половин миля от тях в гостната на модерна къща се намираха трима души. Лорд Ъндъруд, седящ в кресло, кръстосал крака, подчертано невъзмутимо пушеше лула. Баронетът Лаймхаус стоеше, войнствено изпъчил шкембе и пъхнал палци в джобовете на жилетката си. Лорд Сеймур беше застанал между креслото и шкембето, като не се решаваше да помръдне от мястото си, но даже на него не се удаде да предотврати непоправимото.

— Вие сте мерзавец! — викаше Лаймхаус. — Как смеете!

Той сграбчи от масата нов брой вестник на Ъндъруд и се опита театрално да го хвърли в лицето на Печатарската преса, но лорд Сеймур прехвана пратката на половината й път.

— Джентълмени — ломотеше Сеймур, мърдайки с мъхнатите си вежди като разтревожен караконджул, — това е недоразумение… Сигурен съм, че това е ужасно недоразумение!

— Той се е продал на руснаците! — гневно викна Лаймхаус. — Купили са го с парцалите!

Той яростно дръпна възела на вратовръзката си и се стовари на дивана с цялата си внушителна маса. Смачканият диван изпъшка, но за негово щастие беше изработен от майстори в своя занаят и нито едно от крачетата му не се счупи.

— За разлика от вас — презрително отрони поддържаният старец в креслото — аз не се продавам.

— Ъндърууд — тихо попита Сеймур, — какво е станало?

— Лорд Сеймур — вежливо отвърна лорд Печатарската преса, прекръстосвайки крака, — вие носите вашата корона от рога вече много години и сте свикнал с нея. С което ви и поздравявам. Вашата жена успя да се запознае много отблизо с болшинството лондонски актьори, да не говорим пък за…

— Моята жена обича театъра! — изпищя Сеймур, придобивайки тухлен цвят. — Какво си позволявате!

— Даже твърде много го обича — отсече Ъндърууд. — Този господин — тънкото кутре в ръкавица се протегна по посока на Лаймхаус — ме опозори. Плюя на причините, по които е съблазнил жена ми…

— Притрябвала ми е вашата грозотия! — изсумтя изкараният извън кожата си Лаймхаус.

— Но не трябваше да го прави — с равен глас завърши Ъндърууд. — Вие допуснахте грешка, баронет. Непростима грешка, и отсега нататък не искам да имам никаква работа с вас, чувате ли?

— Кълна ви се! — земята се разтваряше изпод краката на баронета и той беше готов даже да се кълне, като търговка, продаваща гнили портокали и твърдяща, че са „тъкмо идеално узрели“. — Какво ви става, в края на краищата? Та аз по-скоро бих умрял, отколкото да се докосна до вашата съпруга, повярвайте!

Изявлението му се оказа, меко казано, неудачно. Ъндърууд се намръщи.

— Моля ви се, Лаймхаус. Вашите оправдания са излишни.

— Но поне я попитайте! Попитайте я имало ли е нещо между нас!

— И как мислите, дали тя ще ми каже истината? Та вие, оказва се, сте непростимо наивен!

— Но аз ви уверявам! Това е клевета, гнусна клевета!

Ъндърууд скочи от мястото си и се доближи плътно до баронета. Макар че Лаймхаус беше двойно по-широк от лорда в раменете, много по-млад от него и значително по-силен, той неволно настръхна и вмъкна глава в раменете си.

— Значи не сте й писал писма? — прогърмя Ъндъруд. — Не сте й подарявал пръстен с рубин? А вашата табакера — как се е озовала у нея?

— Табакерата ми я откраднаха!

— Милорди, милорди… — мърмореше лорд Сеймур.

— Съветвам ви, сър, да измислите по-добро обяснение — гнусливо подхвърли Ъндъруд. — Не желая да ви виждам повече. Моят дом е затворен за вас. Ако се опитате още веднъж да се свържете с жена ми, тогава — ръката на Ъндъруд се сви в юмрук — публично ще ви набия с камшик, и плюя на това какъв скандал би се вдигнал. Прощавайте.

— Та той е ненормален! — възмути се баронетът. — Заял се е с мен дявол знае за какво!

Лорд Ъндъруд беше вече на прага, когато в гърба му като жило се впи студеният глас на лорд Сеймур.

— Лорд Ъндъруд — прошепна началникът на особеното ведомство — ще съжалявате за това. Никой не може безнаказано просто така да ни изхвърли зад борда!

Ъндъруд бавно се обърна, запазвайки спокойствие. Заплахите са признак на слабост и в дъното на душата си той се ласкаеше, когато ги слушаше. Да не говорим пък за това, че неговите бивши съратници сами му даваха директен повод да се счита в правото си да ги унищожи.

— Струва ми се, че ме заплашвате, сър? — безстрастно се осведоми той.

— Предупреждавам ви.

— Хм — рече Ъндъруд. — Тогава ми позволете и аз да ви предупредя. Няма да мине и седмица и аз ще ви сваля — и вас, и вашите приятели.

Той се усмихна и усмивката му най-много приличаше на усмивката на змия (ако змиите можеха да се усмихват), която гледа слон и знае, че едно нейно ухапване ще е достатъчно, за да го убие.

— Нищо лично, Сеймур. Всъщност, вярно ли е, че е преспал с жена ми след като се е хванал на бас с вас? Впрочем, това не е важно.

Лорд Ъндъруд леко наклони глава на прощаване и излезе.

— Той сериозно ли? — жално попита Лаймхаус.

— Мълчете! — излая Сеймур. — Ако не беше вашата глупост и досега щяхме да се държим заедно. А сега този мерзавец ще свали правителството. Край с нас!

— Мислите ли, че е способен на такова нещо? — недоверчиво рече Лаймхаус.

— Пресата може всичко, драги ми баронете! — сопна се Сеймур. — Ама и на вас много ви трябваше да се забърквате с жена му, дявол да го вземе!

— Но аз дори не съм си помислял…

— Ах, на кого ги разправяте…

ГЛАВА 28
В КОЯТО СЕ ЯВЯВА ТОЗИ, КОГОТО НЕ ОЧАКВАТ

— Интересно — попита Арчи, когато двамата с Амалия се озоваха край замъка, — чия е тази карета?

Роджърс, посрещайки херцогската чета в хола, изглеждаше смутен.

— Мистър и мисис Хардли дойдоха, веднага щом са научили за нещастието, сър!

— За кое нещастие? А, по дяволите! — Арчи се удари по челото. — Това се казва номер! Сега те със сигурност няма да ни оставят да си поживеем спокойно.

Още нестигнала до гостната, Амалия чу пискливия глас на мисис Хардли.

— Просто ужасно! Бедната херцогиня, тя сигурно така страда! Толкова ми е жал за нея!

Арчи пристъпи в гостната пръв.

— Мой скъпи племеннико! — плачливо извика мисис Хардли. — Веднага щом научихме за твоята беда…

— Ние счетохме, че нямаме право да те оставяме сам — добави мъжът й.

— Как е тя, бедничката? — мисис Хардли цялата се превърна в слух. — Много ли е зле?

Изписвайки усмивка на лицето си, Амалия престъпи през прага. При вида на херцогиня Олдкасъл, цяла и почти невредима, мисис Хардли загуби дар слово.

— Хъм — каза Арчи, потърквайки носа си. — Струва ми се, че вече се познавате.

— Но нещо не си спомням да съм изпращала покани за погребение — в тон с него промълви Амалия.

— Не, но наистина… — замрънка мисис Хардли. — Ърнест! — призова тя съпруга си, което се случваше извънредно рядко.

— Чухме — каза мистър Хардли, поклащайки се на пети и пръсти със скрита под мустаците си усмивка, — че върху вас е паднало цяло дърво.

— Да, да — разсеяно потвърди Амалия, — но общо взето то пострада повече от мен.

Арчи изсумтя отстрани.

— Тези дървета! — извика мисис Хардли. — Отдавна е време да ги отсекат, честна дума. А аз мислех… чух…

Тя остави Амалия на мира и се превключи на Арчи.

— А ти как се чувстваш, скъпи племеннико? Стомахът е ужасно нещо! Мис Бленд умря от язва, а тя почти нищо не ядеше! Докторът каза, че е получила перфорация на стените на стомаха — с премлясване рече мисис Хардли, опивайки се от звучните термини. — Толкова печално! А лейди Евърил? Как се мъчеше, бедничката. А Синтия Уест? Тя имаше нещо на правото черво, или на сляпото, не, чакайте, на дванайсетопръстника…

Виждайки, че жена му окончателно се е оплела в червата, мистър Хардли предпазливо се покашля.

— Мислех, че ще мога да ви бъда полезна! — извини се мисис Хардли. — Жените са най-добрите болногледачки, а ти, Арчи, все пак си съвсем сам тук… Е, не смея повече да злоупотребявам с търпението ви. Довиждане, племеннико, и на вас, скъпа! Пазете се!

Когато Хардли си тръгнаха, Арчи най-сетне въздъхна свободно.

— Родните — каза той — понякога биват ужасно досадни.

— Не се извинявайте — отвърна Амалия, — моите са абсолютно същите.

На обяд Арчи показа на Амалия новия вестник, който току-що бяха донесли в Принсхилс.

На първа страница беше поместена огромна карикатура: на възглавничка лежи английската корона, а огромен дебелак, до най-дребните подробности приличащ на Лаймхаус, стои на колене пред нея и я умолява: „Скъпа, поне една малка войничка, моля те! Че няма с какво да платя на шивача си!“ С едната си ръка дебелакът беше обърнал скъсания си джоб, показвайки, че е празен.

— Да — рече Амалия, — след такова нещо едва ли ще бъдат приятели.

След обяда тя слезе в кухнята при Франсоа, за да разбере какво е успял да узнае за каретите.

Уви, Франсоа не можеше да я зарадва с нещо значително. Никой не беше виждал снощи на пътя друга карета, освен тази на херцогиня Олдкасъл.

— Чудна работа — каза си Амалия.

Тя се върна в спалнята си, начерта подробен план на местността и нанесе върху него гората с къщичката, Принсхилс, замъкът Олдкасъл, имението на Невилови, имението на Ъмбърови и даже стоящия в далечината замък на граф Стърн. Зигзаг се беше разположил в краката й, блажено мижейки и от време на време бутайки с нос домашните й обувки.

Франсоа, охкайки и оплаквайки се от целия свят, си легна, този път в горда самота. Щом разбра, че от него няма да има много полза, Амалия извика съобразителния малчуган Били Хол и му нареди да разузнае кой е излизал от Принсхилс снощи.

— Интересува ме всеки, който би могъл да се окаже на пътя или близо до него. Ако разбереш нещо, приятелче, ще получиш гвинея.

Около четири следобед Амалия чу глухи гърмежи. Тя изскочи от стаята си и в коридора се сблъска с Арчи.

— Това е у Ъмбърови — каза той. — Днес у тях има голям лов. Изпратиха ни покана, но аз отказах.

— И много добре сте направил — одобри Амалия. — Всъщност, възнамерявам да направя посещение на Невилови. Ще дойдете ли с мен?

Невилови живееха в неголяма къща, обвита с бръшлян. Градината беше запусната, от ъгъла на къщата стърчаха тухли. В градината завариха Етел Стърлинг. Щом ги видя, тя сконфузено се усмихна, изправи се и приглади косата си.

— Добър ден! — сърдечно поздрави Амалия.

— Ах, милейди! Колко се радваме да ви видим!

— Нищо не ядем, нищо не пием? — тихо попита съпругата си Арчи, когато Етел ги покани да влязат.

— Точно така.

— Знаете ли, Амалия — призна той, — това е такъв мил дом, но… но започвам вече да се боя и от тях.

Етел заведе гостите в неголяма и твърде бедно подредена гостна. Амалия се огледа. Чайник с нащърбен чучур, жълтеникави салфетки. По стените — няколко посредствени портрета от началото на века — предците на Брус и Мери. Влезе риж котарак, светна към гостите с очите си в цвят на мед и безшумно се качи на креслото. Часовникът прохриптя нещо нечленоразделно, задави се и съвсем замлъкна. Накъде отгоре се разнасяха сърдити гласове. Съдейки по всичко, Амалия и Арчи се бяха явили в разгара на голяма кавга между домакините.

— Казвам ти: ще приемеш предложението на мистър Джаксън! — викаше женски глас.

— Не! — упорито отговаряше мъжки.

— Да! И ще тръгнеш на работа!

— Не желая да служа с когото попадне. Сега на държавна служба вземат дори децата на магазинерите!

— Ти изобщо нищо не искаш да правиш! Готованец!

— Аз ли съм готованец?

— Да, ти! Срам ме е да се покажа в селото. На всички сме задлъжнели!

— Добре! Ще се обърна към оня глупак Арчи, той ще ми даде пари.

Етел смутено се покашля и се загледа през прозореца.

— Много мило — рече Арчи, леко пребледнял.

— Брус — викаше Мери на горния етаж, — така не може да продължава дълго!

— А ти какво искаш? Какво искаш от мен?

— Боже, дай ми сили! Колко си ми омръзнал!

— Как само се изразяваш — като нищожество!

— А ти се държиш като нищожество!

— Аз съм Невил! Аз съм аристократ!

— Ти ли? Нищо не става от теб!

— А къде е мистър Брайс? — попита Амалия Етел.

Бедната роднина широко отвори очи.

— Годеникът на мис Невил ли? Замина за Лондон преди няколко дни.

— И какво прави там?

— О, Ваша Светлост, та нали мистър Брайс е годеник на Мери, а не мой. Има някаква работа там, това е всичко, което ми е известно.

По стълбата слезе Мери Невил и Амалия с един поглед обхвана всичко: разплаканите очи, зле зашитата пола и бедняшката блуза от евтина материя. Съдейки по всичко, на мис Невил наистина не й беше лесно.

Брус вървеше след сестра си с вид на победител, но ъгълчетата на устата му потрепваха и той нервно приглаждаше вълнистата си коса.

— Техни Светлости са при нас — избъбри Етел.

Брус ги измери с поглед, изпълнен с красноречив бяс, и се обърна към Амалия.

— О, боже, вие сте на крака! Колко съм щастлив да ви видя!

Той смяташе да й целуне ръка, но Амалия дръпна дланта си.

— Дойдохме просто да ви видим — каза тя. — Струва ми се, че имате затруднения, Брус?

— Той винаги има затруднения — обади се Мери, подсмърчайки.

— Ще ви оставя — бързо измърмори Етел Стърлинг.

— Не, Етел, не си отивай — спря я Брус. — Нямаме тайни от теб.

— Предложили са ти работа? — попита Арчи, потривайки с показалец долната си устна.

— А, глупости — махна с ръка Брус. — Каква работа! Заплащането е мизерно, задълженията са унизителни за джентълмен. Просто не мога да се съглася. Би било потъпкване на фамилната чест.

Етел Стърлинг се изчерви и трескаво преглътна.

— Ето, моля ви се… — каза ядосано Мери. — Той говори за чест, а ние дължим пари даже на млекаря! Не можеш да си представиш, Арчи — той не се стеснява да обира даже Етел, макар че на бедничката едва ли й остава и една излишна лира на година!

— Мери, престани — засъска Брус. — Надявам се, Арчи, че ще ни измъкнеш, както винаги. Разчитам на теб, приятелю!

„Глупакът Арчи“ само се усмихна и усмивката му беше неприятна като изстрел в барутен погреб.

— Ах, драги — каза с въздишка Амалия, слагайки ръката си върху тази на Арчи, — да се надяваме, че ще успеете да продадете къщата си на добра цена.

Брус онемя.

— Извинете? — само успя да промълви той.

— За всичко е виновен камъкът, който носи нещастие — оплака се Амалия. — Чухте ли как е разорил предишния си собственик? Ето, сега и Арчи е близо до банкрут.

Краката не държаха Брус. Той рухна в креслото, направо върху рижия котарак, който възмутено измяука, измъкна се някак си изпод смачкалия го Невил и хукна към вратата.

— О, боже! — възкликна Мери. — Как е могло да се случи това?

— И аз не зная — напълно искрено отвърна Арчи, зает да преплита пръстите си с тези на Амалия. После добави: — Ужасно ми е неприятно, но се боя, че в близко бъдеще няма да можете да разчитате на моята помощ.

— Този ужасен камък… — измърмори Мери. — Защо не го продадете?

Амалия направи опит да освободи пръстите си, но Арчи така ги стисна, че тя не можеше даже да ги помръдне.

— Във всеки случай — снизходително каза Арчи, — той едва ли ще остане у мен. Но има такава слава, че едва ли някой ще пожелае да го купи.

Той се изправи, без да пуска Амалия.

— До скоро, Мери. До скоро, Брус. Надявам се, че все пак ще приемеш предложението, което са ти направили, и ще тръгнеш на работа. Ще получаваш заплата, а там, току-виж, се ожениш и работите ти тръгнат добре. В наше време аристократските фамилии се ценят високо. Наистина, защо пък да не се ожениш? За някоя богата американка, например? Такива бракове сега са на мода.

— Ти се шегуваш, Арчи — измърмори Брус. Той изглеждаше като човек, сломен от тежка мъка. — Аз… аз ще помисля. Значи, ти си разорен! Какво нещастие за всички ни!

Арчи се усмихна, поклони се на дамите и излезе.

— Понякога е поучително да подслушаш нещо, което не е предназначено за твоите уши — философски отбеляза той. — Какво мислите за тях?

— Не е той и не е тя.

— Защо?

— Тя е нещастна угрижена млада жена. Преди си мислех, че може да е съучастничка, но сега ми се струва, че няма нищо общо с това.

— Толкова ли се доверявате на интуицията си?

— Интуицията е обобщеното познание за хората.

— Охо! Вие се изразявате съвсем като мистър Уайлд.

— Ох, Арчи, недейте, моля ви.

В следващия момент Арчи се наведе и я целуна.

— Че то имах чувството, че съм преживял деня си напразно — обясни той.

Амалия се засмя.

— Защо заговорихте пред тях за диаманта?

— Така, стана дума. Защо?

— Вярвате ли, че камъните могат да носят нещастие? — отвърна на въпроса с въпрос Амалия.

— Някои — да, разбира се. Спомнете си за „Хоуп“, ако не друго.

Амалия въздъхна.

— Трябва да ви разочаровам, Арчи. В „Принцеса“ няма нищо съдбовно.

— Откъде знаете?

— Знам — отвърна Амалия и разказа на Арчи цялата история за желязното хвърчило и своето пътуване до Лондон.

Когато завърши, Арчи дълго мълча.

— А аз смятах полковника за честен човек — каза той разочаровано. — Значи, не научихте кой стои зад него?

— Не — отговори Амалия. — Засега не. Мисля, че е някое от децата на Крафт, които искат да си върна съкровището на баща си. Хенри Б. или Сара Б. Затова много ме заинтересува вестта за това, че Хенри Брайс е заминал за Лондон. Моят посредник е дал на Кардиф да разбере, че съм готова да продам диаманта, и е възможно пътуването на годеника на вашата братовчедка да е свързана именно с това. Какво знаете за Брайс?

— Само това, че той не може да е Хенри Б. Крафт. Познавам го от три години. Запознахме се още преди да започне да се сватосва за Мери.

— А семейството му? Познавате ли го?

— Той е сирак, струва ми се.

— Откъде е родом?

— Нямам понятие. Струва ми се, от Съсекс, но не съм сигурен.

— Крафт се е разорил преди десет години. Тогава е изчезнал и синът му. Преди три години се появява Хенри Брайс. Това не ви ли се струва подозрително? Дявол да го вземе!

Възклицанието на Амалия се отнасяше за каретата, спряла край входа на замъка. От нея току-що беше излязъл джентълмен с бастун, с накривен цилиндър и тъмен, леко измачкан костюм. Изпод цилиндъра светнаха небесносини очи.

— Ах, мътните го взели! — забравила се, възкликна на руски Амалия.

— Какво има? — вдигна вежди Арчи.

Великият княз Владимир Лвович междувременно вече се приближаваше до тях. Спирайки пред Арчи, той във висша степен учтиво повдигна цилиндъра си.

— Владимир Романов, руски велик княз — представи се той.

— Арчибалд Невил, херцог Олдкасъл — отвърна по същия начин съпругът на Амалия.

Тя моментално почувства, че сега ще се случи нещо. И то най-вероятно нещо ужасно. И не сгреши.

— Господине — каза просто великият княз, — имам честта да ви предизвикам на дуел.

И с тези думи той удари плесница на Арчи.

ГЛАВА 29
В КОЯТО ДУЕЛИСТИТЕ СЕ СРЕЩАТ НА РАЗСЪМВАНЕ СЪВСЕМ НЕ ТАМ, КЪДЕТО СЕ ПРЕДПОЛАГА В НАЧАЛОТО

Обикновено хората, получили плесница, в зависимост от темперамента си и климатичните условия или се изчервяват, или пребледняват, и заявяват на обидилия ги:

— Господине, вие сте негодник!

Или:

— Мосю, вие сте мерзавец!

Или:

— Сър, вие стигнахте твърде далеч!

Арчи Невил не каза нито първото, нито второто, нито третото. Той просто вкара един боксьорски удар на великия княз и то така, че той изохка и падна в нокаут, ако се изразим на боксьорски език. Тъй като на Арчи нищо не му струваше да повдигне цяло дърво, то си беше цяло чудо как от крошето му Владимир Лвович изобщо не стана на парчета.

— Какъв странен маниер на здрависване има този господин! — просъска херцог Олдкасъл. — Какво изобщо иска от мен? През живота си не съм го виждал!

— Арчи — промълви Амалия, за миг загубила дар слово от бързината, с която съпругът й се справи с нечакания гост, — това е наистина grand duke[1] Владимир, родственик на цар Александър, мой… ъ… познат.

— Така ли? — сухо рече Арчи, който беше само duke, макар по ръст да имаше право на епитета grand. — Не е ли той онзи Владимир, чиято прабаба е принцеса на Баден? Ако е той, то ние с него сме втори братовчеди.

Съществото в цилиндъра, лежащо на земята, издаде застрашителен рев и скочи на крака. Амалия се отдръпна и за всеки случай стисна по-здраво съпруга си за лакътя.

— Повече не признавам никакво родство с вас! — изрева Владимир Лвович и изплю кръв. — Пистолетите ще ни бъдат съдии. Вие похитихте най-скъпото ми същество и ще си платите за това!

В отговор Арчи притегли към себе си Амалия и демонстративно й подари страстна целувка. Щом видя това, лицето на Владимир Лвович посивя.

— Нямам нищо против да ви довърша — учтиво каза Арчи, пускайки Амалия след минута-две. — В края на краищата, както беше казал не помня кой, най-добрият роднина е този, който умира навреме.

— Арчи, недей! — викна Амалия. — Той е един от най-добрите стрелци в руската столица!

— Гответе вдовишкия креп, госпожо, скоро ще ви потрябва! — подхвърли й зловещо князът. — Кога ще се стреляме?

— Утре на разсъмване. Кои са секундантите ви?

— Ще намеря някой, а вие доведете доктор. До скоро, херцогиньо Олдкасъл! Ще се видим на погребението на мъжа ви. Ще ми достави голямо удоволствие хубавичко да го продупча!

Князът извади кърпичка, изтри устата си, гнусливо се смръщи и се качи в каретата, която се отправи към Принсхилс.

— Боже мой! — изстена отчаяно Амалия. — Арчи, нали няма да се стреляте с този луд?

— Разбира се, че ще го направя — надменно отвърна рижият здравеняк, вирвайки нос. — Той ми зашлеви плесница, а такова нещо не се прощава!

— Но, Арчи, той ще ви убие!

— Няма да ме убие!

— Ще ви убие!

— Няма!

— А аз ви казвам, че ще ви убие! Той затова е дошъл тук!

— Чуйте ме, Амалия. Уивъртън се фехтуваше по-добре от мен, но нищо не можа да ми направи; нахраниха коня ми с татул, но останах жив; сипаха ми отрова, но пак оживях. Не се притеснявайте: ще оцелея и този път!

Амалия само поклати глава. Тя знаеше от опит, че когато човек се уповава на късмета си, е безполезно да се опитваш да го разубедиш. Междувременно именно предишната благосклонност на съдбата го прави уязвим — той така е свикнал да му върви, че през ума му не минава дори и мисъл за загуба, и когато все пак загуби, възприема удара на съдбата по-болезнено от тези, които са свикнали да преценяват шансовете за успех и обезателно включват провала в списъка на възможните варианти. Освен това, неуспехът за късметлията подкопава вярата му в себе си, а в игра, където залогът е собственият му живот, това може да се окаже смъртоносно.

— Франсоа! — завика Амалия, нахълтвайки в кухнята. — Франсоа!

В кухнята нямаше никого. Накрая Амалия си спомни, че Франсоа е на легло и бързо се отправи в неговата стаичка.

— Франсоа!

Готвачът лежеше в постелята, страдалчески примигвайки. Цялата мъка и разочарование на света бяха изписани на лицето му.

— Франсоа, знаеш ли какво стана? Тук беше великият княз Владимир!

— Великият княз? — осведоми се с любопитство мошеникът. — Този, който развали годежа си с принцесата?

— Да — Амалия се запъна. — Общо взето, това стана заради мен.

— Виж ти! — Франсоа даже се надигна в постелята. — А във вестника не пишеше за това!

Амалия отвори уста да продължи, но чу някакво шумолене в гардероба. Франсоа оглушително кихна.

— Франсоа — подозрително попита Амалия, — има ли някой при теб?

— Никой, мадам! — заяви мошеникът с най-искрен вид.

Амалия отиде до вратата на гардероба и я отвори. В гардероба стоеше дъщерята на градинаря Бриджет само по долно бельо. В ръцете си държеше дрехите си.

Франсоа тихо застена и тикна лице във възглавницата.

— Здравейте, Бриджет — каза много вежливо Амалия.

— Здравейте, Ваша Светлост — промълви накрая смутената девойка, присядайки в реверанс по навик.

Амалия въздъхна.

— Доколкото разбирам, вие сте сбъркала собствената си стая с тази на Франсоа.

— О, да, милейди!

— Тогава — меко каза Амалия — Вие имате възможност да поправите грешката си и да се върнете в своята.

Бриджет порозовя, отново приседна, изскочи от гардероба и се измъкна през вратата.

— Франсоа — каза Амалия, обръщайки се към жертвата на гнева на разярените англичани, — какво става тук?

— Само да не си помислите нещо, мадам! Тъкмо се канех да събера определени сведения от нея, когато вие дойдохте.

— Няма живот за теб, Франсоа. Някоя сутрин ще стана и знаеш ли чий труп ще стърчи вместо плашило в полето?

— Чий? — пламна от любопитство мошеникът.

— Твоят! Дявол да го вземе, днес за малко не те убиха, а ти пак си се захванал за своето? Тогава не забравяй, че по силата на служебните си задължения бащата на Бриджет постоянно носи със себе си ножици, с които подстригва храстите. Гледай да не вземе да ги пусне в действие не по предназначение!

— Но аз… — бедният Франсоа даже пребледня. Усещаше се, че думите на Амалия го засегнаха по болното място.

— Добре — Амалия седна на края на леглото. — Говорехме за княза, когато ни прекъснаха. Та значи, великият княз Владимир Лвович беше тук и извика Арчи на дуел.

— Колко интересно, мадам!

— Няма нищо интересно, уверявам те. Князът служи в хусарския полк, отличен стрелец и ловец е, от двадесет крачки улучва катерица в окото. А Арчи, да ти кажа, е доста по-едър от катерица!

— Ами да — жизнерадостно потвърди Франсоа, — ако князът стреля по вашия съпруг, то със сигурност няма да пропусне!

— Благодаря за милите думи, но това не бива да се допуска по никакъв начин. Трябва да ги спрем на всяка цена!

— Да, но как?

Амалия изложи плана си.

— Смело — рече замислено Франсоа. — Мислите ли, че ще проработи?

— Не знам, но си струва да се опита. Ще имам нужда от теб довечера.

Амалия тръгна към вратата.

— Мадам — спря я Франсоа, — нали не се сърдите на Бриджет? Всъщност, тя ми каза нещо любопитно. Сутринта при тях е идвал старият просяк, когото неотдавна изгониха от замъка. Та той през нощта видял карета на пътя.

— Чия?

— Не знаел, но казал, че била с някакво чудно рогато животно на вратата.

— Еднорог! — осени я Амалия.

— Сигурно.

— Ъмброви! Така значи…

В гостната я чакаше Били Хол, който чак пристъпваше на място от нетърпение.

— Милейди, знам кой е бил снощи на пътя! На Ъмброви се разболели два коня и мистър Стивън така се притеснил, че сам се отправил през нощта за ветеринар.

— С карета ли е бил?

— Да, милейди!

— Много добре. Ето ти гвинеята и си дръж езика зад зъбите. И не преяждай с бонбони, че ще те заболи корема!

— Разбрах, милейди!

— Франсоа — обяви Амалия, като се върна при готвача, — имам нужда от парче не-свежо месо.

— Дивеч, милейди? Обичате месото му узряло?

— Не. За Зигзаг е.

— За кучето? Но то няма да яде развалено месо!

— Франсоа, кажи ми: имаш ли парче такова месо или не? Ако не, прави каквото искаш, но ми го намери!

Вечерта Арчи извика нотариус и състави завещание в полза на Амалия. Също така провери пистолетите си и ги постави в куфарче.

В пет часа сервираха чай. Амалия беше разсеяна и все поглеждаше през прозореца, зад който отново се лееше дъжд.

Арчи допи чашата си и усети, че го унася. Той целуна Амалия, прибра се в спалнята си и си легна, като нареди на Роджърс да го събуди на разсъмване.

Около шест часа собственикът на „Веселия глиган“, където се беше установил великия княз, чу на горния етаж някакво почукване, но не му обърна внимание като реши, че просто някое клонче удря по прозореца. След още десет минути две неизвестни лица с подозрителен вид извлякоха от черния вход някакъв продълговат вързоп, опакован в одеяло, и го натовариха в карета, след което един от злоумишлениците скочи на капрата, вторият седна в каретата и тя с пълна скорост потегли към Олдкасъл.

Арчи поотвори очи.

Беше още доста тъмно и той съобрази, че се е събудил твърде рано, а това означаваше, че може да подремне още час-два. Той се прозя и неочаквано се напрегна.

Наоколо цареше необичайна тишина. Когато си лягаше в спалнята, той смътно си спомняше тиктакането на часовника, чукането на дъжда по стъклата, шумът, който някъде в далечния ъгъл вдигаше някаква досадна мишка, гризяща дъските. Сега нищо такова не се чуваше.

Арчи вдигна глава от възглавницата и се опита да потърка очи, но с ужас разбра, че не може да го направи. Първо, защото беше омотан с въжета, и второ, защото не можеше да помръдне ръка. Двете причини бяха тясно свързани помежду си.

Единственият фенер, поставен в ниша на стената, издаваше слаба, бледа светлина, и по това, което Арчи успя да разгледа, той веднага разбра, че не се намира в спалнята си, а на съвсем друго място.

Студена пот изби по цялото му тяло.

— Ей! Роджърс! Насам, при мен! Някой!

Щом разбра, че никой няма да се притече на неговия зов, Арчи се опита да разкъса въжетата, но възлите бяха завързани така изкусно, че дори и той не успя. Херцогът се опита да седне, което не му се получи от първия път, и започна да върти глава на всички страни, за да разбере къде, по дяволите, се намира.

Някой беше сложил на пода няколко матрака, беше набухал най-меките възглавници и го беше пренесъл тук, след което го беше завил с одеяло от спалнята. Интересно, как беше успял да го направи, без да го събуди?

Тогава Арчи си спомни как след вчерашния чай веднага му се беше доспало и разбра, че някой му е сипал сънотворно. След това откритие помещението, в което се намираше херцогът, се огласи от такива ругатни, че ако някъде наблизо имаше мишки, то те тутакси се разбягаха от ужас. Даже светлината от фенера затрепери и придоби червеникав оттенък — очевидно, от срам.

Привдигайки се, Арчи видя отпред, зад желязната решетка, тесен проход, от двете страни на който се издигаха някакви странни редици, проблясващи матово. Макар и не без труд Арчи съобрази, че това са разположени по специални хранилища бутилки и че явно той се намира във винената изба на собствения си замък. Говореше се, че тук някога е имало подземие, където Олдкасълови са обичали да затварят враговете си, и в памет на онези героични времена бяха съхранени няколко такива оградени с решетки клетки, които се заключваха с катинар.

Разбрал, че е станал жертва на хитроумието на собствените си предци, Арчи застена и отпусна глава.

В този момент ушите му доловиха някакъв слаб звук — нещо като свистене или стон.

— Ей! — завика Арчи. — Има ли някой тук?

Свистенето спря, но веднага беше заменено от хъркане с такава сила, че на бедния Арчи за миг му се стори, че ще му се пукнат тъпанчетата. Той се обърна и чак сега забеляза, че до неговата клетка има съседна и при това двете клетки ги разделя само желязна решетка.

В съседната клетка спеше човек.

— Събудете се! — развика се Арчи. — Ставайте!

Човекът изхърка, поотвори небесносиньо око, после и второ с точно същия цвят, и Арчи с изненада позна в техния собственик великия княз Владимир Лвович.

— Дявол да го вземе — произнесе великият княз с истинско изумление, — къде съм попаднал?

---

[1] Велик княз, буквално — велик херцог (англ.). — Б.а. ↑

ГЛАВА 30
В КОЯТО ФРАНСОА СИ СПОМНЯ УРОЦИТЕ НА ИСТОРИЯТА

От самото начало Франсоа без заобикалки заяви на Амалия:

— Мадам, това е лош план!

— Но разбери, Франсоа — търпеливо каза Амалия, — не мога да допусна да убият Арчи. И княза също.

Франсоа машинално отбеляза, че Арчи в думите на мадам стои на първо място, преди княза, и намръщи чело. Лично той мислеше, че на такава красива жена като Амалия само би отивало, ако заради нея се бият на живот и смърт. Но щом самата тя мисли другояче…

— Тоест, вие предлагате да ги похитим! — възкликна той.

— Точно така.

— И да ги пъхнем в избата!

— Да, докато не им се охладят главите. Не забравяй, че в избата е дяволски студено.

— И как точно ще ги заставите да отидат там? Сами, по своя воля, със сигурност няма да искат!

— Хъм — каза Амалия. — Имам сънотворно.

— Аха, да ги упоим и да ги похитим?

— Да. И ти ще ми помогнеш за това.

— Избата е дяволски опасно място, мадам! Помислихте ли за това какво ще направят, когато се съвземат? Правилно: ще се сбият. А в избата, между другото, е пълно с бутилки. Хубав удар с бутилка може да е не по-лош от пистолетен изстрел, мадам! Ами бъчвите с вино? Помните ли гърбавия Ричард, който удавил във вино брат си Кларънс? — попита Франсоа, имайки предвид популярната легенда за английския крал Ричард Трети, станал нарицателен за всякакъв вид злодеяния. — Да не ни се наложи пак да видим нещо подобно! — Франсоа чак потрепери. — Какво варварство — така да се разваля вино! Само англичаните са способни на подобно нещо.

— Добре — изтощено промълви Амалия. — Тогава ще ги вържем. И ти ще останеш да ги наглеждаш, щом толкова те безпокои неприкосновеността на херцогското вино.

Ето такъв разговор се състоя в навечерието на странните произшествия, които се случиха с херцога и великия княз.

Трябва да кажем, че опасенията на Франсоа съвсем не бяха безпочвени, тъй като веднага щом несъстоялите се дуелисти се съвзеха и хвърлиха поглед през решетката, те синхронно се хвърлиха един към друг, мечтаейки си да се вкопчат в гърлото на другия. При това и двамата не се удържаха на краката си и се затъркаляха по пода.

— Ще те убия!

— Само да те докопам!

Щом обаче проумяха, че и двамата са се оказали в еднакво плачевно положение, съперниците малко се поохладиха и се настаниха край разделящата ги решетка.

— Ама и тази Амалия е една! — въздъхна князът. — Никога не знаеш какво ще измисли в следващия момент. Потресаваща жена, кълна се!

— Бих ви помолил, братовчеде — сухо каза Арчи, — да бъдете по-вежлив! Не забравяйте, че говорите за моята жена, херцогиня Олдкасъл!

— Какво? — кипна князът. — Че аз я познавам много по-отдавна от теб!

— Но тя предпочете мен.

— Това при жените се случва: падат си по всякакви боклуци, даже е срамота да се разправя!

— Какво? Аз тебе…

Ако ръцете им бяха свободни, те със сигурност щяха да се удушат взаимно, въпреки разделящата ги решетка. Щом обаче разбраха, че не им е писано да осъществят това свое желание, те се умириха и всеки поглеждаше противника си под око, без да се решава да заговори.

Пръв не издържа, естествено, великият княз.

— И все пак ти не си за нея! — заяви той.

— Това пък защо?

— Ами така. Сополанко! Къде ще се оправиш с такава жена!

— Не се притеснявай: оправям се по-добре от някои други.

— Това как да го разбирам? — ококори се Владимир Лвович.

— Както искаш!

— Арчи — в порив на откровеност заяви великият княз, — така или иначе ще те убия. Само да излезем оттук и край с теб!

— Ще видим кой кого — отвърна Арчи с обиден тон.

Настъпи дълго мълчание.

— Нещо е студено тук — оплака се князът. — Когато се събудих, даже реших, че отново са ме затворили в ареста.

— В ареста? — ужаси се Арчи.

— Да, направих малко бели в Лондон, когато разбрах, че Амалия си е отишла от мен. Чудна страна е вашата — човек и да се напие не може! Как изобщо живеете тук, бих искал да знам?

— А! Значи ти си идвал в градското ми имение!

— И ти тази къщичка я наричаш градско имение? Моето в Москва даже е по-хубаво, да не говорим пък за Петербургското!

— А замък имаш ли? — предизвикателно попита Арчи.

Князът леко се смути.

— У нас в Русия не строят замъци.

— Ето, виждаш ли. Дрипльо си ти, с една дума!

След енергичния протест от страна на Владимир Лвович отново настъпи тишина.

— Интересно, колко ли е часа? — произнесе князът след малко.

— Нямам понятие.

— Имам часовник в жилетката си, но не мога да го стигна…

— Интересно, кога ли ще ни освободят? — попита Арчи след още половин час.

— Никога — въздъхна в отговор Владимир Лвович.

— Какво правиш там? — полюбопитства Арчи, като забеляза, че братовчед му някак си странно се криви.

— Мъча се да сваля въжетата — горчиво отвърна князът, — но нищо не става.

— И при мен е така — призна Арчи.

Времето се точеше непоносимо бавно. Никой не идваше. Фенерът потрепна и угасна.

— Арчи — раздаде се от тъмнината гласът на Владимир Лвович, — как се запозна с нея?

— В църквата — прозвуча отговора от другата страна на решетката.

— Така ли? А аз на надбягвания.

Последва въздишка.

— Сигурно затова и се е омъжила за теб, защото сте се срещнали в църква. Жените, те са си такива. Дай им някой по-надежден, някой по-обикновен! Вместо да погледнат в душата на човека!

Арчи разтърси глава. Той не разбра нито дума от казаното от братовчед му.

— Яде ми се — несмело призна князът.

— И аз не бих отказал.

Пауза.

— Слушай — сепна се князът, — тук имате ли плъхове? Че не ги понасям!

— Не знам — отвърна безнадеждно Арчи. — Може и да има.

От тъмнината се разнесе сумтене.

— Имало е случаи — заплашително рече князът, — когато плъховете са изяждали цял човек.

— Така ли? — ужаси се Арчи.

— Ти чел ли си мемоарите на Казанова?

— Не.

Добре, че беше тъмно, иначе князът веднага щеше да види как се изчерви братовчед му.

— Там се разказва точно за такова нещо.

Князът преувеличаваше. В мемоарите ставаше дума за това, че някои затворници във Венеция бяха живели в ужасяващи дупки и когато им бяха носили храната, е трябвало веднага да я изядат, иначе е щяла да стане плячка на плъховете.

— По дяволите, какво здраво въже! — изруга князът в тъмното. — Даже си счупих нокът. Ех, само да ми падне Амалия… Интересно, какво ли прави тя сега?

Арчи се опомни.

— Да, какво прави тя? О, по дяволите! — завика той. — Тя със сигурност търси този, който искаше да я убие! А аз си седя тук! Трябва да съм с нея! Ти си виновен! Ако нещо се случи с нея, ще те убия!

— Какво може да се случи с нея? — удиви се князът.

Арчи му разказа как някой беше стоварил дърво върху каретата на Амалия, как тя беше стреляла в него, но той беше изчезнал по странен начин.

— Трябва да я потърсим! Ами ако е в опасност?

— Именно! А ние сме затворени тук!

— Чакай, имам идея! Мога да мърдам пръстите си. Обърни се с гръб към решетката и допри към нея ръцете си. Отворите в нея са достатъчно големи и ще се опитам да развържа възлите ти!

Собствено, отдавна трябваше да се сетят за това.

— Само по-бързо!

Арчи някак си все пак успя да развърже княза.

— Сега ти ме развържи!

— Ей сега, само да си освободя краката, че съвсем изтръпнаха!

Те захвърлиха въжетата, но вратите на клетките им бяха заключени с катинари.

— А, все едно! — изсумтя Арчи, отдалечи се и се вряза със замах във вратата така, че цялата решетка с жално скърцане падна, и то не само от страната на Арчи, но от страната на княза. Времето и ръждата си бяха свършили работата, пък и господ беше дал на херцога немалка силица. Накратко, пътят беше свободен.

— Прекрасно! — одобри князът. — Сега да вървим, идвам с теб.

— Внимателно, тук има стъпала! Да не си счупиш врата!

Но с княза не се случи нищо подобно. Той даже успя да прихване по пътя две бутилки колекционерско вино, което Арчи не забеляза.

Щом се разправи с воините и се успокои временно за тях, Амалия реши, че е време да се захване с Ъмбърови.

Тя стана рано, облече ловджийски костюм и обу непромокаеми ботуши. След това взе револвера, лопата с къса дръжка, кутия с патрони и някакъв миризлив пакет, поведе със себе си Зигзаг и по заобиколен път се отправи към имението на Ъмбърови.

Както беше казал Арчи, те устройваха голям лов. Десет човека конници, егери и кучета заминаха към гората. Пътят за Амалия беше свободен.

Тя пъхна револвера зад колана си, като провери дали лесно може да се извади, и закрачи към имението, криейки се зад дърветата.

Кучето я следваше.

Щом стигна достатъчно близо, Амалия спря, извади миризливия пакет, извади от него парче развалено месо и даде на Зигзаг да го подуши.

— Зигзаг, търси!

Кучето с недоумение се взря в месото, а после в Амалия.

— Търси! Търси, приятелче!

Песът наведе нос към земята. Амалия с отвращение захвърли разваленото месо и изтри ръцете си с носната си кърпа.

Те влязоха в задния двор. Зигзаг се хвърли към стълба и започна трескаво да копае край него.

В изкопаната яма се намери умряла котка, меко казано, в не най-добър вид. Амалия се извърна.

— О, не, Зигзаг! Това, което търсим, е много по-голямо! Търси!

Щом се обърна, Амалия забеляза двама слуги, които се показаха иззад ъгъла.

— А, мътните го взели! Зигзаг, при мен!

Тя се мушна в някаква плевня. Зигзаг се притисна към крака й.

Слугите минаха край тях, разговаряйки със силни гласове.

— А аз й викам: не ме учи ти мене!

— Ами тя?

— Тя ли? То с нея е безполезно да се спори…

— Да вървим, Зигзаг — изкомандва Амалия, когато слугите се скриха от поглед.

Но кучето изчезна нанякъде. Амалия не забеляза веднага, че е изтичал в дъното на плевнята, където бяха захвърлени купчини с гребла и друг селскостопански инвентар. Мръщейки голямото си чело, Зигзаг душеше земята около тях.

— Зигзаг! — тихо каза Амалия и се приближи. — Какво намери, умничкият ми?

Кучето кратко излая. Амалия започна да отмества настрани мотики, носилки, стари ръждясали сърпове… Щом мушна земята с носа на ботуша си, Амалия почувства, че тя е мека, все едно наскоро беше разкопавана.

— Виж ти — каза си тя и отмести и последното, което скриваше гроба от нея.

Зигзаг започна яростно да копае, разхвърляйки пръст на всички страни. Амалия му нареди да се отдръпне и той с неудоволствие я послуша. Амалия взе лопатата и внимателно разкопа земята.

Трупът лежеше на дълбочина малко по-малко от фут. Очевидно този, който го беше положил тук, беше некадърен гробар.

Амалия първо видя рамо, после шия, а после и глава на мъж. На лицето на неизвестния все така имаше маска. Сега се виждаше, че тя е направена набързо от някаква материя тип басма.

Тя остави лопатата, внимателно дръпна нагоре маската и видя под нея познато лице.

Беше Хенри Брайс.

Зигзаг яростно излая и скочи на крака. Амалия рязко се обърна и видя на вратата смъртнобледата Беатрис Ъмбър.

Устните на Беатрис помръднаха.

— Какво правите тук? — хрипло попита тя.

Амалия се изправи и за всеки случай пъхна ръка зад ревера на куртката си. Зигзаг заръмжа.

— О — небрежно каза Амалия, — тук съм вместо викария Морис. Чета молитви над покойниците, така да се каже. Според мен са го погребали много набързо, мисис Ъмбър. Или, по-точно, Сара Беатрис Крафт?

ГЛАВА 31
РАЗОБЛИЧИТЕЛНА

— Значи, все пак се досетихте — тихо каза Беатрис Ъмбър.

— Да. Вашият баща е американец, а американците обикновено дават на децата си по две имена. Естествено, когато разбрах за някоя си Сара Б. Крафт, веднага си помислих за вас.

Амалия посочи покойника.

— А това, ако не греша, е вашият брат?

Беатрис отмести очи.

— Не грешите.

— Вие ли му наредихте да ме убие?

Лейди Ъмбър вдигна глава.

— Какво ви става? — макар и със закъснение, но тя се върна към привичния си образ на благородна лейди, принудена да се защитава от хвърлените върху нея гнусни клевети. — Забравяте с кого говорите!

— Напротив, много добре помня, че си имам работа с двулична особа, която иска на всяка цена да завладее скъпоценния камък, принадлежал на баща й. Знам всичко за вас, лейди Беатрис! Вие сте разпространявала нелепи слухове за това, че „Принцеса“ била носела нещастие. Вие сте се обърнала към мошеника Кардиф, за да устрои няколко нещастни случая, които да придадат на слуховете видима правдоподобност. Кой знае, може би са ви се сторили малко напразно изгорената къщичка и старото дърво, и сте се прицелили по-високо? А?

— Отхвърлям всичките ви обвинения!

— Засега знам само, че този човек е ваш брат и той се опитваше да ме убие.

— Не! Не! Хенри никога не би…

— О, вие можете да говорите всичко, което искате: вас ви нямаше там. Страхувахте се да се забъркате? Вие сте съучастница на убиец, ето какво сте!

— Аз ли? А вие тогава каква сте? Защо застреляхте бедния ми брат?

— Затова че искаше да ми размаже главата. Според мен, това е много сериозна причина.

— Вие лъжете! Лъжете! — лейди Беатрис притисна длани до слепоочията си. — О, боже мой!

Зигзаг тихо заръмжа. Амалия ловко отскочи към стената.

— Лорд Стивън, каква изненада! Забелязах втората врата още когато влязох. Беше много любезно от ваша страна да се възползвате от нея. А сега свалете лопатата, която държите, че иначе ще реша, че сте се наели за градинар. Какво неприлично занятие за лорд!

Лорд Стивън Ъмбър, обзет от противоречиви чувства, все още стискаше вдигнатата лопата. „Ама че семейство“ — мина през главата на Амалия.

— Какво знае тя? — попита той жена си.

— Всичко — отвърна Беатрис с треперещ глас. — Знае името ми, знае за Кардиф, знае за Хенри. И си е набила в главата, че сме искали да я убием, представи си!

— По дяволите! — свали лопатата Стивън. — Добре. Да поговорим спокойно, херцогиньо.

Той се обърна към жена си.

— Тази работа с диаманта от самото начало си беше пълна глупост. Можех да ти купя куп други, не по-лоши от него. Защо, защо не ме послуша?

— Татко толкова го харесваше… — тихо рече Беатрис. — Баща ми беше много добър човек. Исках да върна диаманта в негова памет. Мислех, че щеше да му бъде приятно. Когато се върнах в Англия, първото нещо, което направих, беше да купя старата къща, в която бяхме живели.

Амалия застена мислено. Дявол да го вземе, как не се беше сетила да направи по-подробни справки!

— После си спомних за „Принцеса“. Исках да я купя, но собственикът й, братът на сегашния херцог, не беше съгласен да ми я продаде. Стивън предложи да наемем крадци, за да откраднем камъка, но аз не пожелах да действаме по такъв начин. После собственикът се удави и ние решихме да го завладеем с хитрост. Пуснахме слух… Кардиф нае човек, който да организира няколко безобидни

произшествия, които да уплашат собственика му. Но не сме си и помисляли да ви убиваме!

Амалия се престори, че напрегнато размишлява.

— Защо да ви вярвам?

Беатрис сви рамене. Тя изглеждаше стара, уморена и повехнала.

— Не зная. Появата на Хенри тук беше за нас като гръм от ясно небе. Бях загубила следите му преди няколко години, още когато живеехме в Канада. Той беше заявил, че заминава да си търси късмета из тропиците и оттогава от него нямаше ни вест, ни кост. Когато го срещнах тук, бях поразена. Казах на Стивън, че човекът, който се нарича Хенри Брайс, е мой брат. Понякога Хенри вземаше от мен пари назаем, но не много. Говореше, че скоро ще стане много богат. Годеницата му ми харесваше — скромно, мило момиче. Повярвайте, ако се бяха оженили, нямаше да ги оставя. Онази вечер Стивън отиде за ветеринар — два от нашите коне не бяха добре, а те струват много пари. Той препускал с всички сили и изведнъж видял човек, който се олюлявал по пътя. Стивън едва успял да спре.

— Беше Хенри — добави мрачно Стивън Ъмбър. — Исках да го откарам при лекар, но той ми забрани. Не знаех какво да правя. Видях, че е тежко ранен, и го закарах вкъщи. Исках все пак да повикаме лекар, но той умря буквално след пет минути. Беатрис остана с него, а аз отново се отправих към ветеринаря — нали предишния път така и не бях стигнал до него. И чак когато видях вашата карета, дървото и триона край него, разбрах какво е станало. Докарах ветеринаря, оставих го в конюшнята и се качих да разкажа на Беатрис. Не знаехме как да постъпим. В имението имаше гости, за сутринта беше организиран лов… Тогава го пренесохме тук, в плевнята, и го заровихме. Повтарям: изобщо не знаем за какво му е притрябвало да ви убива.

— Е, тази загадка поне е лесна за разрешаване — възрази Амалия. — Ако херцог и херцогиня Олдкасъл умрат без да оставят потомство от мъжки пол, Брус, а заедно с него и сестра му Мери Невил, ще станат много богати, а Мери Невил е годеница на брат ви. Именно на това е разчитал мистър Брайс… извинете, мистър Крафт… когато е говорел за парите, които всеки момент ще получи.

— Ужасно! — простена Беатрис. — Хенри винаги е бил малко лекомислен, но не беше убиец! Брат ми просто не беше такъв човек!

Това е абсурд, не мога да повярвам!

— Именно, мадам, абсурд — рече Амалия. — Родините на престъпника вечно се мъчат да ни уверят, че убиецът, мошеникът, изпеченият мерзавец е просто ангел, само дето вие не го забелязвате. Вашият брат не е човек, а труп… който вие временно сте заровили в изоставена плевня. Каква трогателна проява на сестринска обич, не мислите ли?

Жилата на слепоочието на Стивън Ъмбър затрепери.

— Престанете да провокирате жена ми! — засъска той, пребледнявайки. — А вие самата каква сте? Застреляла сте бедничкия, когато не е можел да се защитава…

— Така съм устроена — отвърна безгрижно Амалия. — Не обичам, когато ми падат дървета на главата. Така човек може и да се удари.

Ироният й само разпали още повече лорд Стивън.

— Някаква си кариеристка, която си пъха носа навсякъде… Нахалница!

— Сами сте си виновни — отсече Амалия, придържайки за нашийника Зигзаг, който се опитваше да впие зъби в бедрото на благородния лорд. — Не е трябвало да криете трупа. Допуснали сте грешка. И изобщо, вие сте идиот, милорд. Цялата история с проклятието върху камъка е просто смехотворна. Сега ще ви се наложи да се обяснявате пред съдебния лекар, съдията и не знам още кого. Да вървим, Зигзаг.

Амалия тръгна към вратата.

— Къде? — викна лорд Стивън. — Не, вие няма да си тръгнете просто така! Трябва да ни дадете дума, че на никого няма да разкажете за случилото се!

— Стивън, Стивън! — замоли се Беатрис. — Остави я на мира. Нека си върви!

— Не, ти не разбираш! Ще стане грандиозен скандал! Не мога да допусна това.

Той вдигна лопатата. Блясъкът в очите му никак не се хареса на Амалия.

— Дявол да го вземе, колко интересно! — звънна зад лорд Ъмбър глас с най-чист оксфордски акцент. — Направо като в театър!

Лорд Стивън отпусна пръсти и изтърва лопатата. Зигзаг доволно излая. Ужасена, Беатрис вдигна ръка към устата си.

— Володя, вие ли сте? — плахо попита Амалия.

— Аз, кой друг? — отзова се князът.

Стивън Ъмбър направи крачка напред.

— Така, лорд Ъмбър… — изкомандва Арчи, излизайки от сенките, — я отстъпете от жена ми!

След това той скочи към Амалия и я погледна в очите.

— Амалия, цяла ли сте? Всичко наред ли е?

Беатрис Крафт, същата още и Ъмбър, се спусна към мъжа си и зарида.

— А, проклятие! — завика Владимир Лвович. Той се препъна в сумрака и едва не падна в дупката. — Тук има труп!

— Това е Хенри Брайс — рече Амалия. — По-точно, Хенри Крафт, братът на лейди Ъмбър.

— Хубава работа… — промърмори Арчи.

— Да поменем Хенри Какъвто-и-да-е-там — благодушно изрече князът и допря устни към гърлото на бутилката. Разнесе се изразително бълбукане.

— Володя! — опомни се Амалия. — Незабавно прекратете!

— Нали човек трябва да се порадва с нещо — отвърна безгрижно Владимир Лвович. — А ние си мислехме, че сте в опасност!

Амалия се усмихна, незабелязано скривайки револвера си.

— Дойдохте точно навреме. Всъщност, лейди Ъмбър, нали няма да ви затрудни да извикате полиция?

Тримата заедно излязоха от плевнята и Амалия, присядайки около оградата, разказа какво беше успяла да узнае от Беатрис Ъмбър.

Владимир Лвович допи бутилката и с широк замах я захвърли на поне петдесет стъпки.

— Ако бях с вас — заяви той, — такова нещо никога нямаше да ви се случи.

Амалия не започна да го разубеждава.

— Ето го и констабъл Уолтърс — каза Арчи. — Бас държа, че ще се чувства неудобно да разпитва Ъмбърови.

Ако избързаме напред, ще отбележим, че херцогът се оказа напълно прав.

— А как изобщо успяхте да намерите трупа? — попита Арчи.

Амалия даде изчерпателни обяснения.

Двама слуги изнесоха тялото от плевнята и го положиха на тревата. Наоколо веднага започнаха да се събират любопитни. Лорд и лейди Ъмбър се скриха от хорските очи в замъка. Беатрис хлипаше, Стивън се стараеше да изглежда невъзмутим, но не му се получаваше.

— Можем да си ходим — плахо отбеляза Арчи.

— Не сега — рече Амалия.

— Така ли? — Арчи смутено се почеса по носа. — А какво чакаме?

— И аз не зная — отвърна Амалия. — Но трябва да се случи нещо.

Покриха трупа с парче платно. Дойде доктор Арлингтън и след бегъл оглед констатира, че смъртта е настъпила от три огнестрелни рани в корема. Уолтърс отида в замъка да разпитва собствениците му. Хора идваха, отиваха си, показваха си с пръст лежащия труп, обсъждаха, обменяха си догадки и с любопитство поглеждаха към Амалия и нейните кавалери. После се появи викарият Морис. Той погледна мъртвеца и въздъхна.

— Печално, много печално! Кой би могъл да си помисли! Такъв достоен наглед млад човек!

Гостите на Ъмбърови се върнаха от лов и бяха потресени от вестта за това, че в имението е намерен труп. Болшинството от тях веднага почувства досада от това, че не се намира на някое друго място, което не претендира за филиал на мавзолей.

Най-сетне Амалия видя това, по-точно тази, чието пристигане така дълго очакваше. Мери Невил вървеше по пътя със стремителна крачка. Лицето й беше като застинало и Етел Стърлинг едва успяваше да я настигне.

— Скъпа, моля ви! Скъпа, недейте!

Мери хвърли невиждащ поглед на братовчед си и Амалия, приближи се към тялото и отметна прикриващото го платно. Етел Стърлинг изпищя и отскочи встрани.

— О, боже! Боже!

— Това е Хенри — каза Мери с немощен глас, — а аз мислех, че са ме излъгали. Какво се е случило?

— Оная вечер — спокойно отвърна Амалия — мистър Хенри — всъщност, фамилията му изобщо не е Брайс, а Крафт — срязал едно дърво с такъв разчет, че то да падне върху каретата, с която пътувах аз. Когато все пак се измъкнах от нея, той дойде да ме довърши и аз го застрелях.

— Хенри Крафт! — като насън повтори Мери.

— Да. И, според мен, вие имате честта да познавате сестра му. Тя се казва Беатрис Ъмбър, но всъщност е Сара Беатрис Крафт. Именно тя е скрила тялото.

Горчив смях се изтръгна от Мери.

— Поредните мошеници! Какво път, това трябваше да се очаква. Да вървим, Етел!

Тя се обърна и закрачи обратно. Етел Стърлинг заситни след нея, машинално поправяйки косите си.

На Мери Невил определено не й вървеше. Вечно й се падаха многодетни бащи, двуженци и, както самата тя се изрази, мошеници.

— Жалко — мрачно каза Арчи, когато се връщаха обратно в Олдкасъл.

— Кое е жалко, Арчи?

— Че Хенри Брайс вече няма да проговори. Жалко, че няма да мога да я привлека към отговорност. Та нали тя му е била съучастница, това е очевидно. Сигурно тя се е опитала да ме отрови.

— Има си хас — потвърди великият княз, — отровата си е чисто женско оръжие!

Амалия можеше да им разкаже множество истории, в които отровителите бяха мъже, но не го направи.

— Всъщност — изведнъж се сепна тя, — къде е Франсоа? Мислех, че трябва да е с вас.

Мъжете се спогледаха.

— Франсоа?

— А, Франсоа! Представете си, Амалия, той не искаше да ни каже накъде сте се отправила и се наложи малко да го подуша, за да си спомни.

— Володя — попита обезпокоена Амалия, — надявам се, че не сте го убил?

— Аз ли? Не. Братовчедът не ми даде.

— Слава богу. А как Франсоа ви е казал накъде съм тръгнала? Та той не знаеше!

Владимир Лвович дълбоко въздъхна.

— Виждате ли, Амалия Константиновна — рече той, — има аргументи, които карат човек да си спомни даже това, което не знае!

— Вие ме плашите, Володя!

— Понякога и аз се плаша от себе си, Амалия!

— Милейди — намеси се Арчи, — престанете да флиртувате с братовчед ми. Иначе ще ми се наложи да го извикам на дуел!

И околността се огласи от дружен смях.

ГЛАВА 32
АНАЛОГИЧНА НА ПРЕДИШНАТА

— Мадам — бяха първите думи на Франсоа, когато Амалия се върна в Олдкасъл, — искам вкъщи!

Щом произнесе тези думи, той докосна шията си и леко се намръщи.

— Първо ме гониха с вили, след това този, с ваше позволение, ненормален се впи в гърлото ми и взе да ме тръска, като че ли съм чувал с пари — Франсоа потрепери. — Ужасно! Имайте предвид, мадам, че аз не съм приучен да търпя да се отнасят така с мен! В края на краищата, аз съм само готвач, а каква полза от удушен готвач?

— Франсоа — обяви Амалия, — намерих го!

— Кого?

— Не кого, а какво. Трупа!

— Така ли? — Франсоа тутакси забрави за всичките си горести. — И кой беше?

Следващият четвърт час премина под акомпанимента на възторжените му ахкания и охкания.

— Ах, мадам, колко сте умна! Чак е невероятно!

— Има такова нещо — весело отвърна Амалия. — Сега остава само да изобличим нашия номер две.

— Ох, това ще е сложно! Сега, когато номер едно е, може да се каже, смъртоносно извън играта, номер две ще се притаи.

— Нищо, ние ще го подплашим!

— Няма да ви е лесно да го извъртите, мадам, ще видите!

— Внимавай с езика, Франсоа, колко пъти да ти казвам… Не се притеснявай, ще го извъртя, и по-страшни сме извъртали. А за теб имам едно малко поръчение.

— Мадам — промълви съкрушено готвачът, — вие искате смъртта ми.

— Съвсем не, Франсоа!

— Да, мадам! Накрая ще свърша като плашило в чистото поле.

— Е, Франсоа, не бъди такъв песимист!

— Лесно ви е да го кажете, мадам!

— Освен това, гарантирам ти, че не те грози никаква опасност.

— О! Това още не се знае!

— Най-много да препечеш месото.

— Тоест?

— Франсоа, от теб се иска само да приготвиш обяд за пет човека. А ти какво си помисли?

Готвачът се хвана за сърцето и с облекчение въздъхна.

— И това е всичко? Защо не казахте веднага?

Щом остави Франсоа, първата работа на Амалия беше да погледне в гостната.

— Арчи, кажете ми нещо. Когато Хенри Брайс идваше насам, къде отсядаше? В къщата на Невилови ли?

— Не, във „Веселия глиган“. Защо?

— Това опростява нещата. Седнете и пишете на констабъла Уолтърс. „Драги мистър Уолтърс. Предполагам, че в интересите на следствието ще бъде да запечатате стаята на мистър Брайс във «Веселия глиган». Приемете моите поздравления във връзка с успешното разкриване на престъплението“. И се подпишете.

— Между впрочем — каза оскърбено Арчи, вписвайки с перото някакъв завъртян ченгел вместо подпис, — той нищо не е разкрил.

— Няма значение, хартията ще изтърпи всичко. Дайте писмото на Скрамбълс, нека го отнесе. Всъщност, Арчи, ще имаме гости за обяд.

— Кой?

— Мери, Брус и Етел.

— Не! Искате да седна на една маса с тях?

— Искам и даже настоявам.

— Но, Амалия, аз не мога!

— Длъжен сте. Иначе няма да мога да докажа причастността й към това дело.

— А как смятате да го направите?

— Засега това е тайна. Къде е князът?

— Предполагам, в избата. Много му хареса моето вино.

— А, това е лошо! Трябва ми трезвен!

Амалия извлече Владимир Лвович от избата, накара му се, даде му поръчение и го изпрати във „Веселия глиган“.

— И така, Франсоа, трябва да се покажеш в целия си блясък! Ще имаме трима гости.

Всъщност, гостите се оказаха петима, тъй като в последния момент дойдоха и викарият Морис — за да поздрави Амалия, че всичките й страхове и опасения са вече минало, — и доктор Арлингтън, който се яви, за да прегледа Амалия.

— Вие удивително бързо се отправихте от потресенията, милейди. Наистина сте забележителна жена!

По очите на Мери Невил личеше, че е плакала. Брус Невил, възползвайки се от случая, поиска от Арчи сто лири „назаем“ и ги получи.

— А аз мислех, че си разорен! — удиви се Брус, прибирайки парите.

— Какво? — Арчи се намръщи. — Не, изглежда, че делата ми са по-добре, отколкото си мислех.

Франсоа беше надминал себе си: от обикновено говеждо той беше сътворил дузина кулинарни шедьоври, и то не по отдавна изпитани рецепти, а използвайки изключително собственото си вдъхновение. Даже Мери Невил успя за известно време да се отвлече от собствените си преживявания.

— О, вашият готвач е просто съкровище!

— Истинско съкровище — изхъмка Арчи.

Разговорът скоро се пренесе към неотдавнашните събития.

— Кой би могъл да си помисли — рече Мери Невил, — че ще се окаже Хенри! Струваше ми се толкова приличен човек!

— Уви, и на мен — съкрушено потвърди викарият.

— Колко ли трябва да е ужасно, когато върху теб се стоварва дърво — вметна Етел Стърлинг.

— Още една порция, докторе? — попита Амалия, забелязала, че чинията на Арлингтън е празна.

— Хъм — замислено промълви докторът, — разбира се, грях е да се чревоугодничи на моята възраст, но… В края на краищата, един път живеем.

— Колко вярно казано! — поде Брус.

— Сега, слава богу, за вас всичко вече е назад — каза Мери Невил.

— Да — въздъхна Амалия, — само да намерят и съучастника му.

— Кого? — удиви се Брус.

— Съучастникът на Брайс. Уолтърс мисли, че той не е действал сам, и се надява да намери в книжата му намек кой може да е бил. Нали знаете, всякакви записки там, бележки…

— Струва ми се — отбеляза Арчи, — че констабълът е запечатал стаята му във „Веселия глиган“.

— Да, вярно е. Възнамеряваше да прегледа всички книжа веднага щом се освободи.

Мери Невил пребледня.

— Но аз мислех, че Хенри е действал с помощта на сестра си…

— Уолтърс не е сигурен в това — безгрижно рече Амалия. — Всъщност, аз още не съм ви разказала? Сестра му пък решила да организира една забавна афера, за да завладее „Принцеса“.

— Диамантът? — заинтригува се Арлингтън.

— Съвсем вярно.

И, като пропусна определени подробности, включително участието на полковник Хоторн, Амалия разказа как Сара Беатрис Крафт се беше опитала да получи люляковия камък.

— Боже мой! — възкликна Арлингтън. — Това е просто нечувано!

— Чудовищно! — потвърди и Етел Стърлинг.

— Потресаващо! — възхити се Брус.

— Невероятно! — изтръгна се от Мери Невил.

— Странна жена е лейди Ъмбър — отбеляза викарият Морис. — Опитвах се да науча повече за нея, когато преди половин година тя дойде с мъжа си по тези краища, но успях да разбера само, че е от Австралия. Не искам да кажа, че още тогава у мен се появиха известни подозрения по неин адрес, но… тя определено е имала какво да крие.

— Това е неописуем скандал! — зарадва се Брус. — Ама че майтап!

Обядът завърши на приятна нота. Докато Арчи и братовчедите му бяха в гостната, Амалия отведе доктор Арлингтън настрани.

— Докторе, бих искала да поговоря с вас за нещо.

Докторът удивено я погледна.

— На вашите услуги съм, Ваша Светлост.

— Можете да ме наричате просто Амалия. Доколкото разбрах, вие отдавна познавате семейството на мъжа ми.

— Да, повече от двадесет години.

— Исках да ви питам какво мислите за смъртта на родителите на Арчи и на сестра му. За това толкова се говореше… Разбира се, сега знам, че всички сплетни за проклятието върху диаманта са били измислени от лейди Ъмбър, но все пак не мога да се отърва от неприятното усещане, че нещо не е наред.

— Виж ти — сухо рече докторът. Но той погледна по-внимателно Амалия в лицето и, изглежда, малко се посмекчи. — Какво пък, мога да ви уверя, че и трите смърти бяха напълно естествени. Майката на Арчи имаше скоротечна туберкулоза, но, да си остане строго между нас, предполагам, че всъщност мъжът й я доведе до тази болест. Със сигурност сте чула що за човек беше. Самият той умря от удар. Не забелязах никакви следи от отравяне нито в неговия, нито в нейния случай — добави докторът, наблюдавайки проницателно своята събеседница. — Що се отнася до дъщеря им… — той леко се запъна, — тук имаше друго нещо.

— Какво именно? — стана цялата в слух Амалия.

— Вие знаете, че тя се самоуби. Удави се. Аз правих огледа…

„Все пак са й помогнали да умре“ — мина през главата на Амалия.

— Но не казах нищо на баща й… След смъртта й той започна да се самообвинява за случилото се. Най-после осъзна какъв безсърдечен тиранин е бил, но… уви, твърде късно. Той се пречупи и това, че умря от удар, не ме изненада. Преди това при него е бил Морис и после викарият ми разказа, че херцогът изобщо не бил на себе си. Но когато умря Джорджина, аз не му казах… — Арлингтън се намръщи. — Джорджина чакаше дете.

Амалия за момент се вцепени, но тозчас се взе в ръце. Това беше съвсем различно от онова, което очакваше да чуе.

— Била е бременна? И затова се е самоубила?

— Сигурен съм в това. Ако баща й беше разбрал, щеше… Не знам какво щеше да направи. И аз не му казах нищо.

— Благодаря, докторе — измърмори Амалия, като му стисна ръката. — Много ми помогнахте.

Над Принсхилс бавно се спускаше здрач.

В селото се запалваха огньове, в небето техния пример следваха звездите. В тревата засвири щурец, скоро към него се присъедини и втори. Шарен котарак безшумно се прокрадваше покрай стените. За миг той спря, светна с очи в нощта и се сля с нея.

По-късно от нощта се отдели сянка и се прокрадна към „Веселия глиган“. Тя предпазливо заобиколни сградата, намери отворен прозорец на първия етаж и след няколко неуспешни опита се провря през него. Тъй като прилични хора, съгласете се, нямат навика да проникват в сгради през прозорците, когато за тази цел съществуват врати, остава само да предположим, че сянката се беше появила с намерения, които е трудно да бъдат осъществени по законен път.

За разлика от сянката, Амалия мина през главния вход, качи се по стълбата и без ни най-малко да се крие, се насочи към стая номер десет. Вратата трябваше да е запечатана, но Амалия дори не се замисли за това. Впрочем, някой вече беше свалил печата.

Оглушително кихайки два-три пъти, Амалия пристъпи през прага. В стаята нямаше никой и нашата героиня запали лампата.

— Така — с удовлетворение си каза Амалия и започна да претърсва стаята.

Тя започна с чекмеджетата, после се прехвърли върху два неголеми куфара, стоящи до леглото. Очевидно, търсенето не даваше особен резултат, защото Амалия често разочаровано си мърмореше под носа:

— Нищо… Нищо…

Тя огледа пепелника, масата, даже повдигна ъгъла на килима.

— Я, това пък какво е? Бележка?

Амалия седна на кревата, без да забележи, че вратата на гардероба зад гърба й започна тихо да се отваря.

— „Скъпа…“, ах, че не се чете… „Скъпа Етел, надявам се, че ти…“

Амалия скочи от леглото и то съвсем навреме. Във въздуха проблесна острие и пера от срязания юрган се разхвърчаха към тавана.

— Дайте ми бележката! — изхриптя Етел Стърлинг, изправена в цял ръст със заплашително острие в ръката.

Сега в нея нямаше нищо от обичайния й вид на бедна роднина. Гласът, движенията, даже лицето — всичко беше станало друго. Стоманено, твърдо и застинало.

— Скъпа Етел — промълви Амалия, отстъпвайки, — какви са тези шеги? Аз просто намерих къс хартия…

— Намерила сте къс хартия? — Етел пронизително се разсмя, заобикаляйки леглото и настъпвайки към Амалия. — Да не мислите, че искам да ме обесят? Дайте ми бележката!

— Толкова ли ви е нужна, Етел?

Амалия отстъпваше, Етел настъпваше.

— Значи, вие сте сипала арсеник на Арчи, докато Брайс е разсейвал прислугата?

— А, значи сте разбрала! — разсмя се Етел с неприятен смях. — Жалко, че не улучих дозата.

— А човекът, когото прободоха? Неговата смърт също ли е ваша работа?

— Моя е. Дайте ми бележката!

— Защо го убихте, Етел?

— Той ни видя, мен и Хенри. Дайте ми бележката, иначе ще ви убия!

— И какво разчитахте да получите за труда си, Етел? Мери Невил нещо ви обеща? Или Брус? А, Етел?

Те обикаляха из стаята, внимателно следейки се една друга.

— Брус? — Етел изхъмка. — Ама че сте глупава, милейди! Брус щеше да стане херцог Олдкасъл, а аз, неговата жена, щях да съм херцогиня! Женени сме, разбрахте ли? Тайно се оженихме преди два месеца. Бележката!

— И той знаеше какво се каните да предприемете?

— Той ли? Не! Този слабак на нищо не е способен. Хенри беше друго нещо! Той имаше глава на раменете, само последният път се изложи.

Острието на рапирата почти докосваше Амалия.

— Не ви ли омръзна да бягате от мен? Дайте листчето!

— Заповядайте — смирено каза Амалия, протягайки й бележката. — Да, Етел…

— Какво? — лявата ръка на Етел сграбчи въжделения къс хартия.

— Никаква бележка няма. Аз си я измислих. Защото никак не съм глупава.

С див вопъл Етел Стърлинг се нахвърли на Амалия, но внезапно се олюля и падна. Князът, прокраднал се зад нея, я удари с бутилка по главата.

Констабълът Уолтърс и двама полицаи се втурнаха в стаята.

— Всичко ли чухте, джентълмени? — обърна се към тях Амалия.

— Да, милейди!

— Отведете я.

— Да, милейди!

Херцогиня Олдкасъл се приближи до констабъла Уолтърс и му подаде ръка. Смутен, той я стисна.

— Искам да ви кажа, Уолтърс, че вие сте герой! Това дело ще бъде достатъчно гръмко и вие със сигурност ще си създадете име. Може би мечтаете да ви прехвърлят в Лондон? Знам, че ви очаква голямо бъдеще!

Оставяйки констабъла, който просто се издуваше от гордост, Амалия се обърна към княза.

— Володя — укорително прошепна тя.

— Какво?

— Защо точно с бутилката?

Владимир Лвович разпери ръце.

— Просто нямах нищо друго под ръка!

ГЛАВА 33
В КОЯТО АМАЛИЯ ПОЛУЧАВА РАЗВОД И МОМИНСКАТА СИ ФАМИЛИЯ

— Поразявате ме! — каза Арчи, щом узна за станалото. — Но как разбрахте, че е била тя?

— Не знаех до самия край, Арчи. Разбира се, подозирах нещо, но… Виждате ли, Етел беше толкова безцветна, безропотна и примерна, че по неволя взех да се заглеждам в нея. Нито един човек, а още повече пък млада жена, няма да поиска доброволно да влачи такова жалко съществувание и да се храни само с надежди. Но се убедих окончателно в подозренията си чак когато отивах към „Веселия глиган“ и видях, че в стаята на Владимир не гори лампа. Имахме уговорка, че ако в капана попадне Мери Невил, той ще запали светлината, а ако се окаже, че е Етел, няма. Според мен, князът се справи блестящо с възложеното му поръчение.

Етел Стърлинг беше арестувана. Трябваше да й предявят като минимум обвинение в убийството на Самюъл Райли, но извиканите от Арчи лекари потвърдиха, че тя е психически невменяема, и я настаниха в лечебницата на доктор Батъл — същата, в която небезизвестният Уивъртън искаше да заключи Амалия.

Най-силно от постъпката на Етел Стърлинг се съкрушаваше Мери Невил. Не стигаше, че нейната скъпа родственица се оказа замесена в ужасни престъпления, а на всичко отгоре се беше омъжила тайно от всички, и то за кого — за брата на Мери!

— Брус, как можа! Повярвай ми, нямах нищо против Етел, но не можа ли да ми кажеш? Поне щях да я наглеждам, а сега какво?

— Слушай, Мери, та ти беше с нея двадесет и четири часа в денонощието и нищо не забеляза. И аз също не забелязах! Нямах и понятие, че е решила да отстрани от пътя си Арчи, за да мога аз да стана херцог, а тя — херцогиня. Според мен Арчи правилно постъпи, като я изпрати в лудницата.

— Как можеш да говориш така, Брус! Та нали това е твоята жена!

— Мери, ако можех да започна всичко отначало, повярвай ми, никога нямаше да се оженя за нея. Арчи беше прав: трябваше да намеря някоя по-подходяща.

На лорд и лейди Ъмбър не бяха предявени никакви обвинения. Тяхната некрасива роля в разигралите се събития просто беше заметена под килима и по чисто съвпадение скоро след това Беатрис и Стивън се отправиха на околосветско пътешествие.

И така, още едно дело на Амалия беше завършено с успех. Що се отнася до предишните смъртни случаи в семейство Олдкасъл, то след свидетелството на доктор Арлингтън Амалия окончателно се убеди, че в тях няма нищо необяснимо, и с леко сърце престана да мисли за тях, още повече че й се явиха други грижи. Първо трябваше да изпрати великия княз, като внимава да не би той междувременно да убие Арчи. Впрочем, князът и Арчи след престоя си в избата станаха най-добри приятели. Даже няколко пъти пиха заедно и веднъж на Амалия се случи да чуе със собствените си уши следния диалог:

— Дай ми Амалия, Арчи! За какво ти е тя на теб?

— А на теб? — със заплитащ се език възразяваше херцог Олдкасъл.

— А на мен тя много ми трябва! Ужасно много!

— Много? Ами тогава слушай, княже: аз тебе те уважавам, но няма да ти дам Амалия!

— Защо?

— Ами защото ми е жена, ха-ха!

И двамата захванаха в нестроен дует някаква песен, навявайки мъка и ужас на жабите в знаменитото Езеро на удавницата наблизо.

— Франсоа — попита Амалия в известно недоумение, — това ваша работа ли е?

— Нямам нищо общо. За всичко е виновна водката, мадам!

Най-накрая с големи усилия Амалия успя да уговори князът да замине за Лондон и да я чака там. Тя знаеше, че Арчи вече е получил страховито писмо от кралица Виктория и, изглежда, разтрогването на брак им нямаше да закъснее.

В понеделник Амалия събра багажа си. С Арчи им предстоеше пътуване до столицата, след което Амалия разчиташе най-после да се

върне вкъщи.

— Заминавате ли, мадам? — почтително се осведоми Роджърс.

— Да, приятелю, заминавам.

И, за изненада на стария иконом, Амалия го прегърна и го целуна по двете бузи, като добави:

— Грижете се добре за Арчи, става ли?

Малко по-късно в стаята на Амалия погледна лакеят Скрамбълс. Изглеждаше много смутен.

— Не, не може да са тук… — промърмори той под носа си.

— Какво има, Скрамбълс?

— Ах, милейди, няма да повярвате! Изчезнаха три златни лъжички от бюфета. Направо се разсипахме да ги търсим!

За разлика от лакея, Амалия отлично знаеше къде трябва да се търси изчезналото, и затова отиде направо при Франсоа.

— Е?

— Какво, мадам?

— Къде са лъжичките, негоднико?

— Какви лъжички?

— Много добре знаеш!

— Не, не знам!

— Франсоа!

— Но, мадам, съдете сама: все пак трябва да имам някакъв сувенир от моето пребиваване в Англия!

— Франсоа, или връщаш лъжичките на мястото им, или те оставям тук!

Заплахата подейства и същия ден недостигащите лъжички се намериха в сандъка с бельото. Как се бяха оказали там за прислугата в замъка завинаги си остана загадка.

Амалия се сбогува с камериерките, с градинаря, с коняря Бъртън и с Били Хол и на всеки от тях даде за спомен по една златна монета. Малкият Били не издържа и се разрида.

— Но нали вие не заминавате завинаги, милейди? Нали ще се върнете?

— Кой знае, Били! Може и да се върна.

Най-сетне настъпи часът на тръгването. Амалия, седяща пред огледалото, оправяше шапката си, а Франсоа, сгънат на три, мъкнеше куфарите й. На вратата кратко се почука.

— Влезте! — викна Амалия, хвърляйки си последен поглед в огледалото. Драскотините й бяха зараснали и тя беше красива като никога.

На прага изникна Арчи.

— А, вие ли сте! — весело рече Амалия. — Влезте.

Арчи влезе, криейки едната си ръка зад гърба. Амалия се изправи.

— Скъпи Арчи — каза тя, поправяйки възела на вратовръзката му, който й се стори малко небрежно завързан, — надявам се, че независимо от всичко, което се случи, не ми се сърдите.

— О, какво говорите! Разбира се, че не!

— От своя страна — продължи Амалия — съм длъжна да ви кажа, че ми беше необикновено приятно да се запозная с вас и да бъда ваша жена.

Арчи порозовя като омар в кардиналска мантия.

— О, вие… — замърмори той. — Аз… и на мен… тоест…

Той се съвзе и протегна ръката си, която беше държал зад гърба си.

— Надявам се, че ще ви бъде приятно… За спомен от мен… Бих искал това да остане у вас.

На дланта му трептящи светлини се преливаха в необикновен люляков камък.

Амалия погледа това великолепно произведение на природата-майка, лекичко въздъхна и сви пръстите на Арчи.

— Не, Арчи, не мога. Това е твърде скъп подарък.

— Но, Амалия…

Току-що влезлият Франсоа силно се покашля. Той все още се сърдеше на Амалия — не можеше да забрави как тя го беше лишила от въжделените златни лъжички.

— Каретата ви чака, мадам! — обяви той.

— Не мога, Арчи — повтори меко Амалия. — Подарете го на Емили, тя ще се зарадва.

Тя го целуна по бузата, едва докосвайки го с устни, и тръгна към вратата.

— Идвате ли? — обърна се и попита Амалия.

В Лондон имаше мъгла — или, може би, в мъглата имаше Лондон, кой знае? Биг Бен точно пресипнало удари три часа следобед във вторник, когато на херцог и херцогиня Олдкасъл, измъчени от очакване в приемната, съобщиха, че кралицата ги очаква.

От последната им среща Виктория изглеждаше още по-подпухнала. Скъпите обици се поклащаха в месестите й уши, побелелите й коси бяха гладко сресани под бонето. Носът й се беше заострил като на хищна птица. Освен кралицата, в стаята присъстваше също така и Кентърбърийския архиепископ Базил Съдърланд, който имаше вид на човек, току-що узнал, че има две язви на стомаха, а не една.

— А, Арчи! Я ела тук! И вие също, мила моя!

Цял четвърт час кралицата мъмреше Арчи, а той стоеше с наведена глава и мълчаливо слушаше царствените глупости, които изливаше върху него безобразната старица. Тя вече знаеше от Сеймур всички подробности относно скандалната женитба на херцога, но единственото, което не се бяха осмелили да й съобщят, беше с какво се занимава Амалия, затова кралицата беше уверена, че племенникът й се е хванал на въдицата на обикновена авантюристка, преследвачка на чужди богатства.

— Арчи, аз разбирам, че си бил в затруднение, но поне на мен можеше да кажеш! В края на краищата, ти си мой племенник! Нима не знаеш, колко съм привързана към теб? Винаги съм те обичала като майка!

Трябва да отбележим, че според представите на Виктория любовта беше само още един повод да тормозиш човека и да му придиряш и затова мнозина бягаха от нейната любов като от чума, а щом видеше това, тя искрено се обиждаше и смяташе, че хората са невероятно неблагодарни.

— А вие! — обърна се Виктория към Амалия. — Как не ви е срам!

Тя кори Амалия още десет минути — но, за нейно разочарование, младата жена само мило се усмихваше и гледаше някъде по тавана, все едно кралицата я нямаше в стаята. Изчерпала целия си запас от увещания и, вероятно, разбрала, че те отскачат като топки от Амалия, Виктория се обърна към Кентърбърийския архиепископ и заяви:

— Този брак е бил недействителен още от самото начало! Защо трябва на всичко аз да ви уча? Като деветдесет и седми наследник на престола Арчи не е имал право да се ожени без моето съгласие! Вие трябва незабавно да анулирате тази женитба!

— Да, Ваше Величество — смирено промълви Базил Съдърланд.

Тъй като кралицата е глава на църквата, а с главата на църквата, както е известно, е най-добре да не се спори, дори да си архиепископ, иначе можеш да загубиш собствената си глава.

— Можете да си вървите! — сухо каза Виктория на Амалия.

Херцогинята, отново станала баронеса, почтително се поклони… и изведнъж заговори:

— Само две думи, Ваше Величество. Моята майка ме помоли да предам на Ваше Величество колко ви се възхищава.

— Какво? — кралицата за миг онемя. — Вие какво, подигравате ли ми се? Свободна сте!

Щом излезе от двореца, Амалия въздъхна с облекчение. Въпреки всичко, тя се чувстваше победителка. Тя беше предотвратила войната, а това е най-важното. А Арчи… Разбира се, тя беше успяла да се привърже към него, но съвсем не желаеше да бъде негова жена до края на дните си.

Арчи спря до нея. На лицето му беше застинала печал.

— Ами, това е всичко — рече той. — Вие не сте повече херцогиня Олдкасъл. Архиепископът ще издаде съответния документ.

— Забавно, нали? — весело попита Амалия и все да си слага ръкавиците. — Затова пък сега можете безпрепятствено да се ожените за вашата прекрасна Емили Стърн.

Последните й думи бяха произнесени без никаква ирония. Амалия знаеше, че този, който изглежда грозен за един, за друг може да се окаже предел на мечтите му и едва ли не еталон за красота. Но Арчи само въздъхна и не отвърна нищо.

— Кажете — проговори Амалия, — някъде тук наблизо продават ли птици?

— Птици? — озадачено попита Арчи.

— Ами да. Синчето ми ме помоли да му донеса птица от Англия.

Арчи взе Амалия под ръка.

— Елате, ще ви изпратя. Вие още не сте ми разказала за вашия син. Какъв е той?

Наложи се да повървят доста, но Арчи не пожела да вземат карета. Той говореше непрекъснато, показвайки всички църкви и значителни постройки, покрай които минаваха. Но Амалия остана с впечатлението, че бившият й съпруг се чувства неудобно.

— Като си помисля само — отрони той, когато стигнаха до магазина, където се продаваха птици, — че повече няма да ви видя!

Те влязоха в магазина и над вратата звънна камбанка. Амалия купи две канарчета, разплати се и нареди да доставят покупката й в хотела, където беше отседнал великият княз Владимир Лвович.

— Може би — каза тя, когато с Арчи излязоха от магазина, — е време да тръгвам.

— Вече? — жално попита Арчи.

Той стоеше пред нея — голям, нелеп и трогателен, стиснал цилиндър в ръката си. Запръска дъжд.

— Но вие пак ще дойдете в Англия, нали? — умоляващо попита Арчи.

— Не зная — честно каза Амалия, помисляйки си, че пътуванията й зависят повече от професионалните й нужди, отколкото от нейните лични желания.

— И все пак? — настояваше херцогът.

— Не зная. Може би.

Арчи въздъхна:

— А ще ми пишете ли?

— За какво? На вашата Емили това няма да се хареса.

— Така ли? — Арчи потърка носа си. — А аз? Аз може ли да ви пиша?

— Разбира се, че може.

Тя му даде визитна картичка с адреса си и Арчи я прие благоговейно, като реликва.

— Никога няма да забравя това, което направихте за мен — призна той.

— И аз няма да ви забравя, Арчи. Сбогом.

Амалия се обърна и се отдалечи с лека походка.

Дъждът заваля като из ведро, но Арчи още дълго стоя с непокрита глава, изпращайки с очи бившата си жена, докато накрая тя не се скри в тълпата.

ГЛАВА 34
В КОЯТО НЯКОЙ ПРЕЖИВЯВА КРУШЕНИЕ НА НАДЕЖДИТЕ СИ

На Амалия й оставаше да направи още едно нещо — най-неприятното, поради което го беше оставила за последно. В сряда вечерта тя се отправи към руското посолство да се види със стария си приятел Сергей Владимирович Голицин.

Князът беше свободен и изглеждаше, че искрено се радва на срещата си с Амалия.

— А, прекрасната Амалия Константиновна! Влизайте, влизайте. Виждате ли с какви статуи се сдобих? Просто чудо!

В центъра на неголяма полукръгла зала стояха четири статуи, извадени от сандъци, набити с дървени стърготини, за да не се поврежда безценното им съдържание при превозването.

— Възхитително, нали? Обърнете внимание как е обърната главата.

Князът се приближи и внимателно издуха стърготина от една от статуите, на която липсваше ръка.

— Няма да се изненадам, ако наистина са от Древна Гърция! — очите на Сергей Владимирович горяха с истински възторг. — Но дори да са репродукции, не съжалявам. Нали знаете какво казват италианците: se non è vero, è bene trovato[1].

Старецът се обърна към Амалия и лицето му се изглади.

— Нещо съвсем се отвлякох. Седнете, прекрасна баронесо! Чух, че отново сте станала баронеса, нали така?

— Уви, да — отвърна му със същия тон Амалия. — По волята на кралицата.

— Старата бъчва? — князът хитро присви очи. — Накратко, сега вече нищо не ви задържа в Англия. И слава богу! Но как само изпълнихте мисията си! Браво, брависимо! Негово Императорско

Величество е просто възхитен, а и аз също! Когато се върнете, със сигурност ще ви предложат за награда.

— Наистина ли? — попита недоверчиво Амалия.

— Да, да! Императорът вече готви указ. Предвид вашите особени заслуги — князът прочисти гърлото си и се усмихна — в областта на, хм, благотворителността…

И двамата се засмяха.

— Да, да, баронесо! Та нали вие наистина творите благо за своята страна! Значи, вашата дейност може да се нарече благотворителност…

Князът се обърна към своите статуи и отстъпи няколко крачки назад, за да ги съзерцава от по-удобна гледна точка.

— Всъщност, какво се чува за нашите приятели? — осведоми се Амалия, играейки си с ветрилото си.

— О… — небрежно отвърна Голицин. — Лаймхаус търпи колосални загуби. Избързал да произведе повече оръдия и сега не знае къде да ги дява. Лорд Ъндъруд наскоро направил ужасна сцена на съпругата си, когато тя плахо предложила да поканят баронета на гости. На лорд Сеймур още не са му поискали оставката, но се говори, че дните му в правителството са преброени. И всичко това благодарение на вас!

„И въпреки вас“ — помисли си Амалия, запазвайки непринудената усмивка на лицето си.

— Изумителни статуи — отбеляза тя, свивайки ветрилото си и прибирайки го в чантичката си.

— О, да — разсеяно отвърна Голицин.

Амалия прекрачи към вратата и незабелязано я заключи.

— Интересно — продължи тя с равен глас, — с тези пари, които получихте за мен, ли ги купихте?

— Простете, милостива госпожо? — застана нащрек князът и от любезен домакин изведнъж се превърна в сух и неприятен старец-бюрократ.

Амалия сви рамене и небрежно отбеляза:

— Зная, че именно вие сте ме предал.

— Не ви разбирам! — Голицин изпъчи гърдите си, украсени с ордени.

— Говоря за моята мисия — невъзмутимо поясни Амалия. — Защо Уивъртън ме чакаше в Дувър? Защото са го предупредили. И това сте можел да направите само вие. Вие единствен в Лондон бяхте осведомен защо пристигам.

— Амалия Константиновна — изведнъж Голицин заговори с благодушно загрижен тон, — аз, разбира се, не съм лекар, но ми се струва, че сте се преработила.

— Нима? — попита предразполагащо Амалия.

В следващия миг тя извади от чантичката си револвер. Съдейки по изражението на княза, появата на това страшно оръжие не му вдъхна оптимизъм.

— Това… това е… — забъбри той. — Вие какво… Вие искате да ме убиете? Хъм, просто смешно!

— Съгласна съм — с тежък глас промълви Амалия. Тя леко отмести ръка и се прицели в една от статуите.

— Не! — диво извика князът и рязко вдигна стиснатите си юмруци. — Не! Само това не!

Амалия се усмихна. Сметките й напълно се оправдаваха. Впрочем, както винаги.

— Милостиви господине! — учтиво каза тя. — Запомнете: аз никога никому не позволявам да ме води за носа. Та, колко изкарахте от предателството си?

— Нямаше никакво предателство! — викна Голицин.

— А какво тогава? Дружеска услуга?

Голицин отметна глава и стисна устни.

— Нищо няма да ви кажа. Нищо! Всичко това са празни приказки! Можете да ме обвинявате в каквото си искате!

Гръмна изстрел и от тавана върху статуята се посипаха дребни частици мазилка. Амалия нарочно не улучи, но в първия момент Голицин даже не разбра.

— Как смеете… — изстена той. — Та това са шедьоври!

— А вие? — отвърна на въпроса с въпрос Амалия. — Вие как смеете?

Тя отметна рамо, преструвайки се, че отново се цели в статуята.

— Не! — изпищя Голицин, губейки самообладание. — Това може да е работа на самия Праксител.

— Ще ми кажете ли или не?

— Ще кажа. Ще кажа! — князът трепереше целия. Той извади кърпичка и изтри потта си. Злобна усмивка кривеше устата му. — Личи си, че сте самата вие, Амалия Константиновна. Винаги истината и нищо друго, освен истината, нали? Е, ще съжалявате за това! Ще съжалявате, че не сте останала в неведение!

— По същество, Сергей Владимирович — рече Амалия със скучаещ глас.

— Не съм си и помислял да ви предавам. Кълна се!

— Всички така казват.

— О, но аз се оказах в особено положение, баронесо — последната дума приличаше на змийско изсъскване. — Аз имах заповед.

— Каква заповед?

— Заповед да ви издам, за да не можете да изпълните мисията си.

— Що за глупости! Кой би могъл да ви заповяда?

— Как кой? Аз съм слуга на господаря, Амалия Константиновна. Господарят Александър Александрович ми заповяда. Как бих могъл да не се подчиня?

Амалия застина на място. Що за глупости, наистина!

— Вие! Какви ги дрънкате, жалко старче?!

— Аха, не ви харесва… — забърбори Голицин. — Не ви харесва чистата истина? Да, аз ви предадох! И го направих, защото така поиска императорът. Нима така и нищо не разбрахте, Амалия Константиновна? Не разбрахте ли защо ви натовариха с толкова неправдоподобна мисия — да не допуснете война? Мисия, която никой на света не би могъл да изпълни? А вие, с вашия ум, с вашата съобразителност — как можахте да възприемете сериозно подобна невероятна задача? А вие повярвахте, нали? Че само от вас зависят войната и мира, да? Ех, Амалия Константиновна! Та никой и не очакваше от вас да се справите със задачата! Никого не го интересуваше, разберете! Това беше само предлог. Предлог, за да ви отстранят от Петербург!

— Вие лъжете! — гласът на Амалия отиваше почти към вик. — Лъжете! Вие току-що си измислихте цялата тази галиматия, за да се оправдаете, за да…

Голицин се усмихна.

— Не вярвате?

Той се приближи към масата, извади някакво чекмедженце. Амалия го следеше цялата нащрек, както животно, попаднало в капан, следи ловеца.

— Ето, полюбувайте се! Собственоръчно писмо от императора. Може би и той лъже? А?

Амалия свали револвера и взе листчето. Редовете на френски заподскачаха пред очите й.

> „… je vous demande de faire tout votre possible pour que la baronne ne puisse pas accomplir sa mission, celle ci n'étant d'ailleurs (comme vous le savez bien) qu'un pretexte pour la renvoyer de St. Pétersbourg…
>
> … si nos amis anglais l'arrêtent…
>
> … elle ne doit rien en savoir…
>
> … nous comptons sur vous dans cette affaire délicate…“[2]

Амалия е втресе, макар че в стаята съвсем не беше студено. Какво означаваше всичко това?

— Но какво… — започна тя безпомощно, оставяйки писмото на масата, и все едно се задави, без да може да произнесе въпроса си.

— Детенце — произнесе Голицин с жалост, която беше по-лоша от всяко презрение, — мислех, че сте по-умна. Та те ви измамиха! Вярно, и вие ги изпързаляхте. Те ви дадоха неизпълнимо задание, а вие взехте, че се справихте с него, и то блестящо! О, те го оценяват, можете да бъдете спокойна. Как ли са се пръскали от смях, там, в Петербург! — старият дипломат горчиво се усмихна. — Да, аз ви предадох. Аз ви подведох, баронесо. Но не по своя воля, кълна ви се!

— Ами войната? — попита Амалия с треперещ глас. — Или и това е измислица?

— А войната какво? — уморено рече Голицин. — Русия винаги воюва. Такава, явно, ни е съдбата. Всички дебелеят, а ние воюваме. Нали бихме Наполеон, Амалия Константиновна, да не мислите, че няма да натупаме и някаква си Англия? В нея Наполеоновци никога не е имало.

— Но защо? — промълви тихо Амалия. — Защо беше нужно да ме предавате? Какво съм направила?

Лицето на Голицин стана сериозно.

— И вие не се досещате?

— Не.

— Вие, Амалия Константиновна, нарушихте плановете на Негово Императорско Величество, а такова нещо не се прощава. Княз Владимир Лвович беше длъжен да се ожени за немската принцеса, за да заздравим нашите връзки с Германия. А сега какво? Ама и вие сте една въртиопашка. Завъртяла сте главата на не когото трябва, и то така, че той развали годежа. Скандал до небесата! И те са решили — ако ви дадат неизпълнима задача и направят така, че да сте скрита по-надалеч… Никой не иска да цапа собствените си ръце, а чуждите затова са и чужди, за да вършат мръсната работа.

Сянката на най-близката статуя приличаше на разперил крила омерзителен прилеп. Амалия я гледаше с безумни очи.

— Значи всичко това е само заради великия княз? Заради тоя…

— Да, Амалия Константиновна. Заради него. Вие щяхте да се намирате в лечебницата, под надзор, далече, а тогава, току-виж, и него щяха да го склонят. Той и преди се беше глезил, но чак дотам още не се беше стигало. Затова императорът беше много доволен, когато узна за вашата сватба. Той извика Владимир Лвович и… Накратко, разби го с тази новина. И още каза, че вие, виждате ли, сте предателка и така нататък. Само че на Владимир Лвович известието му подейства знаете как. Той взе, че се помъкна след вас в Англия.

Ето какво било… Той просто казал… Знаел е, че тя никого не е предавала, но все пак го е казал. Забавно, но от напълно неверни предпоставки тя все пак беше направила правилни изводи.

— А Багратионов? — попита Амалия. — Той знаеше ли за това?

— Че как да не знаеше — въздъхна Голицин. — Цялата комбинация е негова, той я и измисли, за да се отърве от вас. Именно негова беше идеята да ви изпрати в Англия…

Амалия тръгна към вратата. „Само да не се разплача сега. Не тук. Не сега. После…“ Усещаше се така, сякаш собственото й тяло изведнъж беше натежало с десет пуда. Всяко движение й струваше неимоверни усилия.

— Така че аз нямам нищо общо — добави Голицин. — Аз съм само изпълнител на волята на монарха.

Амалия се разтресе като от удар. Това вече беше прекалено.

— Гадина! Мерзавец! — викна тя, обръщайки се неясно дали към Голицин или към далечния император.

— Не, не, не! — запищя Голицин.

Но Амалия вече беше изпънала ръката с револвера и главата на мраморната Венера избухна в отломки на всички страни, падна от постамента си раненият Амур, отлетя кракът на Феб. Барабанът сухо защрака — патроните бяха свършили. Амалия се обърна и се втурна напред.

— Ненормална! — викаше след нея Голицин. — Ти… ти… Боже, какво направи тя! Моите статуи! О-о!

Амалия отвори вратата, изтича по стълбата и се хвърли към каретата на великия княз, която я чакаше край входа.

— Към хотела!

— Веднага — избъбри кочияшът, изплашен от безумното лице на баронеса Корф.

И отново под равномерния тропот на конските копита наоколо потекоха обвитите в мъгла улици. Свряна в ъгъла, Амалия даде воля на чувствата си — разрида се и сълзите се лееха по бузите й. Тя вече не се чувстваше победителка. Тя беше служила на родината си честно и вярно, много пъти беше рискувала заради нея и живота, и здравето си, и какво беше получила в замяна? Баронеса Корф беше един от най-добрите агенти, а я бяха предали! Бяха я пожертвали като пешка само за да може някакъв си велик княз, нищожество с гръмка титла, ако се вгледаме по-внимателно, да се ожени за някаква грозотия, немного по-симпатична от лейди Джейн Ъндъруд. Да, ето така просто от нея, Амалия Корф, се бяха отървали. Нещо повече — бяха я използвали и я бяха захвърлили като вещ, все едно не беше и умна, и хитра, и… Сега тя разбираше как трябва да се е чувствал лорд Ъндъруд, четейки писмата на жена си, които беше съчинила тя, Амалия, от начало до край. И дори това, че въпреки всичко беше победила, вече не я радваше. Тя се усмихна зло, като си спомни лицето на Голицин по време на разстрела на скъпите на сърцето му статуи. Това беше жестоко, нелепо и безсмислено, но не можеше да се спре.

— Да… — мрачно рече на глас тя. — Както би казал моят приятел Били Малоун, хубав изстрел, но неточен.

Изведнъж всичко й опротивя. Работата й, заради която тя доскоро беше готова ако не на всичко, то поне на много; Багратионов, Голицин, господарят император, Лондон и неговата мъгла… И великият княз Владимир Лвович й стана дълбоко неприятен.

Да, но какво ще стане сега? Разбира се, тя ще напусне службата, това е ясно. И никаква награда, разбира се, няма да получи, това е още по-ясно. Може би за разнообразие да стане велика княгиня, да им покаже на всички колко малко ги интересува тяхното мнение? Но нашата героиня веднага си представи как ще й изневерява мъжът й, ще я пренебрегва, ще я унижава (а Владимир Лвович беше именно такъв и да се очаква нещо друго от него би било глупаво) и у нея изчезна всякакво желание да стане негова жена.

— Хубаво — каза си Амалия. — Ще видим.

---

[1] И да не е вярно, добре е измислено (итал.). — Б.а. ↑

[2] … моля ви да направите всичко, за да не успее баронесата да изпълни своята мисия, която, впрочем (и вие го знаете), е само предлог за това да бъде отдалечена от Петербург…

… ако нашите английски приятели я арестуват…

… тя не трябва нищо да знае за това…

… ние разчитаме на вас за тази деликатна работа… (фр.). — Б.а. ↑

ГЛАВА 35
В КОЯТО СЕ СЛУЧВАТ ДВЕ ЗНАМЕНАТЕЛНИ СРЕЩИ

— Драга Едуина, колко се радвам, че дойдохте!

Лейди Ърлин устройваше прием по случай годежа на дъщерята на своята стара приятелка графиня Стърн. Годеницата, в розова рокля, бели диаманти и жълти рози, беше очарователна като всяка невеста. На фона на своя двуметров годеник тя изглеждаше много трогателно, тъй като главицата й се намираше някъде на нивото на неговия лакът, но, както внушително заяви лорд Ърлин, когото откриха специално по случай тържеството, „големите армии винаги ги командват малки генерали“.

— Лейди Горинг, каква изненада! Изумителна рокля, скъпа моя: на вас така ви отива този прасковен цвят! — произнесе домакинята, посрещайки поредната гостенка, а за себе си помисли: „Добре щеше да е, разбира се, да вземеш отнякъде и прасковена кожа, а то се получава ужасен дисонанс“. И веднага се обърна към следващия посетител: — А ето го и моят любим журналист. Мистър Уайлд, вие ни карате да ви чакаме! Познавате ли се с херцог Олдкасъл?

Рижият здравеняк херцогът се изчерви и промърмори нещо неразбрано. Лейди Ърлин, със закъснение осъзнала, че е казала нещо нетактично, бързо отведе широкоплещестия ирландец в ъгъла на гостната.

— Струва ми се, че предишния път, когато го видях — замислено отбеляза мистър Уайлд, — той имаше друга спътница.

Лейди Ърлин цялата се затресе от едва сдържан смях. Ноздрите й затрепериха. Тя обожаваше да злослови с мистър Уайлд. Той умееше да го прави фино и тактично, не като повече хора, които даже в сплетните разкриват вулгарната си същност. Сега лейди Ърлин с немалко удоволствие предвкусваше потока смели афоризми, които й

предстоеше да дегустира само тя, още повече че ситуацията беше твърде двусмислена.

— С предишната спътница — прошепна тя, — стана твърде интересна история. Всички си мислехме, че му е жена, а се оказа, че не е!

— Така ли? — провлачи мистър Уайлд. — Разбира се, струва си от време на време да се сменят съпругите, но не трябва това да се превръща в навик!

Лейди Ърлин захихика и прикри уста с ветрилото си. Ох, ама и този мистър Уайлд! Но пък и не можеше да бъде казано по-добре.

— О, аз съм уверена, че Емили ще му намери цаката. Това момиченце има глава на раменете си, мистър Уайлд!

— Нямаше да й е излишна още една, мамо — каза мис Стела Ърлин, приближавайки се към тях.

Лейди Ърлин направи страшна физиономия.

— Младеж! — прошепна тя на Уайлд. — Никаква представа от приличие, честна дума… А ето го и великият княз Волдемар! А…

Лейди Ърлин застина с отворена уста. Особата, държаща подръка великия княз Волдемар, се оказа не някоя друга, а именно предишната херцогиня Олдкасъл (незаконна, както беше станало ясно). Преди лейди Ърлин да вземе каквито и да било екстрени мерки, Арчи обърна глава и видя Амалия. Емили също видя съперницата си и леко пребледня.

— Ох, какво ще стане сега! — прошепна Стела Ърлин на Уайлд със сладък ужас.

Но нищо особено не се случи: князът и херцогът си стиснаха ръцете, Арчи целуна ръка на Амалия, вярно, задържайки я в своята малко по-дълго, отколкото позволяваше приличието, а князът направи на Емили някакъв завъртян комплимент. Във всеки случай, мирът не беше нарушен.

— Ама че са скучни днешните гостни! — каза с досада Стела, сгъвайки ветрилото си. — Даже един приличен скандал не можеш да видиш.

Амалия даже не успя да се опомни, а пред нея вече стоеше оня същия приказлив ирландец, чието общество я докарваше до ступор. Според Амалия мистър Уайлд беше усъвършенствал изкуството да разговаря до такава степен, че всякаква необходимост от събеседник

отпадаше от само себе си. Всяка беседа с журналиста неизменно се превръщаше в негов монолог, от което нашата героиня започваше отчаяно да скучае. Той започна да й излага възгледите си за световната история, дамските тоалети, изкуството, християнския морал и съчиненията на мистър Достоевски, когото баронеса Корф не можеше да търпи. Ако Амалия се беше досетила да запише този монолог, то, без съмнение, той би представлявал наистина безценен документ за съвременните изследователи на творчеството на Уайлд. Но тъй като Амалия не умееше да вижда в бъдещето и не знаеше, че на този едър, тромав, добродушен човек е съдено да стане един от най-великите писатели на нейното време, тя само кимаше с глава на неговите изказвания, по най-безпардонен начин пропускайки ги покрай ушите си. Арчи и князът в ъгъла на гостната оживено обсъждаха предимствата на ловджийските кучета, при което князът защитаваше руската хрътка, а Арчи — гончетата. Щом най-сетне се изплъзна от словоохотливия ирландец, Амалия въздъхна с облекчение. Но се оказа, че рано се е зарадвала, тъй като край прозореца я причака Емили Стърн. Най-много от всичко Емили се боеше от това, че Амалия ще се опита по някакъв начин да предяви права над годеника й, и щом видя, че тя даже не се опитва да предприеме подобно нещо, малката глупачка се изпълни с кураж.

— Безкрайно се радвам да ви видя — говореше Емили, гледайки съперницата си с блестящи, оживени очи. — Забавно, нали? Вие и… — тя замълча и порозовя, внезапно осъзнала, че всъщност в създалата се ситуация няма нищо забавно. — Вие също ли се омъжвате? Сигурно е много приятно да станеш велика княгиня. Добре би било и в Англия да се въведе подобна титла! Ние с Арчи някой път можем да наминем през Петербург, ако имаме свободно време. Казват, че е красив град. Нали него наричат северната Венеция?

— Да.

— Вие през цялото време ли живеете там?

— Почти.

— Сърдите ли ми се? — жално попита Емили, на която краткостта на отговорите на събеседницата й направи угнетяващо впечатление.

— За какво да ви се сърдя?

— О, нали знаете… Просто Арчи винаги е обичал само мен — каза срамежливо Емили. — Всички останали не съществуват за него. Кога се омъжвате?

— А вие?

— След Нова година. Кралицата така иска. След това ще започнем да преустройваме замъка.

— Защо?

— Но той изглежда толкова ужасно! Цялата тази мешавица… Никакво единство, пълна безвкусица. Така каза архитектът. Нали разбирате, ние вече намерихме архитект. Толкова работа, толкова работа! После ще трябва да се избавим от викария. Ще помолим да го преместят някъде.

— Викарият? С какво не ви харесва той?

Емили сведе очи.

— Трудно е да се каже. Ту с едно, ту с друго… Просто не искам да е там. Не е добър човек.

— Наистина ли?

— Да. Свещеникът не трябва да бъде такъв. Той толкова ми наговори против Арчи, когато аз… когато вие с него… Накратко, мислех, че всичко е загубено, а този зъл човек само човъркаше раните ми. И Мери ми се оплака от него.

— Мери Невил?

— Да. Тя казваше, че й е неудобно с него. Когато се удавил братовчед й, братът на Арчи, тя плачела, а викарият се изразил в смисъл че не трябва да хаби напразно сълзите си. Но на вас сигурно това не ви е интересно.

Но на Амалия тъкмо това й беше много интересно.

— Емили — попита тя, стараейки се да говори спокойно, — а какво още знаете за викария?

Емили сви рамене.

— Нищо особено. Струва ми се, че не е от нашия край. Сираче е, негова покровителка е била лейди Евърил. С нейна помощ преди четири години той е получил това паство… А, ето те и теб, скъпи!

Към тях се приближиха великият княз Владимир Лвович и Арчи.

— Здравейте — срамежливо каза херцогът на Амалия.

— Здравейте — все едно че нищо не е станало, се отзова тя.

Емили тозчас се вкопчи в годеника си.

— О, мили, ти ми обеща да ме запознаеш със сеньора Боргезе. Виж, тя тъкмо е свободна!

И девойката в розово решително отведе херцог Олдкасъл. А той все се обръщаше към Амалия, облечена в изумруденозелена рокля, и Емили, виждайки това, се сърдеше и хапеше устните си…

Викарият Морис спря да чете и запали лампата. Наля си чай, пробягна с поглед по стенния часовник и излезе в градината да извика пъстрия котарак, който бродеше някъде наоколо. Котаракът беше единственото същество, което викарият търпеше около себе си. Откакто се помнеше, никога не беше обичал кучетата, невъзпитани, нечистоплътни животни, които се съвкупяваха пред очите на всички. У котките той съзираше нещо бунтарско, необяснимо. Кой знае за какво си мисли котката, гледаща пламъците на огъня в камината?

Щом се върна в къщата с котарака в ръце, викарият веднага усети опасност. Той пусна Санди, който, измяуквайки, се плъзна по коридора в гостната.

Поколебавайки се, викарият със силно биещо сърце последва котарака. Дланите му се изпотиха и той нервно ги изтри в дрехите си.

Тя седеше в плетеното кресло край камината и изпод шапката с облак пера той добре виждаше очите й, блестящи и златисти. Санди, смутен от нахлуването на чужд човек в неговото царство, се свря в ъгъла.

— Кой сте вие, мистър Морис? — попита тя.

Викарият нервно преглътна.

— Милейди! Как аз… Каква чест… — думите бълбукаха в гърлото му и не искаха да излязат навън. — Отново ли сте в нашия край?

— Зададох ви въпрос — спокойно повтори тя. — Кой сте вие, Робърт Морис?

— Аз? Аз съм викарий — най-после успя да се усмихне той. — Може би чай? Не съм привикнал…

Амалия не каза нито дума. Той ловко извади втора чаша и наля чай в нея.

— Да си призная, свикнал съм сам… Захар?

— Да. Та кой сте вие, сър?

Викарият седна и допря краищата на пръстите си пред себе си. Тази поза обаче скоро му се стори уморителна и той отпусна ръце.

— Какво е човекът? — той се чувстваше все по-уверено. — Древните неведнъж са се опитвали да намерят отговор на този въпрос. Квинтилиан…

— Не се опитвайте да увъртате. Старият херцог Олдкасъл е ваш баща?

Изведнъж всички мускули на лицето на викария се напрегнаха.

— Защо решихте така?

— Защото най-много от всичко на света вие ненавиждате семейството му.

Очите му забягаха. Това беше неприятно. Тя се изправи и се приближи до него. Бавно, много бавно — и той стисна подлакътниците под ръцете си, борейки се с желанието да скочи и да избяга.

— Е? — попита тя, спирайки пред него и гледайки го от горе на долу с безкрайна гнусливост.

Морис почти се реши. Той вече съзнаваше, че се е издал, но не можеше просто така да спре да се съпротивлява.

— Не разбирам…

— Не, вие всичко разбирате.

Тя хвърли поглед на Санди, притаил се под шкафа, и без да бърза се върна на мястото си.

— Вие сте незаконороден. Не зная коя е била майка ви. Вероятно, една от слугините в Олдкасъл. Херцогът не е бил твърде взискателен към връзките си. Майка ви е умряла. Възпитали са ви чужди хора и от тях сте узнал кой е баща ви. Бил сте беден, жалък, отхвърлен. Той е бил богат и знатен, неговите деца са учили в най-добрите училища и са имали всичко и най-важното — не са били незаконородени. Кога ги възневидяхте — него и тях? Тогава, в детството си, или по-късно? Станал сте свещеник и сте спечелил доверието на лейди Евърил. Сдобил сте се с назначение в това паство, лелейки в душата си план за отмъщение. Нали така?

Слаба руменина изби по бузите на викария.

— Дори и така да е, какво от това?

— И Вие сте започнал да мъстите. Херцогиня Олдкасъл е умряла от туберкулоза още преди вашето пристигане. Сигурно много сте страдал, че не можете да се разправите с нея, но пред вас е бил друг

слаб член на семейството — Джорджина. Вие ли й намерихте любовника, с който се е срещала в запустялата къщичка?

— И това ли знаете? — удиви се викарият. — Поразително!

— А после не бяхте ли вие този, който й нашепна в ухото спасителната мисъл за самоубийство?

Викарият взе чашата с две ръце и бавно отпи няколко глътки. С удовлетворение отбеляза, че ръцете му не треперят. Амалия, настръхнала зиморничаво, последва примера му и също отпи.

— Аз изпълних дълга си — произнесе много спокойно Робърт Морис. — Искате да знаете дали не ми е било жал за нея? Не ми беше.

Амалия потрепери.

— Всъщност, вие сте извършил убийство, но нито един съд на земята не би могъл да ви накаже за това, което сте направил. И сте решил, че така ще действате и занапред — скрито, потайно, използвайки обстоятелствата. Нали? И кой беше следващият — стария херцог?

— Той умря от удар — прозвуча отговорът.

— Усмихвате се? Аз мисля, че ударът го е споходил пред вас, нали сте бил в замъка точно преди да открият тялото. Можел сте да извикате помощ, но не сте го направил. Вие просто сте седял там… и сте гледал как старият херцог умира. После сте излязъл и сте казал, че херцогът моли да не го безпокоят. Кой знае — може би вие сте провокирали удара? Казал сте му нещо такова за дъщеря му… което той не е могъл да издържи.

Викарият се усмихна.

— Той беше много грохнал през последните дни. Реших, че е узрял, нали разбирате, като круша. Време беше да се откъсне плодът: херцогът и без това твърде много се беше задържал на този свят.

— Разбирам — каза Амалия. — Но по-младите членове на семейството са били по-силни, до тях ви е било по-трудно да се доберете. И тогава сте започнал да настройвате срещу тях Невилови и техните приятели. Какво нашепвахте на Брус, Мери, Етел и Хенри, а? Че с малко отрова и хитрост богатството ще е в джоба им? Но Брус е твърде ленив за такъв род действия, а Мери е твърде открита, затова пък Етел и Хенри са възприели вашите наставления много присърце. Те и двамата са се хванали на въдицата ви, без да усетят. Казваха ми, че те не са такива хора, че да организират хладнокръвно убийство, но

аз не вярвах, а още тогава трябваше да разбера, че зад тях стоите вие. Викарият е основна фигура в селото, той е в течение на всичко, с него се съветват всички… доверяват му се като на никой друг, защото е духовно лице. Толкова е просто!

— Да, аз съм негодяй — спокойно каза викарият, прозявайки се и прикривайки с длан устата си. — А още и измолих от моя бог да изпрати буря във Венеция, когато Сирил и жена му се возят с лодка.

— Не ми харесват шегите ви, Морис.

— Чух — лениво произнесе викарият, посръбвайки от чая, — че Хенри Брайс е бил във Венеция по това време, само че под друго име. Но кой знае защо съм склонен да мисля, че това е съвпадение.

— Значи, той ги е убил по ваше внушение — заключи Амалия. — По дяволите! Колко се радвам, че отправих този мерзавец на оня свят.

— Не отива на християнина да таи в главата си лоши мисли — отбеляза със слаба усмивка викарият.

— Вашата ненавист към Олдкасълови е стигнала толкова далеч, че вие даже сте се престорил на болен, когато е трябвало да венчаете Арчи и Емили. Просто не сте можел да гледате щастието им. Затова пък после сте си го върнал, нашепвайки на бедната Емили гадости за годеника й.

— Просто исках да й отворя очите. А сега, с ваше позволение, бих предпочел да остана сам. Всички тези разговори за убийства и заговори много ми омръзнаха. Всичко добро, милейди.

— Не бързайте, Морис — прекъсна го Амалия. — Оставете ме да… — тя се запъна и потърка слепоочията си. — Разбира се, от гледна точка на закона вие сте неуязвим.

— Надявах се, че ще го разберете, милейди — Морис седна по-свободно в креслото си и кръстоса крака. — Запомнете: каквото и да си измисляте, никога няма да го докажете. Брайс е мъртъв, Етел е в болница, старият херцог пукна, дъщеря му също.

— Как смеете… — кипна Амалия.

— Смея — възрази викарият. — О, това беше толкова забавно, да дърпам конците на тези дребни душици и после да ги гледам как се гърчат. А Джорджина… — Морис се усмихна. — Харесваше й моят помощник, а аз… аз не възразявах против срещите им. Бедничката така вярваше в любовта и всички онези глупости от романите, че съвсем си

загуби главата. Проблемът обаче е там, че животът — истинският живот — започва там, където романите обикновено свършват. И когато се случи непоправимото, оставаше само лекичко да я подтикна. Защото тя никога не би посмяла да каже на баща си какво се е случило с нея.

— Оказва се, че сте даже още по-голям негодяй, отколкото предполагах — промълви потресена Амалия.

— А, всичко това са само думи. Негодяй, праведник… — Морис демонстративно се прозя. — Вие сте много досадна, милейди. И все пак даже до известна степен ми е приятно, че ме разобличихте. Уморително е да носиш в себе си тежкия товар на своите замисли. За щастие, вие с никого не можете да споделите, иначе ще ви се присмеят. Свещеник-убиец? Та такова нещо не може да съществува по определение, а значи, не може да се случи никога… Сега вие знаете всичко, но нищо не можете да докажете.

— Зависи — замислено каза Амалия. — Любопитно, ако ексхумират трупа на лейди Евърил…

— Лейди Евърил? — застана нащрек викарият.

— Да, вашата благодетелка. Странни хора са това благодетелите! Правят добро, но в замяна непременно изискват да им бъдат благодарни цял живот. Казват, че лейди Евърил е умряла в мъки, като че ли от пристъп на остър гастрит. Любопитно, нали тя ви е завещала порядъчна сума. И ако се ексхумира трупът на старата лейди… Нали следите от отрова се съхраняват дълго, много дълго! Да, вероятно с това и трябва да се започне.

Викарият неотстъпно гледаше Амалия в лицето.

— Няма да го направите! — изхриптя той.

— Ще го направя и още как, мистър Морис!

Викарият отклони поглед и, вземайки с нетвърда ръка съда с млякото, си наля от него в чая.

— Вие се опитвате да ме хванете натясно — все така хрипкаво промълви той. — Но няма да ви се получи! — той се прокашля и изпи чая си наведнъж. — Никой няма да ви даде разрешение да разкопавате на гробището. Аз знам някои неща за вас, направих справки. Вие сте подозрителна особа, милейди, и никой няма да ви позволи да се разпореждате тук. У нас в Англия всичко е просто: щом заровят човека, никой няма да тревожи останките му. Така че забравете за

лейди Евърил — той леко се намръщи. — Нещо млякото е прокиснало… И напразно се стараете. Аз премислям всичко, преди да започна да претворявам в дела плановете си. Колебая се, чудя се „ами ако“. Умният човек първо преценява всички шансове и чак тогава действа. Казвам ви веднага: бесилката не ме привлича! И няма да се озова на нея. Така че всичко добро, милейди.

Той направи опит да се изправи, но внезапно се строполи обратно в креслото. На челото му избиха големи капки пот.

Амалия стана, взе съда с мляко и го помириса.

— Странно — отбеляза безразлично тя, — а млякото си е свежо.

Викарият вдигна очи към нея и в този момент в погледа му премина нещо. Той разбра.

Жесток спазъм обхвана тялото му. Той се свлече от креслото на пода и взе да драска с нокти по дъските на пода, извивайки цялото си тяло.

— Вие… Вие… — изхриптя той.

Очите му буквално се качиха на челото, той дишаше тежко. Санди жално замяука.

— Лекар! Умолявам ви!

Амалия не помръдна. Викарият се привдигна, гледайки я с диво.

— Вие… Вие сте подменила чашите…

— Радвам се, че го разбрахте — рече Амалия. — Просто реших, че с такъв като вас не е лошо да се застраховам. Нямам навика да пия чай с отровители.

Тя беше сменила чашките, когато се приближи до викария в началото на беседата им. Роклята на Амалия закри масата и тя направи смяната със свободната си ръка. Ако чашата й нямаше арсеник, викарият нямаше да пострада. Но тя беше отгатнала правилно: ненапразно той толкова дълго се беше задържал край бюфета. Щом беше разбрал, че са го разобличили, той веднага беше решил, че няма да я пусне жива.

Морис отново го обхванаха ужасяващи спазми. Той се търкаляше по пода, тялото му се гърчеше в немислими пози, краката и ръцете му се тресяха като на епилептик.

— Спасете ме! — извика той с последни сили. — Вие можете, зная!

— Мога — спокойно отвърна Амалия. — Но не искам.

Агонията продължи още известно време. Най-накрая Морис се изпъна и застина. От устата му течаха кръв и пяна. Съдейки по всичко, той не се беше поскъпил за отрова за Амалия, но да изпита нейното действие се беше наложило на самия него.

— Благодаря за чая, мистър Морис — каза Амалия. Тя прибра чашата си и щом се убеди, че не е оставила в стаята следи от присъствието си, се плъзна през прага.

Санди излезе изпод шкафа, приближи се към стопанина си и започна жално да мяука. Викарият не помръдваше и Санди се сви на кълбо до него. Така и посрещнаха утрото, когато случаен минувач откри вече вкочаненото тяло на този, който някога беше Робърт Морис.

По това време Амалия вече беше далеч.

ЕПИЛОГ
СЛЕД КОЙТО АВТОРЪТ НА ТАЗИ ПРАВДИВА ИСТОРИЯ НАЙ-ПОСЛЕ МОЖЕ ДА СИ ПОЗВОЛИ МАЛКА ПОЧИВКА

— Умоляват се пътниците да заемат местата си! Влакът тръгва след пет минути!

От вагоните се издигаше пара. Дамите и господата се бяха разположили в купетата си и само Амалия и великия княз, заедно с още няколко човека, основно изпращачи, пристъпваха по перона.

— Дявол да го вземе — викаше Владимир Лвович, — че къде ще се дене тоя мошеник, ще пристигне по-късно!

— Няма да мръдна оттук без моя готвач — отвръщаше Амалия.

— Но влакът ще тръгне!

— Нека си тръгва.

— Амалия Константиновна — каза измъчен великият княз, — положително не мога да ви позная!

Амалия само пъхна по-дълбоко ръце в маншона си и нищо не каза.

— Ето го и него! С някакво момиче! О! Това е истински кошмар!

— Точно обратното — обади се Амалия, — ако Франсоа е с момиче, значи всичко е наред.

— Моля за извинение, мадам — започна да се оправдава Франсоа, притичвайки, — но тази мила девойка… Тя изпраща сестра си и напълно се беше заблудила… Моя съотечественица… Сметнах за свой дълг да я изпратя до влака.

Девойката се отправи към далечния вагон и оживено замаха с ръка на някого.

— Качвайте се във влака, сега идвам — каза Амалия.

— Но… — опита се да протестира великият княз.

— Правете, каквото ви се казва.

— Умоляват се пътниците да заемат местата си! — протръби със звучен глас кондукторът.

— Мадмоазел! — извика Амалия непознатата девойка, догонвайки я.

Тя се обърна. Простичко скулесто личице, лунички… Но дрехите бяха подбрани с вкус и яката на мантото беше поръбена със самур.

— Да, мадам?

— Бъдете така добра — спокойно каза Амалия — да ми върнете портмонето на моя човек, което откраднахте.

— Какво?! — от негодувание девойката изглеждаше, че просто ще се задуши.

— Това, което чухте, мила. Портмонето, иначе викам полиция.

— Но аз… Но вие…

— Кондуктор! — Амалия рязко повиши глас.

Личицето на девойката се изкриви от плачлива гримаса.

— Добре, добре — промърмори тя, — ето, вземете… Но как вие…

Амалия вече си беше тръгнала. Тя последна от пътниците оставаше на перона и кондукторът се спусна, внимателно й помогна да се качи във вагона и свали стълбичката зад нея.

Франсоа вече се беше разположил до прозореца. Великият княз го гледаше ядосано.

— Защо се забавихте толкова? — нахвърли се той на Амалия, когато тя влезе.

— Така — безгрижно отвърна баронесата. — Франсоа, къде ви е портмонето?

— Тук, мадам! — с готовност отговори Франсоа и започна да се потупва по джобовете. — А… ъ… Струва ми се, че тук го сложих… Нищо не разбирам!

Амалия мълчаливо извади портмонето и му го даде.

— Занапред, Франсоа, бъдете по-внимателен. По гарите е пълно с такива хубавици, но на вас съвсем не ви отива да бъдете ограбен! Професионалист ли сте или не, в края на краищата?

Князът, съобразил накрая какво е станало, се разрази в сочен смях, от който стъклата на прозорците затрепериха и който накара две стари моми в съседното купе да се свият от ужас.

— Ех, моята Лялка! Никой не може да я измами! Ей богу, Амалия Константиновна, започвам да се боя от теб.

Кондукторът засвири като Соловей Разбойник[1], подавайки сигнал за тръгване на влака. И в този миг от страната на гарата се появи човек.

Беше без шапка и палтото му даже не беше закопчано. Той тичаше, наклонил напред рижата си глава, и изумените пътници му правеха път. Една дебела дама не успя да се дръпне навреме и той едва не я блъсна.

— Влакът тръгва!

Амалия извади чантичката си, провери дали билетът й е на мястото си и в този момент ръката й докосна нещо студено и гладко. Тя отвори чантичката по-широко и видя, че в ъгъла й лежи камък с цвят на люляк.

Така, значи Арчи все пак се беше изхитрил да й го подхвърли! Милият Арчи, тя винаги щеше да си спомня за него с топлота. Понякога биваше непоносим, но в крайна сметка си беше много добър, ако трябваше да е откровена със самата себе си. Но сега с него всичко ще е отлично. Никаква опасност вече не го заплашваше, Амалия се беше погрижила за това. Той ще се ожени за своята Емили, ще изживее дълъг и щастлив живот с нея и ще имат много деца, като в приказка.

Амалия пусна камъка обратно в чантичката и щракна закопчалката. Прислони глава към облегалката и затвори очи. Влакът, пъхтейки, взе да се отлепя от перона.

— Влакът тръгна, сър! Закъсняхте!

Кондукторът хвана рижия младеж с разгърденото палто, който се опитваше да се влети на перона. Влакът започна да набира скорост. Изпод колелата летяха снопчета искри.

— Нищо страшно, сър — опита се да утеши кондукторът закъснелия пътник, — ще има следващ.

Но той не го слушаше. Отблъсквайки кондуктора, Арчи Невил се втурна да бяга по перона.

— Амалия, почакай! Не си отивай! Обичам те, чуваш ли? Обичам те!

Във вагона първа класа Амалия отвори очи.

За миг й се стори, че сред шума и грохота на влаковете, пристигащи и заминаващи от гарата, чува гласа на Арчи. Сигурно паметта й си правеше шеги. А може би — кой знае, — тя също беше мъничко влюбена в него?

Влакът, сумтейки и плюейки пара, си пробиваше път към новия ден.

---

[1] Персонаж от руските народни приказки, който, щом свирнел, окапвали листата на дърветата. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.